

آیین وهابیت

فهرست

5	پیشگفتار: لزوم تشکیل یک کنگره علمی اسلامی درباره «توحید» و «شرک»
6	1- آیا مراسم کنونی حج مصداق «قیاماً للناس» است؟
7	2- آیا حرم الهی جایگاه امن است؟
10	«شرک»، فراوان ترین و ارزان ترین کالا در عربستان!
14	عمیق تر بیندیشیم
18	افکار ماکیاولیستی
19	ضرورت تشکیل کنگره ها و سمینارهای اسلامی
20	هدف کتاب
23	فصل ۱: زندگانی پایه گذار مسلک وهابیت
36	فصل ۲: وهابیان و تعمیر قبور اولیای خدا
41	1- نظریه قرآن درباره تعمیر قبور
41	الف - تعمیر و حفظ قبور اولیا، تعظیم شعائر الهی است
44	ب - احترام به اهل بیت در قرآن
44	ج - تعمیر قبور و امتهای پیشین
45	د - ترفیع بیوت مخصوص
46	*مقصود از «بیوت» چیست؟
47	**مقصود از «برفع» که به معنای ترفیع و برافراشتن است، چیست؟
49	2- امت اسلامی و تعمیر قبور
51	آثار اسلامی نشانه اصالت دین است
56	3- حدیث ابی الهیاج
57	دیدگاه ما درباره حدیث
60	الف: مُشْرِفاً
61	ب: سویتة
66	دو احتمال دیگر:
67	4- استدلال با احادیث جابر، ام سلمه و ناعم
67	حدیث جابر
68	صور مختلف حدیث صحاح و سنن

71	<u>اشکالات حدیث</u>
77	<u>استدلال با دو حدیث دیگر</u>
81	<u>وهابیت در کشمکش تناقص «مکتب» و «عمل مسلمانان»</u>
82	<u>«دلیل سازی» به جای «واقع بینی»</u>
86	<u>فصل ۳: مسجد سازی در کنار قبور صالحان</u>
89	<u>دلایل و هابیان بر تحریم بنای مسجد در جوار قبور اولیا</u>
91	<u>تحقیقی در مفاد احادیث</u>
92	<u>اینک نظر ما پیرامون عمل یهود و نصاری</u>
93	<u>قرینه ها در روایات گذشته:</u>
102	<u>فصل ۴: زیارت قبور مؤمنان از نظر «کتاب» و «سنت»</u>
103	<u>قرآن و زیارت قبور</u>
105	<u>الف - «لَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا»</u>
106	<u>ب - «لَا تُقُمْ عَلَى قَبْرِه»</u>
106	<u>احادیث و زیارت قبور</u>
110	<u>زنان و زیارت قبور</u>
115	<u>فصل ۵: آثار سازنده زیارت قبور شخصیت های مذهبی</u>
118	<u>زیارت قبر پیامبر</u>
118	<u>گواهی از قرآن</u>
122	<u>گواه دیگر</u>
123	<u>گواهی از احادیث و روایات</u>
126	<u>دلایل و هابیان در تحریم سفر برای زیارت قبور:</u>
132	<u>فصل ۶: برگزاری نماز و دعا، نزد قبور اولیا</u>
141	<u>فصل ۷: توسل به اولیای الهی</u>
143	<u>توسل از دیدگاه حدیث</u>
144	<u>سخنی در سند حدیث:</u>
146	<u>الف: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ»</u>
147	<u>ب: مُحَمَّدٌ نَبِيُّ الرَّحْمَةِ:</u>
148	<u>حدیث دوم: توسل به حق سائلان</u>
149	<u>حدیث سوم: توسل به حق پیامبر</u>
150	<u>نکته ها:</u>
153	<u>حدیث چهارم: توسل پیامبر به حق خود و پیامبران پیشین</u>
154	<u>حدیث پنجم: توسل به شخص پیامبر</u>
157	<u>حدیث ششم: توسل به ذات پیامبر</u>
158	<u>حدیث هفتم:</u>
159	<u>سیره مسلمانان در «توسل»</u>
169	<u>فصل ۸: آیا بزرگداشت موالید و وفیات اولیای خدا بدعت است؟</u>

172	دلایل جواز بزرگداشتها از قرآن
172	دلیل نخست
173	دلیل دوم:
175	دلیل سوم
176	دلیل چهارم
177	دلیل پنجم
178	فصل ۹: تبرک و استشفای آثار اولیا
185	فصل ۱۰: توحید در عبادت و پرستش (یا دستاویز و هابیان)
187	عبادت و تعریف کامل و جامع آن
189	الف - عبادت: خضوع و تذلل!
190	ب - عبادت: خضوع بی نهایت!
192	نخستین تعریف عبادت:
197	دومین تعریف عبادت:
198	مقصود از «رب» چیست؟
199	تعریف سوم برای عبادت
203	نتیجه بحث
207	اساس حل نزاع
208	فعل خدا چیست؟
211	فصل ۱۱: استمداد از اولیای خدا در حال حیات
213	صورت نخست
213	صورت دوم
221	صورت سوم
226	فصل ۱۲: استمداد از ارواح اولیا
227	1- مرگ فنای انسان نیست
231	2- واقعیت انسان، همان روح اوست
233	3- قرآن و امکان ارتباط با جهان دیگر
234	دقت در آیه هایی که گذشت
238	نتیجه بحث
239	4- مسلمانان و درخواست حاجت از ارواح مقدس:
247	فصل ۱۳: طلب شفاعت از اولیای خدا
250	دلایل ما بر استواری درخواست شفاعت:
250	درخواست شفاعت همان درخواست دعا است
254	درخواست دعا از افراد شایسته امری است مستحب
254	*قرآن و درخواست دعا از افراد شایسته:
255	**احادیث اسلامی و سیره صحابه
257	طلب شفاعت در حال مرگ

259	<u>فصل ۱۴: بررسی دلایل وهابیها درباره منع درخواست شفاعت</u>
259	<u>1- درخواست شفاعت شرک است!</u>
264	<u>2- شرک مشرکین به خاطر طلب شفاعت از بت ها</u>
266	<u>3- درخواست حاجت از غیر خدا حرام است</u>
269	<u>4- شفاعت حق مختص خدا است</u>
270	<u>5- درخواست شفاعت از مرده لغو است</u>
274	<u>فصل ۱۵: آیا اعتقاد به سلطه غیبی، مایه شرک است؟</u>
275	<u>نظریه وهابی ها:</u>
276	<u>نظریه ما:</u>
276	<u>1- سلطه غیبی یوسف</u>
277	<u>2- سلطه غیبی موسی</u>
278	<u>3- سلطه غیبی سلیمان</u>
280	<u>4- مسیح و سلطه غیبی</u>
282	<u>آیا درخواست کارهای خارق عادت شرک است؟!</u>
284	<u>سلیمان تخت بلقیس را می خواهد</u>
291	<u>فصل ۱۶: خدا را به حق و مقام اولیا سوگند دادن</u>
291	<u>1- سوگند دادن خدا به منزلت اولیا</u>
294	<u>امیرمؤمنان و سوگند دادن خدا به مقام اولیا</u>
295	<u>وقوع این نوع سوگندها در اسلام</u>
298	<u>اعتراض نخست:</u>
300	<u>اعتراض دوم:</u>
301	<u>آیات:</u>
301	<u>احادیث:</u>
303	<u>2- سوگند به غیر خدا</u>
303	<u>دلایل ما بر جواز قسم به غیر خدا</u>
303	<u>دلیل اول:</u>
306	<u>دلیل دوم:</u>
308	<u>مذاهب چهارگانه و سوگند به غیر خدا</u>
311	<u>پاسخ:</u>
312	<u>تحلیل واضح تر</u>
315	<u>فصل ۱۷: نذر بر اهل قبور</u>
322	<u>فصل ۱۸: ندای اولیای الهی</u>
332	<u>فصل ۱۹: ابعاد سیاسی و اجتماعی حج</u>
335	<u>1- ناظر منافع حج گردیم</u>
341	<u>2- کعبه قوام زندگی است</u>
344	<u>3- اعلام بیزاری در موسم حج</u>

346	4- قصیده سیاسی فرزّدق در مسجد الحرام
347	5- ابعاد اجتماعی و سیاسی حج در احادیث اسلامی
348	6- سخنان سیاسی پیامبر در مراسم حج
351	7- شعارهای سیاسی در فتح مکه
351	8- اشارات و تلویحات
352	9- ابعاد سیاسی حج در سخنان پیشوایان معصوم
356	10- سخنان متفکران معاصر پیرامون فلسفه حج
358	نتیجه

پیشگفتار

لزوم تشکیل یک کنگره علمی اسلامی

درباره «توحید» و «شرک»

کعبه، نخستین خانه توحید است که پیش از نوح پی ریزی شد (۱) و در طوفان نوح آسیب دید، پس از اندي، ابراهيم خليل به تعمیر و آبادي آن پرداخت (۲) و همه خداپرستان را به زیارت آن پایگاه عاشقان و دلدادگان «الله» دعوت نمود. (۳)

خداوند بیت خود را تجمع موحدان، و مرکز «امن» خداپرستان قرار داد و هیچ کس نباید در آن جا احساس خطر و ناامني بنماید. (۴)

خداوند زیارت خانه خود را مایه قوام زندگی یکتاپرستان قرار داد، و یادآور شد که با برپا نمودن مراسم حج، حیات فردی و اجتماعی، مادی و معنوی آنان

۱ - «إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ» (آل عمران: ۹۶)

۲ - «وَأَذَّ يَرْفَعُ اِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ» (بقره: ۱۲۷)

۳ - «وَأَذَّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ» (حج: ۲۷)

۴ - «وَأَذَّ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا» (بقره: ۱۲۵ و نیز قصص: ۵۷)

تأمین می گردد (۱).

در پرتو الهام از این آیه، امام صادق - ع - فرمود: «لَا يَزَالُ الدِّينُ قَائِمًا مَا قَامَتِ الْكَعْبَةُ».

خصوصیات و ویژگیهای بیت الهی و حرم خدا، بیش از آن است که در این پیشگفتار منعکس گردد، آنچه لازم است بدان توجه شود، وضع کنونی کعبه است که متولیان آن، خود را «خادمان حرمین شریفین!» می نامند و به اداره آن فخر و مباهات می کنند.

ما از میان ویژگیهای یاد شده، از دو مطلب پرسش می کنیم:

۱ - آیا مراسم کنونی حج مصداق «قیاماً للناس» است؟

آیا اجتماع بیش از دو میلیون مسلمان در گرداگرد کعبه و زیارت آن، تأمین گر حیات مادی و معنوی و مایه قوام زندگی آنها است؟ اگر چنین است، بفرمایید در کدام یک از سالها، متولیان و خطیبان حرمین، مسائل سازنده اسلامی را در اجتماعات بزرگ مطرح کرده اند و خطوطی را ترسیم نموده اند؟

در سال ۱۳۵۶ هـ. ش. با گروهی از حافظان خردسال قرآن، به منظور انجام عمره مفرده به زیارت خانه خدا مشرف شدیم. روزهای حضور ما در آن دیار، اخبار حمله اسرائیل به جنوب لبنان، برای قلع و قمع فلسطینی ها در رسانه های گروهی منعکس بود. روز جمعه برای شرکت در مسابقه قرائت قرآن در محل «تحفیظ القرآن الکریم» جنب حرم شریف حاضر شدیم. ریاست

۱ - «جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِلنَّاسِ» (مائده: ۹۷)

صفحه

۷

جلسه را یکی از شخصیتهای کشور عربستان بر عهده داشت، مسابقه به پایان رسید و پس از اندی، اذان نماز جمعه گفته شد و خطیب حرم برفراز منبر قرار گرفت، با خود گفتم، الان پیرامون حادثه روز سخن خواهد گفت ولی چیزی نگذشت که «حسن ظن» من به «سوء یقین» تبدیل شد و خطیب، پیرامون آداب شرکت در مساجد و نماز جمعه سخن گفت و این که باید نظافت پا و دهان را رعایت نمود! او کلمه ای از حوادث روز بر زبان نیاورد! از شخصیت مصری عضو «اخوان المسلمین»، که در کنارم نشسته و از بد حادثه، به سرزمین «مکه» پناهنده شده بود، پرسیدم: این خطبه، مطابق «مقتضای حال» بود؟! او چون مرد منصفی بود، اظهار تأسف کرد و پاسخی نداد.

تمام خطبه های نماز جمعه در امثال این مراکز چک شده و خطوط کلی آن مشخص گردیده است. حتی یک سخن نیز درباره استعمار و ضررهای آمریکایی جهانخوار و اعمار آن بر جهان تحت استعمار گفته نمی شود. اما آنچه بخواهی درباره شیعه و مجوس! سخن می رانند، تا آنجا که پس از انقلاب اسلامی کتابی منتشر می کنند به نام «جاء دور المجوس!»

حال با توجه به این اوضاع، می توان گفت که فرمانروایان نجد و ریاض، پاسداران حرم الهی و زمینه سازان «قیاماً للناس....» در جهان اسلام اند؟!

۲ - آیا حرم الهی جایگاه امن است؟

قرآن، مکه و حوالی آن را حرم «امن» الهی معرفی می کند و می فرماید:

«وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا» (۱)

۱ - آل عمران: ۹۷

صفحه

۸

«هر کس به آنجا وارد گردد، از نظر تشریع الهی، از هر تعرضی در امان است.»

پدر مسلمانان (ابراهیم خلیل - ع -) از خدا خواست مکه را منطقه امن قرار دهد آنجا که گفت:

«رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا» (۱)

«خداوندا! این منطقه را «امن» قرار ده.»

اکنون پرسش این است: آیا متولیان کنونی حرمین، پاسداران این تشریع الهی هستند؟ آیا واقعاً سران طوایف اسلامی ایمنی دارند که در آن نقطه، مسائل سیاسی را مطرح کنند و نمایندگان واقعی ملل اسلامی را که در آنجا گرد آمده اند، از اوضاع دردناک جهان اسلام آگاه سازند و خط بدهند؟ یا از میان طوایف اسلامی، تنها حنبلی ها حق سخن دارند و از میان معارف بلند اسلام فقط اندیشه های جامد و خشک «ابن تیمیه» و «ابن قیم» و اخیراً «محمد بن عبدالوهاب» باید مطرح شود؟ و از میان صدها بحث اجتماعی و سیاسی و فرهنگی تنها باید مسائل مربوط به زیارت اموات و بزرگداشت آثار رسالت و تکریم اولیای الهی بازگو گردد و مخالف بی دفاع، با چماق تکفیر کوبیده شود و هر نوع ضرب و شتم و لعن و تکفیر نثار او گردد؟!

آیا این است معنای «حرماً آمناً»؟ با توجه به این شرایط، اگر بگوییم: کعبه در قبضه ... است سخنی گزاف گفته ایم؟

فرهنگ وهابیت بر اساس «تکفیر فرق اسلامی»، «ایجاد تفرقه میان

۱ - ابراهیم: ۳۵

صفحه

۹

مسلمانان»، «خشن جلوه دادن تعالیم اسلام»، «محو آثار رسالت و وحی» و «سازش با تمام جباران و مستکبران» حتی امثال «یزید بن معاویه» استوار است. آنان گویندگان و نویسندگانی که در اختیار دارند، همگی «وعاظ السلاطین» و حقوق بگیران ترسویی هستند که جز آنچه استادان به گوششان خوانده اند، بازگو نمی کنند.

شاید خواننده گرامی تصور کند که ما در این توصیف، دور از منطق و بی مدرک سخن می گوئیم، ولی برای نمونه،

روي جلد كتابي را منعكس مي كنيم كه در کشور عربستان سعودي چاپ و منتشر شده است. در اين كتاب از مردی كه با منجنيق كعبه را سنگباران كرد و سه روز تمام جان و عرض و اموال مردم مدینه را بر سپاهيان خونخوار خود مباح ساخت، دفاع و مدح و ثنا شده است.

صفحه

۱۰

با توجه به اين اصل، مي توان گفت كه در اين کشور نوعي آزادي مطلق برقرار و يك نوع اختناق كامل حكومراست. كتابهايي كه در آن، مداحي از ستمگران و جباران اموي و عباسي انجام گيرد، كاملاً آزاد است اما كتابهايي كه در آن از اهل بيت دفاع شود، ممنوع مي باشد. نه تنها اين نوع كتابها، بلكه هر نوع كتابي بايد هنگام ورود كنترل شود و از تصويب وزارت اطلاعات و امنيت بگذرد!

در سال گذشته (سال ۱۴۰۴ هـ. ق.) هنگام ورود به فرودگاه مدینه، ده جلد كتاب «مصدر الوجود» را همراه داشتم كه درباره اثبات صانع و دلائل وجود خدا نگارش يافته است. هدفم از بردن اين كتاب، كه خود مؤلف آن هستم، خدمت به فرهنگ اين کشور بود، ولي متأسفانه در فرودگاه توقيف شد و حتي پس از مطالعه، مسؤول مربوطه گفت: با اين كه اين كتاب، كتاب شيرين و سودمندی است ولي بايد به وزارت اطلاعات و امنيت ارسال شود و از آنجا تحويل بگيريد. اين است معنای «بَلَدًا آمِنًا»؟!

«شرك»، فراوان ترين و ارزان ترين کالا در عربستان!

اتهام «شرك» و مشرك ناميدن بسياري از علما و بزرگان، در اين کشور امري است عادي و معمولي. انسان در برخورد با هيأت آمران به معروف، بيش از هر لفظي، اين نوع الفاظ را مي شنود، تو گويي در قوطي آنان، جز «شرك» و اتهام به آن، چيز ديگري براي فروش نيست!

به هنگام نگارش اين مقدمه، كتابي از يك نويسنده پاكستاني با نام «الشيعه والتشييع» به دستم رسيد كه در کشور عربستان چاپ شده است. مؤلف

صفحه

۱۱

در صفحه بيست آن، جمله اي از مرحوم استاد فقيد شيخ محمد حسين «مظفري» نقل کرده و آن را مطابق دلخواه خود تفسير و معنا مي كند، در اينجا هر دو عبارت را مي آوريم تا روشن شود كه نويسندگان وهابي چگونه، با كمال وقاحت، افراد را به «دعوت به شرك» متهم مي سازند.

مرحوم مظفري مي گويد: تشيع، از نخستين روزي كه پيامبر مردم را به يكتايي خدا و رسالت خود دعوت كرد، آغاز گرديد.

آنگاه چنين مي گويد:

دعوت به «پيروي از ابوالحسن» (علي - ع -)، دوشادوش دعوت به «توحيد خدا و رسالت پيامبر»، پيش مي رفت.

اين نويسنده پاكستاني در انتقاد از سخن مظفري مي نويسد:

پيامبر، مطابق گفتار مظفري، علي را شريك نبوت و رسالت قرار مي داد!

اگر این نویسنده، اسیر هوی و هوس نبود و خود را به وهابیان نمی فروخت، و اگر از الفبای عقاید شیعه آگاه بود، چنین اعتراض مضحکی، به نویسنده بزرگ جهان اسلام نمی کرد.

اگر چنین دعوتی، «دعوت به شرک» یا «شرکت در رسالت» باشد، پیش از همه، خود قرآن این کار را انجام داده است؛ زیرا قرآن علاوه بر دعوت به «اطاعت از خدا و رسول»، به اطاعت از «أولي الأمر» نیز دعوت کرده و فرموده است:

«أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ» (۱)

۱ - نساء: ۵

صفحه

۱۲

بنابر عقیده این نویسنده، رسول خدا - ص - به جای دعوت به توحید، مردم را به شرک و دوگانگی خوانده است! چرا که «أولي الأمر» را در کنار «اطاعت خدا» آورده و بدیهی است اولی الامر را هر نوع تفسیر کنیم، علی از مصادیق واضح آن است.

همگی می دانیم روزی که پیامبر مأمور به دعوت خویشاوندان شد و آیه «وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ» فرود آمد، بستگان خود را دعوت کرد و در آن مجلس (یوم الدار) نبوت خود را اعلام نمود. آنگاه افزود:

«فَأَيُّكُمْ يُوَاظِرُنِي عَلَي هَذَا الْأَمْرِ عَلَي أَنْ يَكُونَ أَخِي وَوَصِيِّي وَخَلِيفَتِي فِيكُمْ»

«کدام یک از شما مرا بر این کار کمک می کند تا برادر و وصی و جانشین من در میان شما باشد؟»

آن هنگام، کسی جز علی برنخواست و پیامبر پس از دوبار تکرار و نشنیدن پاسخ از کسی جز علی - ع - فرمود:

«إِنَّ هَذَا أَخِي وَوَصِيِّي وَخَلِيفَتِي فِيكُمْ فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا»

«این برادر و وصی و جانشین من در میان شماست، سخنش را بشنوید و از او اطاعت کنید.» (۱)

شیعه به حکم این تاریخ می گوید: روزی که پیامبر مأمور شد مردم را به توحید و رسالت خویش دعوت کند، دستور یافت، به خلافت علی نیز دعوت

صفحه

۱۳

نماید و دعوت به «نبوت» با دعوت به «امامت» توأم و همراه بوده است.

حال آیا صحیح است شیعه را متهم کنیم که می گوید: «پیامبر مأمور بود علی را شریک رسالت و نبوت خود اعلام کند؟»
آیا دعوت به «خلافت» آن هم پس از مرگ؛ یعنی دعوت به «رسالت و نبوت؟!»

آفت کتابهایی که نویسندگان سنی، بخصوص وهابی، درباره عقاید شیعه می نویسند، دو چیز است:

۱ - بی اطلاعی از عقاید شیعه؛ این آفت در تمام قرون حاکم بوده است و دلیلش وجود قدرتهای جهنمی اموی و عباسی بود که اجازه نمی داد شیعه عقاید خود را در محافل علمی اهل سنت مطرح کند و تشیع بسان دیگر مکاتب شناخته شود؛ زیرا هر کسی اجازه سخن گفتن در مراکز علمی و عبادی را داشت جز شیعه، مگر در مقطع های خاصی که برای معرفی این کتب کافی نبود.

۲ - انقلابی که در مجامع و محافل علمی تسنن از نظر شیوه تعلیم و تعلم رخ داد و شیوه های نو و کتابهای سطحی در عقاید و کلام، جانشین شیوه های دیرینه و کتابهای عمیقی مانند «المواقف» و «شرح مقاصد» گردید، سبب شد که در یک کشور اسلامی، کسی پیدا نشود تا از عهده تدریس این کتابهای عمیق، که در قرن هشتم اسلامی نوشته شده، برآید.

این نوع سطحی نگری و آموزشهای غیر عمیق است که سبب می شود نویسندگانی مانند «احسان الهی ظهیر» میان «دعوت به خلافت» و «دعوت به نبوت و رسالت» فرقی نگذارد و کتابی در «فرق و تاریخ» بنویسد و با پول نفت بی حد و حساب سعودی چاپ و منتشر کند ولی از الفبای عقیده «شیعه» آگاه

صفحه

۱۴

نباشد.

عمیق تر بیندیشیم

فرزند گرامی پیامبر، حضرت صادق - ع - می فرماید:

«أَلْعَالَمُ بِزَمَانِهِ لَا تَهْجُمُ عَلَيْهِ الْوَابِسُ»

شخص آگاه از اوضاع زمان خویش، مورد هجوم حوادث ناگوار واقع نمی شود.

اینک جا دارد کمی در اوضاع زمان و حوادث تلخ و اسفباری که بر جهان اسلام می گذرد، بیندیشیم و دشمن واقعی اسلام را بشناسیم. اکنون متجاوز از صد سال است که نبرد فکری و عقیدتی بر ضد اسلام آغاز شده و اردوگاههای شرق و غرب، با اعوان و انصار خود بر ضد اسلام بسیج شده اند و هفته و ماهی نیست که به عناوین گوناگون بر ضد اسلام و تعلیم آن کتابی منتشر نشود.

آیا در این اوضاع و شرایط، صحیح است که در مدت بسیار اندک، تنها در کشور سعودی، کتابهایی درباره شیعه نوشته شود که تو گویی در جهان اسلام مسأله ای جز تشیع، و مشکلی جز شناخت عقاید شیعه و راه حلی جز نقد عقاید آنان نیست؟!!

ای کاش این کتابها از منطق و استدلالی برخوردار بودند که چندان اشکالی نداشت. علمای شیعه سخنان منطقی را یا باید پاسخ بگویند و یا بپذیرند و اما متأسفانه همه اش مملو از فحش و ناسزا به شیعه و علمای آن و احياناً جسارت به ساحت مقدس امیرمؤمنان - ع - است!

کتاب «الشَّيْعَة وَالتَّشْيِيع» که پیش تر بدان اشاره رفت، نمونه بارز این قماش نوشته ها است. مؤلف این کتاب با استناد به کتابهای تاریخی؛ مانند طبري وابن کثير و ابن خلدون، شیعه را ساخته و پرداخته «عبدالله بن سبا» ي يهودي مي داند، آنگاه گفتار «احمد امين مصري» را در کتاب «فجر الاسلام» گواه مي آورد و سپس براي تکميل مطلبش از گروهی خاورشناسان يهودي و مسيحي؛ مانند «دوزي» و «ملر» و «ولهاوزن» کمک مي گيرد ولي گفتار علمای شیعه را درباره عقاید خود، که به خامه شخصيتهايي مانند صدوق (متوفای ۳۸۱) و مفید (متوفای ۴۱۳) نگارش یافته، نمی پذیرد و می گوید: این کتابها، کتابهای تبلیغاتی شیعه است و عقاید واقعی شیعه، در غیر این کتابها است! بدتر از همه این که وجود روایتی را در کتاب «بحار» و یا «انوار نعمانیه» دلیل بر عقیده شیعه نسبت به آن می گیرد! در حالی که همگی می دانیم در میان احادیث فریقین، حدیث ضعیف و دروغ وجود دارد و نقل یک روایت همیشه نشانه اعتقاد بر مضمون آن نیست.

توجه نویسنده «الشَّيْعَة وَالتَّشْيِيع» را به چند نکته جلب می کنیم:

۱ - آیا تاریخ طبري از نظر صحت و استواری، به پایه ای است که بتوان گفت: تمام محتویات آن صحیح و پا برجاست؟ یا این که قضاوت در منقولات طبري و نظایر آن، نیاز به بررسی اسناد آن دارد؛ چرا که افراد وضّاع و کذاب در اسناد تاریخ و تفسیر او بسیار است که اکنون مجال بازگویی آنها نیست.

به عنوان نمونه یادآور می شویم که نویسنده کتاب «الشَّيْعَة وَالتَّشْيِيع» می نویسد: شیعه از افکار عبدالله بن سبا؛ يهودي زاده یمنی - که به عقیده طبري به ظاهر اسلام آورد و عقاید يهودي گري را در پوشش دعوت به علي در

میان مسلمانان پخش کرد - تأثیر پذیرفته است! ولي آیا اصولاً در جهان چنین فردی وجود داشته یا جزو افسانه ها و اساطیر است، فعلاً درباره آن بحث نمی کنیم. گفتنی است که طبري سندی که این مطلب را از طریق آنها نقل می کند به قرار زیر است:

«کَتَبَ إِلَيَّ «السري»، عن «شعیب»، عن «سیف»، عن «عطیه»، عن «یزید الفقعسی» کان عبدالله بن سبا یهودیاً من أهل صنعاء...»

حال کمی درباره همین سند، که متن آن را مورّخانی مانند ابن کثیر شامی و ابن خلدون مغربی از قماش خود طبري نیز آورده اند، دقت کنیم و ببینیم آیا به گفتار این افراد می توان استناد جست:

۱ - السري؛ خواه مقصود «السري بن اسماعیل کوفی» باشد یا «السري بن عاصم» (متوفای ۲۵۸) هر دو از کذابان روزگار و وضاعان تاریخ و حدیثند. (۱)

۲ - شعیب بن ابراهیم کوفی؛ مجهول و گمنام. (۲)

۳ - سیف بن عمر؛ راوی اخبار دروغ از زبان افراد ثقه. (۳)

۴ - یزید الفقعسی؛ فردی است گمنام که در کتابهای رجال عنوان شده است.

طبري در جلد ۳، ۴ و ۵ تاریخ خود، ۷۰۱ روایت تاریخی پیرامون وقایع سالهای ۱۱ تا ۳۷ هجری (دوران خلافت ابوبکر، عمر و عثمان) از طریق

۱ - تهذیب التهذیب، ج ۳، ص ۴۶، تاریخ الخطیب، ج ۹، ص ۱۹۳؛ میزان الاعتدال، ج ۱، ص ۳۷؛ لسان المیزان، ج ۳، ص ۱۳

۲ - میزان الاعتدال، ج ۱، ص ۴۴۷؛ لسان المیزان، ج ۳، ص ۱۴۵

۳ - میزان الاعتدال، ج ۱، ص ۴۳۸؛ تهذیب التهذیب، ج ۴، ص ۲۹۵

صفحه

۱۷

همین پنج نفر نقل کرده و در نتیجه حقایق تاریخی این دوره را وارونه جلوه داده است.

روایات این چند نفر، پیرامون حوادث این دوره، در جلد ۳، ۴ و ۵ تاریخ طبري پخش است و با پایان جلد ۵ احادیث آنان نیز پایان می یابد، بطوری که در حوادث دیگر (جز یک حدیث در جلد ۱۰) حدیثی از این پنج نفر نقل نکرده است.

آیا اطلاعات تاریخی «السري» و «سیف بن عمر» منحصر به حوادث این دوره خاص بوده است؟ آن هم فقط حوادث مربوط به مذهب؟

آیا جز این است که چون حوادث این زمان، پایه و اساس عقاید و آرای مسلمانان به شمار می رود، هدف آنان از نقل این احادیث، تحریف و وارونه نشان دادن حقایق تاریخی این دوره بوده است؟

هر کس در این روایات دقت کند، متوجه می شود که همه، ساخته و پرداخته یک دست و یک نفر است و همه مطالب یک هدف را تعقیب می کند، گمان نمی رود که این مطلب بر طبري پوشیده باشد. چه باید کرد! نتیجه حب و بغض ها و غرض ورزی ها جز اینها نمی تواند باشد.

متأسفانه این روایت ساختگی و مجعول، بعد از طبري در کتابهای تاریخ «ابن عساکر»؛ «کامل ابن اثیر»، «البدایه والنهایه»، «تاریخ ابن خلدون» و... پخش شده، که همگی بدون تحقیق از طبري پیروی نموده و پنداشته اند که آنچه او نقل کرده همان واقعیت است، بدین ترتیب مورخان متأخر نیز، از اکاذیب محفوظ نمانده و یکی پس از دیگری این دروغها را به عنوان «روایات تاریخی» نقل نموده اند.

صفحه

۱۸

البته جای بسی خوشبختی است که تاریخ طبري «مسند» است و سند روایات مشخص. تشخیص روایات دروغ و بی اساس، کاملاً امری ممکن و شدنی است و چنانکه اشاره کردیم: افرادی که سند این روایات به آنها می رسد، فاقد ارزش و اعتبار می باشند.

کتابی که مصادر آن، روایاتی این چنین و روایانش افرادی کذاب و وضّاع و جّال مانند «السري» و... باشند آیا در عصر تحقیق می تواند ارزش و جایگاهی داشته باشد؟ و آیا صحیح است که یک طایفه عظیم اسلامی را، که پی افکنان

علوم اسلامي و حاملان علوم رسالت و جهادگران واقعي در میدان نبرد با «اسرائیل غاصب» هستند، به استناد چنین مطالب و تواریخ سراپا دروغ، ساخته و پرداخته یک فرد یهودی گمنام دانست؟!

افکار ماکیاولیستی

این نویسنده خیره سر، در لباس پرسش و پاسخ، بطور تلویحی به امیرمؤمنان - ع - اعتراض می کند که: چرا در عزل معاویه عجله کرد؟ و چرا و چرا... (۱)

این اعتراض یک اساس بیش ندارد و آن این که تصور می کند امام از حکام و فرمانروایان عادی است که مصالح شخصی را بر تکالیف الهی مقدم می دارند و هدف را توجیه گر وسیله می شمارند، از این جهت چنین اعتراضی را به صورت پرسش مطرح می کند.

۱ - الشیعه والتشیع ص ۱۴۴

صفحه

۱۹

اگر امام یک فرد ماکیاولیست بود، جا داشت بسان نویسنده بیندیشد و ستمگران را بر جان و مال مردم به خاطر یک رشته مصالح شخصی مسلط سازد ولی او مردی است که در پاسخ نصیحت گرانی همانند «مغیره بن شعبه» ها فرمود:

«وَمَا كُنْتُ مَتَّخِذُ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا» (۱)

در این جا سخن را کوتاه می کنیم و امیدواریم که این توضیح مختصر و کوتاه، شما را به روحیات نویسنده و پایه اطلاعات او از مبانی اسلام و غرض ورزی هایش در نقل تاریخ، رهنمون باشد. و نوید می دهیم که به همین زودی، پاسخ دندان شکن این نوشته (الشیعه والتشیع) بوسیله دانشمندان بزرگ منتشر خواهد شد.

ضرورت تشکیل کنگره ها و سمینارهای اسلامی

برای حل بسیاری از مسائل مورد اختلاف، تشکیل کنگره علمی - اسلامی که در آن افکار مختلف به صورت علمی و منطقی عرضه شود، بسیار مفید و مؤثر است. در عصر حاضر که یک رشته مسائل مربوط به توحید و شرک، میان طرفداران وهابیت و دیگر طوایف اسلامی مورد اختلاف است، آیا شایسته نیست که برای تقریب این دو گروه، سمیناری علمی، بلکه کنگره ای تشکیل گردد تا مسائل مورد اختلاف در آن مطرح شود، به امید آن که از اصطکاک افکار گوناگون، برقی جهد و افق را برای همه روشن سازد؟ البته این مجمع باید به صورت جدی تشکیل گردد و در آن، شرایطی رعایت شود:

۱ - واقعه صفین ط مصر ص ۵۸ عبارت امام چنین است: ولم یکن الله لیرانی اتخذ المضلین عضداً.

صفحه

۲۰

- ۱ - از تمام متفکران و دانشمندان طوایف اسلامی، که (به حق) نمایندگان علمی و فکری مذهب خویش به شمار می روند، دعوت به عمل آید، نه از حقوق بگیران سعودی در دیار «هند»، «پاکستان» و «مصر» ستمدیده.
 - ۲ - در این مجمع، از سران مذاهب چهارگانه، شخصیت های علمی و فکری امامیه و همچنین زیدیه دعوت شود و مؤتمر، به صورت یک مؤتمر وسیع اسلامی درآید.
 - ۳ - به آزادیهای معقول احترام گذارده شود، تا افراد، آزاده بتوانند از فکر و اندیشه خود دفاع کنند و هر نوع پرخاشگری و اهانتی رایج در بلاد سعودی نسبت به علمای اسلامی ممنوع گردد.
 - ۴ - جلسات مؤتمر بوسیله گروهی بی طرف اداره شود و یا لاقلاً یک هیأت مختلط و آمیخته از کلیه شرکت کنندگان، بر اداره جلسات نظارت کند.
 - ۵ - رؤوس مسائل مورد نظر، از پیش به صورت واضح در اختیار شرکت کنندگان قرار گیرد و هر فردی موضوعی را برگزیند و پیرامون آن بحث کند.
 - ۶ - کلیه بحثها، بدون کوچکترین تغییری، نشر یابد و در اختیار مراکز علمی قرار گیرد، تا علاقمندان از نتایج آن آگاه گردند.
- در صورت عملی شدن چنین طرح و پیشنهادی، می توان امیدوار بود که در یک رشته مسائل، تفاهمی حاصل شود.

هدف کتاب

در این رساله، کلیات مسائل مورد اختلاف وهابیان با سایر طوایف

صفحه

۲۱

اسلامی را عنوان کرده و از طریق کتاب و سنت، نظریه اسلام را روشن ساخته ایم و این، تنها رساله ای نیست که در این مورد نگاشته ایم، بلکه قبلاً نیز دو رساله دیگر را که هر یک به گونه ای، تحلیل این مسائل را بر عهده گرفته است نوشته و منتشر کرده ایم، و آن دو، عبارتند از:

- ۱ - مفاهیم القرآن؛ جلد نخست، بخش «توحید در عبادت» (صفحات: ۵۲۸ - ۳۷۸) درباره مسائل مربوط به «توحید و شرک از نظر قرآن» است که در حوزه علمیه قم تدریس شده و به قلم فاضلانه دانشمند فرزانه «جعفر الهادی» به رشته تحریر درآمده و در ایران و بیروت چاپ و منتشر شده است.
- ۲ - توسل به ارواح مقدسه؛ این رساله، مربوط به مسائل «توسل به ارواح مقدس» است که وهابیان، در آن مورد، بیش از همه جا گرد و خاک می کنند.

بنابر این، کتاب حاضر، سومین رساله ای است که به جامعه اسلامی تقدیم می گردد و از وهابیان و نویسندگانشان در ریاض و حرمین و کلیه هواداران آنان در بلاد دیگر، می خواهیم که اگر موضعشان در مقابل گفتار ما منفی است، به نقد منطقی این کتاب بپردازند و از ضررهای آن نسبت به فریب خوردگان خود بکاهند. در غیر این صورت، مسلمانان را در حرمین شریفین آزاد بگذارند و در حرم امن الهی از آزار و آسیب دست بردارند و تبلیغات وهابیگری را که جز ایجاد

تفرقه و دودستگی نتیجه ای ندارد، رها کرده و جامعه اسلامی را به متفکران و اندیشه مندان مسلمان واگذارند.

قم - حوزه علمیه، مؤسسه امام صادق - ع -

جعفر سبحانی

۲۶ شوال ۱۴۰۵ هـ. ق. = ۱۳۶۴/۴/۲۴ هـ. ش.

صفحه

۲۲

فصل: ۱

شرح حال زندگی پایه گذار مسلک وهابیت

مسلک و آیین وهابیت منسوب است به شیخ محمد فرزند «عبدالوهاب» نجدی که این نسبت برگرفته از نام پدر او «عبدالوهاب» است. به گفته برخی از دانشمندان، این که این مسلک را به نام خود شیخ محمد نسبت نداده و «محمدیه» نگفته اند، این است که مبدا پیروان این مذهب نوعی شرکت با نام پیامبر - ص - پیدا بکنند (۱) و از این نسبت سوء استفاده نمایند.

محمد بن عبدالوهاب در سال ۱۱۱۵ هـ. ق. در شهر «عیثه» از شهرهای «نجد» چشم به دنیا گشود. پدرش در آن شهر قاضی بود. شیخ از کودکی به مطالعه کتب تفسیر، حدیث و عقاید، سخت علاقه داشت و فقه حنبلی را نزد

۱ - دائرة المعارف فرید وجدی، ج ۱۰، ص ۸۷۱، به نقل از مجله المقتطف، ج ۲۷، ص ۸۹۳

صفحه

۲۴

پدرش که از علمای حنبلی بود، آموخت. وی از آغاز جوانی بسیاری از اعمال مذهبی مردم «نجد» را زشت می شمرد. در سفری که به زیارت خانه خدا رفت بعد از انجام مناسک، به مدینه رهسپار شد، در آنجا توسل مردم به پیامبر را، در نزد قبر آن حضرت، ناپسند شمرد. سپس به نجد مراجعت نمود و از آنجا به بصره رفت به این قصد که از بصره به شام رود، مدتی در بصره ماند و با بسیاری از اعمال مردم به مخالفت پرداخت، لیکن مردم بصره وی را از شهر خود بیرون راندند. در راه میان شهرهای بصره و زبیر نزدیک بود از شدت گرما، تشنگی و پیاده روی هلاک شود، اما مردی از اهل

زبیر برد. وی می خواست از زبیر به شام سفر کند ولی چون توشه و خرج سفر به قدر کافی نداشت، رهسپار شهر احسا شد و از آنجا آهنگ شهر حریمه از شهرهای نجد را نمود.

در این هنگام که سال ۱۱۳۹ بود، پدرش عبدالوهاب از عینه به حریمه انتقال یافته بود. شیخ محمد، ملازم پدر شد و کتابهایی را نزد او فرا گرفت و به انکار عقاید مردم نجد پرداخت به این مناسبت میان او و پدرش نزاع و جدال درگرفت. همچنین بین او و مردم نجد منازعات سختی رخ داد و این امر چند سال دوام یافت تا این که در سال ۱۱۵۳ پدرش شیخ عبدالوهاب از دنیا رفت.

شیخ محمد پس از مرگ پدر به اظهار عقاید خود و انکار قسمتی از اعمال مذهبی مردم پرداخت. جمعی از مردم حریمه از او پیروی کردند و کارش شهرت یافت. وی از شهر حریمه به شهر عینه رفت. رئیس عینه در آن روزگار عثمان بن حمد بود. عثمان او را گرامی داشت و در نظر گرفت یاری اش

صفحه

۲۵

کند. شیخ محمد نیز در مقابل اظهار امیدواری کرد که همه اهل نجد از عثمان ابن حمد اطاعت کنند. خبر دعوت شیخ محمد و کارهای او به امیر احسا رسید. وی نامه ای برای عثمان نوشت و نتیجه اش این شد که عثمان شیخ را نزد خود خواند. عذر او را خواست. شیخ محمد به او گفت: اگر مرا یاری کنی تمام نجد را مالک می شوی. اما عثمان از او اعراض کرد و از شهر عینه بیرونش راند.

شیخ محمد در سال ۱۱۶۰ پس از آن که از عینه بیرون رانده شد، رهسپار درعیه از شهرهای معروف نجد گردید. در آن دوران امیر درعیه محمد ابن مسعود (جد آل سعود) بود. وی به دیدن شیخ رفت و عزت و نیکی را به او مژده داد. شیخ نیز قدرت و غلبه بر همه بلاد نجد را به وی بشارت داد و بدین ترتیب ارتباط میان شیخ محمد و آل سعود آغاز گردید(۱).

در روزگاری که شیخ محمد به درعیه آمد و با محمد بن سعود توافق کرد، مردم آنجا در نهایت تنگدستی و احتیاج بودند.

آلوسی از زبان ابن بشر نجدی نقل می کند: «من در اول کار، شاهد تنگدستی مردم درعیه بودم سپس آن شهر را در زمان سعود مشاهده کردم، در حالی که مردم آن از ثروت فراوان برخوردار بودند و سلاحهای ایشان با زر و سیم زینت یافته بود. بر اسبان اصیل و نجیب سوار می شدند و جامه های فاخر در بر می کردند و از تمام لوازم ثروت، بهره مند بودند، به حدی که زبان از شرح و بیان آن قاصر است.

روزی در یکی از بازارهای درعیه ناظر بودم که مردان در طرفی و زنان در

۱ - یکی از نویسندگان عثمانی در «تاریخ بغداد» خود، ص ۱۵۲، آغاز رابطه «شیخ محمد» و «آل سعود» را به نحو دیگر نوشته است اما آنچه در اینجا نوشته شد صحیح تر به نظر می رسد.

صفحه

۲۶

فروشنندگان و خریدارانی را می شنیدم که مانند همه زنبور عسل در هم پیچیده بود که یکی می گفت فروختم و دیگری می گفت خریدم.» (۱)

البته ابن بشر شرح نداده است که این ثروت هنگفت از کجا پیدا شده بود، ولی از سیاق تاریخ معلوم می شود که از حمله به مسلمانان، قبائل و شهرهای دیگر نجد (به جرم موافقت نکردن با عقاید وی) و به غنیمت گرفتن و غارت کردن اموال آنان به دست آمده بود. و روش شیخ محمد در مورد غنایم جنگی (که از مسلمانان آن دیار می گرفت) این بود که آن را هر طور مایل بود به مصرف می رسانید، و گاهی تمام غنایمی را که در جنگی نصیب او شده بود و مقدار آن هم بسیار زیاد بود، تنها به دو یا سه نفر عطا می کرد و غنایم هر چه بود در اختیار شیخ قرار داشت و امیر نجد نیز با اجازه او می توانست سهمی ببرد.

از بزرگترین نقاط ضعف برنامه زندگی شیخ همین است که با مسلمانانی که از عقاید کذایی او پیروی نمی کردند، معامله «کافر حربی!» می کرد و برای جان و ناموس آنان ارزشی قائل نبود.

کوتاه سخن این که «محمد بن عبدالوهاب» به توحید دعوت می کرد، اما توحید غلطی که او می گفت. هر کس می پذیرفت خون و مالش سالم می ماند

۱ - تاریخ ابن بشر نجدی.

صفحه

۲۷

و گر نه مانند کفار حربی حلال و مباح بود.

جنگهایی که وهابیان در نجد و خارج آن؛ مانند یمن، حجاز، اطراف سوریه و عراق می کردند، بر همین پایه بود. هر شهری که با جنگ و غلبه بر آن دست می یافتند بر ایشان حلال بود. اگر می توانستند آن را جزو متصرفات و املاک خود قرار می دادند و الا به غنایمی که به دست آورده بودند اکتفا می کردند. (۱)

کسانی که با عقاید او موافقت می کردند و دعوت او را می پذیرفتند، باید با او بیعت نمایند و اگر کسانی به مقابله برخیزند باید کشته شوند و اموالشان تقسیم گردد. طبق این رویه؛ مثلاً از اهالی یک قریه به نام «فصول» در شهر احسا سبصد مرد را به قتل رسانیدند و اموالشان را به غارت بردند. (۲)

محمد بن عبدالوهاب در سال ۱۲۰۶ درگذشت (۳) پس از وی پیروانش نیز به روش او ادامه دادند؛ مثلاً در سال ۱۲۱۶ امیر سعود وهابی، سپاهی مرکب از بیست هزار مرد جنگی تجهیز کرد و به شهر کربلا حمله برد. کربلا در این ایام در نهایت شهرت و عظمت بود و زائران ایرانی و ترک و عرب بدان روی می آوردند. سعود پس از محاصره شهر، سرانجام وارد آن گردید و کشتار سختی از مدافعان و ساکنان آن نمود.

سپاه وهابی در کربلا آن چنان رسوایی به بار آورد، که در وصف نمی گنجد. پنج هزار تن یا بیشتر (تا بیست هزار هم نوشته اند) را به قتل

۲ - تاریخ المملكة العربية السعودية، ج ۱، ص ۵۱

۳ - در تاریخ تولد و فوت شیخ، غیر از ۱۱۱۵ - ۱۲۰۶ اقوال دیگری هم هست.

صفحه

۲۸

رسانیدند. پس از آن که امیر سعود از کارهای جنگی فراغت یافت متوجه خزینه های حرم امام حسین - ع - شد، این خزان از اموال فراوان و اشیاء نفیس انباشته بود. وی هر چه در آنجا یافت، برداشت و به غارت برد.

کربلا پس از این حادثه به وضعی درآمد که شعرا برای آن مرثیه می گفتند. (۱) وهابیه در مدت متجاوز از دوازده سال، گاه و ناگاه، به شهر کربلا و اطراف آن و همین طور به شهر نجف حمله می بردند و غارت می کردند. نخستین این حملات، هجوم در سال ۱۲۱۶ بود که شرح آن گذشت. به نوشته نویسندگان شیعه، این هجوم در روز عید غدیر آن سال انجام گرفت.

مرحوم علامه سید محمد جواد عاملی در آخر مجلد هفتم از کتاب فقهی پر ارج خود، مفتاح الکرامه می گوید: این جزء از کتاب، بعد از نیمه شب نهم رمضان المبارک ۱۲۲۵ به دست مصنف آن خاتمه یافت، در حالی که دل در نگرانی و تشویش بود؛ زیرا اعراب عنیزه که «وهابی» هستند، اطراف نجف اشرف و مشهد حسین - ع - را احاطه کرده اند. راهها را بسته و زوآرش را که از زیارت نیمه شعبان به وطن های خود باز می گشتند، غارت نمودند و جمع کثیری از آنان (و بیشتر از زوآر ایرانی) را به قتل رسانیدند. گفته می شود عدد مقتولین (این بار) یکصد و پنجاه تن بوده است. البته کمتر از این هم گفته اند. (۲)

توحیدی که شیخ محمد و پیروانش مردم را به آن دعوت می کردند و هر کس نمی پذیرفت جان و مالش را مباح می شمردند، این بود که به پیروی از ظاهر پاره ای از آیات و احادیث، برای ذات باری تعالی اثبات «جهت!» می کردند

۱ - تاریخ کربلا و حائر حسین - ع -، ص ۱۷۴ - ۱۷۲

۲ - مفتاح الکرامه، ج ۷، ص ۶۵۳

صفحه

۲۹

و او را دارای اعضا و جوارح می دانستند!

آلوسی در این باره گفته است که وهابیان به پیروی از ابن تیمیه، به احادیثی که بر فرود آمدن خداوند به آسمان دنیا (آسمان اول) دلالت می کند، تصدیق دارند و می گویند: «خدا از عرش به آسمان دنیا فرود می آید!» و می گوید: «هَلْ مِنْ مُسْتَغْفِرٍ؟» «آیا استغفار کننده ای هست که از گناهانش طلب آمرزش کند؟» و همچنین اقرار دارند به این که در روز قیامت، خدا به صحرائی محشر می آید؛ زیرا خود فرموده است: «وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا» (۱) و خداوند به هر یک از مخلوقاتش هرگونه که بخواهد نزدیک می شود، همچنان که خود گفته است «وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبَلٍ الْوَرِيدِ» (۲).

ابن تیمیه، همانطور که از کتاب «الرد علی الاخوانی» او بر می آید، احادیث مربوط به زیارت پیامبر - ص - را مجعول

دانسته و گفته است: اگر کسی معتقد باشد که وجود آن حضرت بعد از وفات مانند وجود او در زمان حیات است، غلط بزرگی مرتکب شده است! ونظیر این سخن را شیخ محمد و پیروان او شدیدتر، گفته اند.

عقاید و گفته های باطل وهابیان باعث شده است افرادی که اسلام را از دیدگاه آنان مطالعه کرده اند، بگویند اسلام دین خشک و جامدی است که به درد همه زمانها نمی خورد!

«لوتروپ ستودارد» گوید: وهابیان در تعصب، به راه افراط رفته اند و در اثر

۱ - فجر: ۲۳

۲ - تاریخ نجد آلوسی، ص ۹۱ - ۹۰ و نیز در این باره به رساله «العقیده الحمویه» نوشته ابن تیمیه مراجعه شود.

صفحه

۳۰

این امور، گروهی نکته گیر برخاسته، همان شعار وهابیان را ندا داده اند که: حقیقت و طبیعت اسلام با مقتضیات زمانها جور نیست و با احوال ترقی و تبدیل جامعه تطبیق نمی کند و با تغییر زمان نمی سازد. (۱)

از همان وقت که شیخ محمد بن عبدالوهاب عقاید خود را ابراز و مردم را به پذیرفتن آنها دعوت کرد، گروه زیادی از علمای بزرگ به مخالفت با عقاید او پرداختند. نخستین کسی که به شدت با او به مخالفت برخاست پدرش عبدالوهاب و سپس برادرش، «شیخ سلیمان بن عبدالوهاب» بودند که هر دو از علمای حنبلی محسوب می شدند.

شیخ سلیمان کتابی تحت عنوان «الصواعق الإلهیه فی الرد علی الوهابیه» تألیف کرد و در آن عقاید برادرش را رد کرد.

زینی دحلان گوید: پدر شیخ محمد، مردی صالح از اهل علم بود. برادرش شیخ سلیمان نیز از اهل علم محسوب می شد. از زمانی که شیخ محمد در مدینه به تحصیل اشتغال داشت، شیخ عبدالوهاب و شیخ سلیمان از سخنان و کارهای او دریافته بودند که چنان داعیه ای دارد، از این رو او را سرزنش می کردند، و مردم را از وی بر حذر می داشتند. (۲)

عباس محمود عقاد می گوید: بزرگترین مخالف شیخ محمد، برادرش شیخ سلیمان صاحب کتاب الصواعق الإلهیه است. عقاد همچنین گفته است: شیخ سلیمان برادر شیخ محمد که از بزرگترین مخالفان او بود، ضمن این که سخنان برادرش را به شدت رد می کند، می گوید: اموری که وهابیان آن را

۱ - حاضر العالم الاسلامی، ج ۱، ص ۲۶۴

۲ - الفتوحات الاسلامیه، ج ۲، ص ۳۵۷

صفحه

۳۱

آمده بود، ولی از هیچ یک از ائمه اسلام شنیده و روایت نشده است که مرتکبین این اعمال را کافر یا مرتد دانسته و دستور جهاد با آنان را داده باشند و یا این که بلاد مسلمانان را، آن گونه که شما می گوید، بلاد شرک و دارالکفر نامند. (۱)

در پایان باید دانست که شیخ محمد بن عبدالوهاب مبتکر و آورنده عقاید وهابیان نیست. بلکه قرن‌ها قبل از او، این عقاید به صورتهای گوناگون، از افرادی مانند ابن تیمیه و شاگرد او ابن قیم اظهار شده، ولی به صورت مذهب تازه ای در نیامده بود و طرفداران زیادی نداشت.

ابوعباس احمد بن عبدالحلیم معروف به ابن تیمیه از علمای حنبلی است که در ۷۲۸ هـ. ق. درگذشت. او چون عقاید و آرای بر خلاف معتقدات عموم فرقه های اسلامی اظهار می داشت، پیوسته با مخالفت علمای دیگر مواجه بود. به عقیده محققین، همین عقاید ابن تیمیه است که بعداً اساس معتقدات وهابیان را تشکیل داد.

وقتی ابن تیمیه عقاید خود را آشکار ساخت و در این زمینه کتابهایی را منتشر نمود، از طرف علمای اسلام و در رأس آنان علمای اهل سنت، برای جلوگیری از انتشار فساد، دو کار صورت گرفت:

الف - کتابهایی در نقد عقاید و آراء او نوشته شد که به برخی از آنها اشاره می کنیم:

۱ - الاسلام في القرن العشرين، ص ۱۳۷ - ۱۲۶

صفحه

۳۲

۱ - «شفاء السقام في زيارة قبر خير الانام» نگارش تقی الدین سبکی.

۲ - «الدرة المضيئة في الرد علي ابن تیمیه»، این نیز نگارش اوست.

۳ - «المقالة المرضیه»، تألیف قاضی القضاة فرقه مالکی، «تقی الدین أبو عبدالله اخنائي».

۴ - «نجم المهدي و رجم المقتدي»، نگارش فخر بن معلم قرشی.

۵ - «دفع الشبهة»، نگارش تقی الدین الحصني.

۶ - «التحفة المختاره في الرد علي منكر الزیارة»، نگارش تاج الدین.

اینها ردیه هایی است که بر عقاید ابن تیمیه نوشته اند و بی پایگی نظرات او را روشن و آشکار ساخته اند.

ب - مراجع فتوای اهل تسنن در عصر او، به تفسیق و گاهی به تکفیرش برخاسته و بدعت گذاری او را فاش ساختند. وقتی عقاید او را، درباره زیارت پیامبر - ص - ، به قاضی القضاة مصر «بدر بن جماعه» نوشتند، وی در زیر ورقه نوشت:

«زیارت پیامبر - صلی الله علیه و آله [وسلم - فضیلت و سنت است و همه علما بر آن اتفاق نظر دارند. آن کس که زیارت پیامبر - صلی الله علیه و آله [وسلم - را حرام می داند، باید نزد علما توبیخ شود و از ابراز چنین گفتاری

بازداشته شود و اگر مؤثر نیفتاد زندانی گردد و معرفی شود تا مردم از او پیروی نکنند.»

نه تنها قاضی القضاات فرقه شافعی درباره او چنین نظر داد. که قاضی القضاات سه مذهب دیگر در کشور مصر، هر کدام به گونه ای نظر او را تأیید

صفحه

۳۳

کردند و مشروح این قسمت را می توانید در کتاب «دفع الشبهة» تقي الدين الحصري ببینید.

گذشته از این، نویسنده معاصر او «ذهبی»، که از نویسندگان بزرگ در قرن هشتم هجری است و آثار ارزنده ای در تاریخ و رجال دارد، در نامه دوستانه ای که به ابن تیمیه نوشته، او را در اشاعه فساد و ضلالت، همتای حجاج خوانده است! این نامه را مؤلف «تکملة السیف الصیقل» در کتاب خود، صفحه ۱۹۰ آورده است و مرحوم علامه امینی نیز متن آن را در جلد پنجم: «الغدير» ص ۸۹ - ۸۷ نقل کرده است. علاقمندان می توانند به آنجا مراجعه کنند.

غائله ابن تیمیه با مرگ او در سال ۷۲۸ در زندان شام فروکش کرد و شاگرد معروفش ابن قیم هر چند به ترویج افکار استاد پرداخت، لیکن در زمانهای بعد، اثری از چنین افکار و آراء نبود، تا آنگاه که فرزند عبدالوهاب تحت تأثیر افکار ابن تیمیه قرار گرفته و آل سعود، برای تحکیم پایه های امارت خود در منطقه نجد، به حمایت از او برخاستند، در نتیجه، بار دیگر عقاید موروثی از ابن تیمیه در مغز برخی از مردم نجد جوانه زد و به دنبال تعصب های خشک و متأسفانه به نام «توحید!» سیل خون تحت عنوان «جهاد با کافران و مشرکان!» به راه افتاد و هزاران هزار از مرد و زن و کودک قربانی آن شدند و بار دیگر فرقه جدیدی در جامعه مسلمین پدید آمد و تأسف زمانی افزایش یافت که حرمین شریفین در قبضه این گروه درآمد و نجدیهایی و هابی بر اثر سازش با بریتانیا و دیگر ابرقدرتهای وقت، بر اساس متلاشی شدن امپراتوری عثمانی و تقسیم کشورهای عربی میان ابرقدرتها، بر مکه و مدینه

صفحه

۳۴

و آثار اسلامی دست یافتند و در هدم آثار و اصالتها و ویرانگری قباب و قبور و بیوت الهی، بیش از حد کوشش کردند.

در این هنگام علمای شیعه در نقد آراء و نظرات عبدالوهاب، دوشادوش علمای اهل سنت، کوششهای فراوان انجام دادند و هر دو گروه به نحو پسندیده و نیکو، جهاد منطقی و علمی را آغاز کردند.

نخستین ردی که از طرف علمای اهل سنت بر عقاید محمد بن عبدالوهاب نوشته شد، کتاب «الصواعق الالهیه فی الرد علی الوهابیه» بود، به قلم سلیمان بن عبدالوهاب برادر محمد بن عبدالوهاب.

نخستین کتابی که از سوی علمای شیعه، بر رد عقاید محمد بن عبدالوهاب نوشته شد، «منهج الرشاد» است و مؤلف آن شیخ بزرگوار مرحوم شیخ جعفر کاشف الغطاء است که در سال ۱۲۲۸ درگذشت. وی این کتاب را در پاسخ رساله ای که یکی از امرای آل سعود به نام «عبدالعزیز بن سعود» برای او فرستاده بود نوشت و در آن رساله مجموع عقاید محمد بن عبدالوهاب را جمع نمود و این کتاب در سال ۱۳۴۳ هـ. ق. در نجف چاپ شده است. پس از این شخصیت، نقدهای علمی فراوانی به تناسب حرکتها و هابیگری در منطقه نگارش یافته و قسمت مهم آنها چاپ شده است ولی اکنون حرکتها و هابی، بر اثر ثروت هنگفتی که وهابیان از طریق فروش نفت به چنگ می آورند، افزایش یافته و سال و یا حتی ماهی نیست که از طرف آنان، بگونه ای به مقدسات اسلام حمله نشود و هر روز به نحوی آثار اسلامی از بین نرود. چیزی که حرکت آنها را تند ساخته، همان اشارتهای پشت پرده اربابان غربی آنها است که از وحدت مسلمین بیش از کمونیسم بین المللی می هراسند

و چاره اي جز اين نمي بينند كه به بازار مذهب تراشي و دين سازي، داغي بخشند و بخشي از پول نفت را كه به دولت وهابي (سعودي) مي پردازد از اين طريق نفله كنند و سرانجام از وحدت مسلمين به شدت جلوگيري نمايند و آنها را مشغول تكفير و تفسيق يكدیگر سازند. و مادر اين رساله كوشش نموديم كه عقايد آنان را روي دايره بریزيم و با نيش قلم پرده هاي ابهام را بالا بزنيم و روشن سازيم كه عقايد تمام مسلمانان جهان برگرفته از كتاب و سنت است و اعمال و حرکتهای ضد فطري وهابيها بر خلاف قرآن و سنت رسول گرامي اسلام - ص - مي باشد و در اين مورد از خلاصه گويي پيروي مي كنيم.

فصل: ۲

وهابيان و تعمير قبور اوليائي خدا

از مسائلي كه وهابيان درباره آن حساسيت خاصي دارند، مسأله تعمير قبور و ساختن بنا، بر روي قبور پيامبران و اوليائي الهي و صالحان است.

براي نخستين بار اين مسأله را ابن تيميه و شاگرد معروف او ابن قيم عنوان کرده و بر تحريم ساختن بنا و لزوم ويراني آن، فتوا داده اند.

ابن قيم در كتاب «زاد المعاد في هدي خير العباد» (۱) مي گويد:

«ويران کردن بنايي كه روي قبور ساخته شده واجب است و پس از قدرت بر هدم و ويران کردن آن، ابقاء آنها به همان صورت حتي يك روز هم جايز نيست!» (۲)

۲ - «يَجِبُ هَذُمُ الْمَشَاهِدِ الَّتِي بُنِيَتْ عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا يَجُوزُ إِبْقَاءُهَا بَعْدَ الْقُدْرَةِ عَلَى هَذْمِهَا وَإِبْطَالِهَا يَوْمًا وَاحِدًا!»

صفحه

۳۷

در سال ۱۳۴۴ هـ. ق. که سعودیها بر مکه و مدینه و اطراف آن سلطه پیدا کردند، به فکر افتادند که برای تخریب مشاهد بقیع و آثار خاندان رسالت و صحابه پیامبر مستمسکی به دست آورند و با گرفتن فتوا از علمای مدینه، راه را بر تخریب آن هموار نمایند و افکار عمومی مردم حجاز را که هرگز با این اعمال موافق نبودند، برای این کار آماده سازند. از این جهت قاضی القضاات نجد، «سلیمان بن بلیهد» را روانه مدینه کردند که وی مسائل مورد نظر آنان را از علمای آنجا استفاده کند. از این جهت او پرسشها را بگونه ای طرح کرد که پاسخ آنها، (مطابق با نظریه وهابیان) در خود سؤالا گنجانیده شده بود. و از این طریق به مفتیان اعلام کرد که باید پاسخ را مطابق جوابهایی که در پرسشها آمده است تهیه کنند، در غیر این صورت محکوم به شرک می گردند و اگر توبه نکنند به قتل خواهند رسید.

سؤالا و جوابها در جریده «ام القراء» مکه، شماره ۱۳۴۴، ماه شوال منتشر شد. (۱) با انتشار آن، در همان زمان، ضجه ای میان مسلمانان؛ اعم از سنی و شیعه پدید آمد؛ زیرا همه می دانستند که پس از اخذ فتوا، ولو از طریق ارباب و تهدید، تخریب بنا و قبور پیشوایان اسلام آغاز خواهد شد، که همان هم شد، پس از گرفتن فتوا از پانزده عالم مدینه و پخش آن در حجاز، تخریب بی امان آثار خاندان رسالت در هشتم شوال همان سال آغاز گردید و تمام آثار اهل بیت

۱ - مرحوم آقا بزرگ تهرانی در کتاب «الذریعه»، ج ۸، ص ۲۶۱ می نویسد: وهابیان در ۱۵ ربیع الأول ۱۳۴۳ بر حجاز تسلط یافتند و در هشتم شوال ۱۳۴۳، قبور امامان بقیع و صحابه را ویران کردند. در حالی که، جریده «ام القراء» صورت استفتاء و جواب را در شماره ۱۷ شوال سال ۱۳۴۴ منتشر ساخته و تاریخ جواب علمای مدینه را ۲۵ رمضان معین کرده است. باید گفت تسلط و تخریب هر دو، در سال ۱۳۴۴، انجام گرفته است و مرحوم سید محسین امین تاریخ تسلط کامل و تخریب را سال ۱۳۴۴ هـ. ق. دانسته است. به کتاب «کشف الارتیاب»، ص ۶۰-۵۶ مراجعه شود.

صفحه

۳۸

و صحابه پیامبر، از میان رفت و اثاثیه گرانبهای حرم انمه بقیع غارت شد و قبرستان بقیع به صورتی درآمد که انسان از دیدن آن سخت ناراحت می شود.

ما اکنون قسمتی از سؤالا را نقل می کنیم تا روشن شود که پرسشگر چگونه جواب سؤالا را در آن گنجانیده است! یعنی نه تنها هدف، سؤال و استفتاء نبود، بلکه مقصود دستیابی به مستمسکی در نزد عوام بود برای هدم و ویران کردن آثار رسالت. اگر به راستی هدف فهم و واقع بینی بود، معنا نداشت که پرسش کننده مساله، پاسخ خود را در خود پرسش بگنجانند، بلکه از قرائن می توان حدس زد که سؤال و جواب را از پیش در ورقه ای تنظیم کرده و فقط برای اخذ امضا نزد علمای مدینه برده بودند؛ زیرا تصور نمی رود مشاهیر علمای مدینه که سالیان درازی خود و نیاکانشان مروج و حافظ آثار نبوی و زائران آنها بودند، یک مرتبه طرز تفکر دیگری پیدا کنند و بر تحریم بنا و لزوم ویران کردن آن فتوا دهند!

سلیمان بلیهد در سؤال خود چنین می گوید:

ما قول علماء المدينة المنورة زادهم الله فهماً وعِلماً في البناء على القبور واتخاذها مساجد هل هو جائز أو لا وإذا كان غير جائز بل ممنوع منهى عنه نهياً شديداً فهل يجب هدمها ومنع الصلاة عندها أم لا. وإذا كان البناء في مسبلة كالبيع وهو مانع من الانتفاع بالمقدار المبني عليه فهل هو عصب يجب رفعه لما فيه من ظلم المستحقين ومنعهم استحقاقهم أم لا؟

«علمای مدینه منوره - که خدا فهم و دانش آنان را روز افزون سازد - درباره ساختن بنا بر قبور، و مسجد قرار دادن آن، چه می گویند، آیا جایز

صفحه

۳۹

است یا نه، اگر جایز نیست و به شدت در اسلام ممنوع می باشد، آیا تخریب و ویران کردن و جلوگیری از گزاردن نماز در کنار آن، لازم و واجب است یا نه؟

و اگر در زمین وقفی؛ مانند بقیع که قبه و ساختمان بر روی قبور، مانع استفاده از قسمتهایی است که روی آن قرار گرفته است، آیا این کار غصب قسمتی از وقف نیست که هر چه زودتر باید رفع گردد تا ظلمی که بر مستحق شده است، از بین برود.»

علمای مدینه در محیط پر از ارعاب و تهدید، به پرسش سلیمان پاسخی چنین گفتند:

أما البناء على القبور فهو ممنوعٌ إجماعاً لصحة الأحاديث الواردة في منعه ولهذا أفتي كثيرٌ من العلماء بوجوب هدمه مستندين بحديث علي - رضي الله عنه - أنه قال: لأبي الهياج ألا أبعثك علي ما بعثني عليه رسول الله - صلى الله عليه وآله وسلم - أن لا تدع تمثالا إلا طمسته ولا قبراً مشرفاً إلا سويته.

«ممنوعیت ساختن بناء بر قبور، اتفاقی است، به گواهی احادیثی که بر ممنوعیت آن دلالت می کنند. از این جهت، گروهی بر تخریب و ویران کردن آن فتوا داده اند و در این مطلب به حدیثی که ابی الهیاج از علی ع - نقل کرده است استناد می جویند. علی به او گفت من تو را بر کاری مبعوث می کنم که رسول خدا مرا برای آن برانگیخت، هیچ تصویری را نمی بینی مگر این که آن را محو کن و قبری را مشاهده نمی کنی مگر این که آن را مساوی و برابر بنما.»

شیخ نجدی در مقاله ای که در جریده «ام القرا» شماره جمادی الثانی

صفحه

۴۰

۱۳۴۵ منتشر ساخت می گوید، ساختن قبه و بنا از قرن پنجم هجرت معمول کرده است.

اینها نمونه ای از سخنان وهابیان درباره تعمیر قبور است و آنان غالباً در نوشته های خود بر دو دلیل تکیه می کنند:

۱ - اتفاق علمای اسلام بر تحریم آن.

۲ - حدیث ابی الهیاج از امیرمؤمنان علی ع - و برخی دیگر مانند آن.

باید توجه نمود که بحث ما اینک در مورد «تعمیر قبور، ساختن سایبان، سقف و یا بنا بر روی آن» است. اما در موضوع «زیارت قبور» جداگانه بحث خواهیم کرد.

برای روشن شدن موضوع، چند بحث را مطرح می‌کنیم:

* نظر قرآن درباره بنا، تعمیر و... بر روی قبر چیست، آیا حکم آن از دیدگاه قرآن را می‌توان به دست آورد؟

* آیا امت اسلامی به راستی بر تحریم آن اتفاق دارند، یا در تمام ادوار اسلامی، جریان بر خلاف بوده است و در زمان خود پیامبر و یاران او تعمیر قبور و ساختن خانه و سایبان بر آن، وجود داشته است؟

* مقصود از حدیث ابی الهیاج که مورد استفاده گروه وهابی است چیست؟

* مقصود از احادیث جابر، ام سلمه و ناعم چیست؟

صفحه

۴۱

۱ - نظریه قرآن درباره تعمیر قبور

قرآن، بخصوص متعرض حکم این موضوع نشده است، ولی در عین حال، می‌توان حکم موضوع را از کلیاتی که در قرآن وارد شده، استفاده نمود. اینک بیان این قسمت:

الف - تعمیر و حفظ قبور اولیا، تعظیم شعائر الهی است

قرآن مجید تعظیم شعائر الهی را نشانه تقوای قلوب و تسلط پرهیزگاری بر دلها می‌داند، آنجا که می‌فرماید:

«وَمَنْ يُعْظَمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» (۱)

«هر کس شعائر الهی را تعظیم و تکریم کند، آن نشانه تقوای دلها است.»

مقصود از بزرگداشت شعائر الهی چیست؟ «شعائر» جمع «شعیره» به معنای «علامت و نشانه» است. مقصود در آیه، نشانه‌های وجود خدا نیست؛ زیرا همه عالم نشانه وجود او است و هیچ کس نگفته است که تعظیم آنچه در عالم هستی است نشانه تقوا است. بلکه مقصود، نشانه‌های دین او است و لذا مفسران، آیه را چنین تفسیر می‌کنند: «مَعَالِمَ دین الله»؛ «نشانه‌های دین خدا» (۲)

اگر در قرآن، صفا و مروه (۳) و شتری که برای ذبح در منا سوق داده

۱ - حج: ۳۲

۲ - مجمع البیان، ج ۴، ص ۸۳، چاپ صیدا.

۳ - بقره: ۱۵۸: «إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ.»

می شود، (۱) از شعائر الهی شمرده شده، به خاطر این ست که اینها نشانه های دین حنیف و آیین ابراهیم است. اگر به مُزْدَلِفَه، «مَشْعَر» می گویند به خاطر این است که آن نشانه دین الهی است و وقوف در آن، نشانه عمل به دین و اطاعت خدا است.

اگر مجموع «مناسک حج» را «شعائر» می نامند، به خاطر این است که این اعمال، نشانه های توحید و دین حنیف می باشد.

خلاصه، هر چیزی که شعار و نشانه دین خدا باشد، بزرگداشت آن، مایه تقرب به درگاه الهی است. بطور مسلم انبیا و اولیای الهی از بزرگترین و بارزترین نشانه های دین الهی هستند که وسیله ابلاغ دین و مایه گسترش آن در میان مردم بوده اند، هیچ انسان با انصافی نمی تواند منکر این مطلب شود که وجود پیامبر و ائمه اهل بیت، از دلائل اسلام و نشانه های این آیین مقدس می باشند و یکی از طرق بزرگداشت آنها، حفظ آثار و قبور آنان و صیانت آن از اندراس و فرسودگی و محو و نابودی است.

به هرحال، با ملاحظه دو چیز حکم و تکریم قبور اولیای خدا روشن است:

* اولیای الهی، بخصوص آنان که در راه گسترش دین جانبازی کرده اند، از شعائر الهی و نشانه های دین خدا هستند.

** یکی از راههای تعظیم این گروه، پس از در گذشتشان، علاوه بر حفظ آثار و مکتب آنها، همان حفظ و تعمیر قبور آنان است. از این جهت در میان تمام ملل، شخصیت های بزرگ سیاسی و دینی را، که قبر آنان نشانه مکتب و راه و روش آنها است، در نقاطی به خاک می سپارند که برای ابد

۱ - سوره حج آیه ۳۶: «وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ»؛ شتر فربه را از شعائر قرار دادیم.»

محفوظ می ماند، تو گویی حفظ قبر آنان از اندراس و فرسودگی، نشانه حفظ وجود و سرانجام نشانه حفظ مکتب آنها است.

برای درک حقیقت، لازم است مفاد آیه ۳۶ از سوره حج را به دقت تجزیه و تحلیل کنیم. برخی از زائران خانه خدا از منزل خود، شتری را برای ذبح در کنار خانه خدا، به همراه می آورند و با انداختن قلاده ای برگردن، آن را برای ذبح در راه خدا اختصاص می دهند و از دیگر شتران جدا می سازند، از آنجا که این شتر به گونه ای به خدا وابسته است به حکم همان آیه، از «شعائر الله» شمرده می شود و به مضمون آیه ۳۲ از سوره حج (وَمَنْ يُعْظَمْ شَعَائِرِ اللَّهِ) باید مورد احترام قرار گیرد؛ مثلاً دیگر نباید بر آن سوار شد، و به موقع باید آب و علف آن را داد تا لحظه ای که ذبح می شود.

وقتی شتری به خاطر برگزیده شدن برای ذبح در کنار خانه خدا، جزو «شعائر» می گردد و متناسب خود تعظیم و بزرگداشت لازم دارد، چرا پیامبران و علما و دانشمندان، شهیدان و جانبازان، که از نخستین روزهای زندگی خود قلاده عبودیت و بندگی خدا و خدمت به آیین او را برگردن افکنده و وسیله ارتباط میان خدا و خلق او گردیده اند و مردم خدا و آیین او را در پرتو تلاشهای آنان شناخته اند، جزو «شعائر الله» نباشد و به تناسب مقام و موقعیت خود، در حال حیات و

مَمَات، تعظیم و بزرگ داشته نشوند و چرا اولیای الهی که ناشران آیین خدا و حافظان دین اویند و همچنین آنچه که وابسته به آنها است، جزو شعائر نباشند. (۱)

ما وجدان و هابی را در این مورد قاضی و داور قرار می دهیم که آیا در

۱ - حفظ قبور، ابراز مودت به قربی است.

صفحه

۴۴

«شعائر الهی» بودن انبیا و رسل، تردیدی هست؟ و آیا حفظ آثار و اشیای وابسته به آنها تعظیم و ارج نهادن نیست؟ و خلاصه آیا تعمیر قبور و تنظیف محیط خاک آنها، تعظیم و تکریم است یا ویران کردن و به صورت ویرانه درآوردن قبر آنها؟! آنها؟!

ب - احترام به اهل بیت در قرآن

قرآن مجید به ما دستور می دهد که به بستگان و خویشاوندان پیامبر گرامی مهر ورزیم، آنجا که می فرماید:

«قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى» (۱)

«بگو من بر رسالت مزد و اجری جز ابراز علاقه و دوستی به خویشاوندانم نمی خواهم.»

بدیهی است از نظر جهانیان، که مورد خطاب این آیه هستند، یکی از طرق ابراز علاقه به خاندان رسالت، همان قبور و تعمیر آنهاست و این راه و رسم در میان تمام ملل جهان وجود دارد و همگی آن را نوعی اظهار علاقه به صاحب قبر می دانند و لذا شخصیت های بزرگ سیاسی و علمی را در کلیساها و یا مقابر معروف دفن کرده و اطراف آن را گل کاری و درخت کاری می کنند.

ج - تعمیر قبور و امتهای پیشین

از آیات قرآن استفاده می شود که احترام به قبر افراد با ایمان، امری رایج

۱ - شوری: ۲۳

صفحه

۴۵

در میان ملل قبل از اسلام بوده است، آنجا که درباره اصحاب کهف می گوید:

هنگامی که وضع اصحاب کهف بر مردم آن زمان روشن شد، و مردم به دهانه غار آمدند، درباره مدفن آنها دو نظر

ابراز داشتند:

* «ابْنُوا عَلَيْهِمْ بُيُوتاً».

«بر روی قبر آنان بنایی بسازید.»

** «وَقَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَيَّ أَمْرَهُمْ لَنَنْخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِداً»

«گروه دیگر که در این کار پیروز شده بودند، گفتند: مدفن آنان را مسجد انتخاب می کنیم.»

گفتمی است که قرآن این دو نظر را نقل می کند، بی آن که انتقاد کند. بنابر این، می توان گفت که اگر این دو نظر بر خلاف بودند، قرآن از آنان انتقاد می کرد و یا عمل آنها را با لحن اعتراض و انتقاد نقل می نمود. در هر حال این دو نظر حاکی است که یکی از طرق بزرگداشت اولیا و صالحان، حفظ قبور و مدفن آنان بوده است.

با توجه به این سه آیه مبارکه، هرگز نمی توان تعمیر قبور اولیای الهی و صالحان را عملی حرام و یا مکروه قلمداد کرد، بلکه باید آن را نوعی تعظیم شعائر و تظاهر به مودت در قریب تلقی نمود و مایه تکریم آنها شمرد.

د - ترفیع بیوت مخصوص

قرآن پس از طرح مثلی بس بدیع و جالب که در آن، نور خدا تشبیه شده به «چراغدانی» که در داخل آن چراغی است... و این مثل نغز و ژرف با جمله:

صفحه

۴۶

«اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» آغاز شده و با جمله: «وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ» پایان یافته است.

قرآن پس از طرح این مثل، که برای خود بحث گسترده ای دارد، می فرماید:

«فِي بُيُوتِ أَذْنِ اللَّهِ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» (۱)

«(این نور و مصباح) در خانه هایی است که خدا اذن داده است تا رفعت یابد و نام خدا در آنجا گفته شود. مردانی که بازرگانی و داد و ستد، آنها را از یاد خدا باز نمی دارد، صبح و شام او را در آن بیوت، تسبیح می گویند.»

استدلال با این آیه نیاز به این دارد که قبل از هر چیز دو مطلب روشن گردد:

* مقصود از «بیوت» چیست؟

درباره لفظ «بیوت» یادآور می شویم که مفاد لفظ یاد شده، منحصر به «مساجد» نیست، بلکه مساجد و منازل مانند منازل انبیا و اولیای الهی را که ویژگی یاد شده در آیه را دارا می باشند شامل است و دلیلی بر انحصار مفهوم آن بر مسجد وجود ندارد و مجموع این بیوت؛ اعم از مساجد و منازل پیامبران و رجال صالح که کارهای دنیا آنان را از آخرت باز نمی دارد، مرکز نور خدا و شعله های توحید و تنزیه و تسبیح است، بلکه می توان گفت: که مقصود از

«بیوت» غیر از مساجد است زیرا بیت به آن چهار دیواری می گویند که حتماً دارای «سقف» باشد و اگر به کعبه «بیت الله» می گویند بدان جهت است که سقف دارد. در حالی که مستحب است مساجد دارای سقف نباشند و هم اکنون «مسجد الحرام» فاقد سقف است و آیات قرآن حاکی است که «بیت» به جایی می گویند که دارای سقف باشد، چنانکه می فرماید:

«لَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِصَّةٍ». (۱)

«اگر نبود که همه مردم باید یک گروه باشند، سقف خانه کسانی را که به خدا کفر میورزند، از نقره قرار می دادیم.»

در هر حال یا مقصود از «بیوت» غیر مساجد است و یا اعم از مساجد و منازل.

** مقصود از «یرفع» که به معنای ترفیع و برافراشتن است، چیست؟

صریح آیه این است که خداوند اذن داده است این خانه ها رفعت یابد و مقصود از رفعت و برافراشتگی یا رفعت ظاهری و بالا بردن پایه ها و دیوارها و صیانت آن از فرو ریختن است، چنانکه قرآن همین لفظ را در بالا بردن دیوار و تعمیر ظاهری به کار برده است و می فرماید:

«وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ». (۲)

۱ - زخرف: ۳۳

۲ - بقره: ۱۲۷

«آنگاه که ابراهیم و فرزند او اسماعیل دیوارهای بیت (کعبه) را بالا بردند.»

و یا رفعت معنوی و عظمت باطنی مراد است و این که خدا به این نوع خانه ها، امتیاز خاصی بخشیده و مقام و موقعیت آنها را بالا برده است.

اگر مقصود «رفعت» ظاهری باشد، به روشنی گواهی می دهد که خانه انبیا و اولیا، که مصداق حقیقی و واقعی این «بیوت» می باشند، در هر حال شایسته تعمیر و آبادی است؛ خواه در حال حیات و خواه در حال ممات، خواه در آنجا به خاک سپرده شوند (مانند خانه پیامبر، امام هادی و امام عسکری - علیهما السلام - که مدفن آنها منزلشان است) یا در جای دیگر. در هر حال، باید این گونه بیتها تعمیر شوند و از ویرانی و خرابی مصون بمانند.

و اگر مقصود «رفعت» معنوی باشد، نتیجه آن این است که خداوند اذن داده است این نوع خانه ها مورد احترام و تکریم قرار گیرند و یکی از مظاهر احترام به این نوع خانه ها، حفظ آنها از ویرانی و تعمیر و آبادانی و کوشش در تمیزی و

نظافت آنها است.

و همه این رفعت ظاهری و باطنی، برای این است که این خانه ها از آن رجالی است الهی که همگی بنده خدا و مطیع فرمانهای او بوده اند.

با وجود این آیه و آیات دیگر، چگونه است که وهابیها به تخریب آثار رسالت و ویران کردن خانه های آنان پرداختند و این مشاهد نورانی را که زنان و مردانی شب و روز در آنجا خدا را تسبیح و تنزیه نموده اند و به خاطر وابستگی صاحبان این بیوت به خدا، در آنجاها گرد آمده و مشغول راز و نیاز و دعا و تذلل گشته اند، به ویرانه ای تبدیل ساختند و از این طریق کینه و عداوت

صفحه

۴۹

دیرینه خود را به صاحب رسالت و خاندان و صحابه او، واضح و آشکار ساختند؟!

در این مورد نظر خواننده گرامی را به حدیثی جلب می کنیم:

انس بن مالک می گوید:

«روزی پیامبر گرامی آیه: فی بیوت اذن الله... را خواند، در آن هنگام مردی برخاست و پرسید: مقصود کدام خانه ها است؟ پیامبر فرمود: خانه پیامبران. آنگاه ابوبکر برخاست و پرسید: آیا این خانه (اشاره کرد به خانه علی و فاطمه) از آن خانه ها است؟ فرمود:

«نَعَمْ مِنْ أَفَاضِلِهَا» (۱)؛ آری، از مهمترین و با فضیلت ترین آنها است.»

۲ - امت اسلامی و تعمیر قبور

آنگاه که اسلام در شبه جزیره انتشار یافت و نور آن بتدریج قسمت مهمی از خاور میانه را در بر گرفت، در آن روز قبور پیامبرانی که مدفن آنان شناخته شده بود، سقف و سایبان بلکه قبه و بارگاه داشت و هم اکنون قسمتی از قبور آنان به همان شکل باقی است.

در مکه، قبر اسماعیل و مادرش هاجر در حجر قرار گرفته است. قبر دانیال در شوش، هود و صالح و یونس و ذوالکفل در عراق واقع شده و قبور پیامبرانی مانند ابراهیم خلیل و فرزندش اسحاق و نیز یعقوب و یوسف، که همه را حضرت موسی از مصر به بیت المقدس آورد، در قدس اشغالی است.

۱ - در المنثور، ج ۵، ص ۵۰

صفحه

۵۰

آنان همگی دارای علامت، نشانه و بنا می باشند.

و قبر حوّا در جده است که آثار آن پس از تسلط سعودیها از بین رفت. و این که به آن سرزمین «جده» می گویند، به خاطر بودن قبر حوّا در آنجا است، حال خواه این نسبت درست باشد یا نادرست.

روزی که مسلمانان، این بلاد را فتح کردند، هرگز از مشاهده این آثار ناراحت نشدند و فرمان تخریب آن را صادر نکردند.

اگر به راستی تعمیر قبور و دفن میت در مقابر پوشیده شده، از نظر اسلام حرام بود، مسلمانان قبل از هر چیز بر خود لازم می دانستند این مقابر را، که اردن و عراق را فرا گرفته اند، ویران کنند و از تجدید بنای آن در تمام ادوار به شدت جلوگیری نمایند، در صورتی که نه تنها این مقابر را ویران نکردند بلکه در مدت چهارده قرن، در تعمیر و حفظ آثار پیامبران سلف کوشیده اند.

آنان با عقل خدادادی، حفظ آثار پیامبران را نوعی ادای احترام به آنان دانسته و خود را با انجام این کار، در شمار افراد مأجور و نیکوکار قرار داده اند.

ابن تیمیه در کتاب «الصرّاط المستقیم» می گوید: هنگام فتح بیت المقدس، قبور پیامبران بنا داشت ولی درب آن تا سال چهارصد هجری بسته بود. (۱) اگر به راستی ساختن بنا بر قبر، عمل حرام بود، طبعاً باید ویران کردن آن واجب باشد و مسدود بودنش، مجوّز بقای آن نبود، و لازم بود هر چه زودتر سقف و بنا را از دم بیل و کلنگ بگذرانند و آنها را ویران سازند.

خلاصه، وجود این ابنیه و قباب در طول این مدت، در برابر انظار علما

۱ - کشف الارتیاب، ص ۳۸۴

فهرست

صفحه

۵۱

و سران اسلام، خود نشانه بارزی بر جواز آن در آیین مقدس اسلام می باشد.

آثار اسلامی نشانه اصالت دین است

در حفظ آثار نبوت، بخصوص آثار پیامبر گرامی؛ مانند مدفن آن حضرت و قبر همسران و فرزندان و صحابه و یاران او و خانه هایی که در آنجا زندگی کرده و مساجدی که در آنها نماز گزارده، دارای ارزش و فایده عظیمی است که هم اکنون به آن اشاره می کنیم:

همگی می دانیم که امروزه پس از گذشت بیست قرن از میلاد حضرت مسیح - ع - ، وجود آن حضرت و مادرش مریم و

کتابش انجیل و یاران و حواریون او، در غرب به صورت افسانه تاریخی درآمده است که گروهی از شرق شناسان در وجود چنین مرد آسمانی، که نامش مسیح مادرش مریم و کتابش انجیل است، تشکیک کرده و آن را افسانه ای بسان افسانه «مجنون عامری» و معشوق وی «لیلی»، تلقی می کنند و چنین فکر می کنند که زائیده مغزها و اندیشه هاست. چرا؟، به خاطر این که یک اثر واقعی ملموس از مسیح در دست نیست؛ مثلاً بطور مشخص نقطه ای که او در آن متولد گردید و خانه ای که زندگی کرد و جایی که در آن، به عقیده نصاری، به خاک سپرده شد، معلوم و روشن نیست. کتاب آسمانی او دستخوش تحریف گردیده و این اناجیل چهارگانه، که در آخر هر کدام جریان قتل و دفن عیسی آمده است، بطور مسلم مربوط به او نیست و آشکارا گواهی می دهد که پس از درگذشت وی تدوین شده اند، از این جهت بسیاری از محققان، آنها را از آثار ادبی قرن دوم میلادی دانسته اند ولی اگر تمام خصوصیات مربوط به او محفوظ می ماند،

صفحه

۵۲

به روشنی بر اصالت او گواهی می داد، و برای این خیالبافان و شکاکان، جای تشکیک باقی نمی گذارد.

اما مسلمانان با چهره ای باز، به مردم جهان می گویند: مردم! هزار و چهار صد سال پیش از این، در سرزمین حجاز مردی برای رهبری جامعه بشری برانگیخته شد و در این راه موفقیت بزرگی به دست آورد، تمام خصوصیات زندگی محفوظ است، بی آن که کوچکترین نقطه ابهامی در آن مشاهده گردد، حتی خانه ای که در آن متولد شده، مشخص است، و کوه حرا منطقه ای است که در آنجا وحی بر او نازل می گشت. این مسجد او است که در آن نماز می گزارد. این خانه ای است که در آنجا به خاک سپرده شد. اینها خانه های فرزندان و همسران و بستگان او است و اینها قبور فرزندان و اوصیا و خلفا و همسرانش و....

حال اگر همه این آثار را از میان ببریم، علائم وجود و نشانه های اصالت او را نابود کرده ایم و زمینه را برای دشمنان اسلام آماده ساخته ایم. بنابر این، ویران کردن آثار رسالت و خاندان عصمت، افزون بر این که نوعی هتک حرمت و بی اعتنائی است، مبارزه با مظاهر اصالت اسلام و اصالت رسالت پیامبر نیز می باشد.

آیین اسلام، آیین ابدی و جاودانی است و تا روز قیامت دین بشرها می باشد. نسل هایی که پس از هزاران سال می آیند، باید به اصالت آن، مؤمن و مدّعن باشند. لذا برای تأمین این هدف، باید پیوسته تمام آثار و نشانه های صاحب رسالت را حفظ کنیم و از این طریق گامی در راه بقای دین در اعصار آینده برداریم، کاری نکنیم که نبوت پیامبر اسلام به سرنوشت حضرت

صفحه

۵۳

عیسی - ع - دچار گردد.

مسلمانان به اندازه ای بر حفظ آثار پیامبر گرامی عنایت داشته اند که تمام خصوصیات زندگی آن حضرت را، بخصوص دوران رسالتش را به دقت ضبط کرده اند، تا آنجا که خصوصیات انگشتر، کفش، مسواک، نشان شمشیر، زره، نیزه، اسب، شتر و غلام او را بیان کرده اند و حتی چاه هایی که از آن آب آشامیده و اراضی که وقف نموده، بلکه بالاتر، کیفیت راه رفتن، غذا خوردن و نوع طعامی که آن را دوست داشته و خصوصیات محاسن و کیفیت خضاب آن را یادداشت نموده و هم اکنون قسمتی از این آثار باقی است. (۱)

با مراجعه به تاریخ اسلام و گشت و گذار در بلاد گسترده اسلامی، به یقین می توان دریافت که تعمیر قبور و حفظ و

صیانت آنها از اندراس و فرسودگی، سیره مسلمانان بوده است و هم اکنون در تمام بلاد اسلامی، مقابر پیامبران و اولیای دین و رجال صالح و نیکوکار، به صورت مزار موجود است و برای حفظ آثار و قبور آنها، که غالباً از آثار باستانی اسلامی می باشند، موقوفاتی وجود دارد که درآمد آن موقوفات در حفظ آنها مصرف می شود.

پیش از پیدایش گروه وهابی در نجد، و پیش از تسلط آنان بر حرمین و دیگر مناطق حجاز، تمامی قبور اولیای الهی، معمور و آباد و مورد توجه همگان بوده است و احدی از علمای اسلام بر آن ایراد نمی گرفت، این تنها ایران نیست که قبور اولیا و صالحان در آن، به صورت مزار درآمدی بلکه در

۱ - طبقات ابن سعد، ج ۱، ص ۵۳۰ - ۳۶۰ در این صفحات، بسیاری از ویژگیها و خصوصیات زندگی حضرت وارد است.

صفحه

۵۴

تمام کشورها و بلاد اسلامی، بخصوص مصر، سوریه، عراق، مغرب و تونس مقابر علما و بزرگان اسلام، معمور و آباد می باشد و مسلمانان گروه گروه برای زیارت و خواندن فاتحه و قرآن رهسپار مقابر آنان می شوند و تمامی این امکان، برای خود خادم و نگهبان دارد و گروهی مأمور نظافت و نگاهداری «حرم» های شریف می باشند.

با این اشاعه و گسترش، آن هم در تمام بلاد اسلام، چگونه می توان تعمیر قبور را یک امر حرام تلقی کرد، در حالی که چنین روش ممتدی از صدر اسلام تا به امروز وجود داشته و دارد و به این روش در اصطلاح دانشمندان «سیره مسلمین» می گویند، که منتهی به زمان پیامبر می گردد، وجود چنین سیره، بی آن که به آن اعتراض گردد، نشانه جواز و مرغوبیت و محبوبیت آن است.

این مطلب از نظر «ضرورت» به پایه ای است که یکی از نویسندگان وهابی نیز به آن اعتراف می نماید و در صدد پاسخ برمی آید.

هَذَا أَمْرٌ عَمَّ الْبِلَادَ وَطَبَقَ الْأَرْضَ شَرْقًا وَغَرْبًا بِحَيْثُ لَا بِلَدَةً مِنْ بِلَادِ الْإِسْلَامِ إِلَّا فِيهَا قُبُورٌ وَمَشَاهِدٌ بِلَ مَسَاجِدِ الْمُسْلِمِينَ غَالِبًا لَا تَخْلُو عَنْ قَبْرِ وَمَشْهَدٍ وَلَا يَسَعُ عَقْلٌ عَاقِلٌ أَنْ هَذَا مُنْكَرٌ يَبْلُغُ إِلَيَّ مَا ذُكِرَتْ مِنَ الشَّنَاعَةِ وَيَسْكُتُ عِلْمَاءُ الْإِسْلَامِ. (۱)

«این مطلب، عموم بلاد و شرق و غرب را فرا گرفته است، بگونه ای که از بلاد اسلامی نقطه ای نیست که در آنجا قبر و مشهده نباشد، حتی مساجد مسلمانان نیز خالی از قبر نیست و عقل نمی پذیرد که چنین

۱ - تطهیر الاعتقاد، ص ۱۷، طبع مصر، به نقل از کشف الارتیاب.

صفحه

۵۵

کاری حرام باشد و علمای اسلام در برابر آن سکوت کنند.»

جای بسی شگفت است که این نویسنده وهابی با چنین اعتراف آشکاری، باز هم دست از لجابت نمی کشد و می گوید:

«رواج یک مطلب و سکوت علما، دلیل بر جواز آن نیست و اگر گروهی در برخی از ظروف به خاطر مصالحی لب فرو بندند، به یقین گروه دیگری، که از نظر شرایط متفاوت می باشند، حقیقت را بازگو می کنند.»

پاسخ این گفتار واضح و روشن است؛ زیرا علما، هفت قرن تمام لب فرو بسته و کلمه ای در این مورد نگفته اند. آیا همه آنان، در این مدت محافظه کار بودند؟! چرا خلیفه دوم هنگام فتح «بیت المقدس» آثار قبور پیامبران را نابود نکرد؟ آیا او هم با مشرکان زمان خود ساخت؟!

پاسخ منسوب به علمای مدینه، شگفت آورتر است، آنان می گویند:

«أَمَّا الْبِنَاءُ عَلَى الْقُبُورِ فَهُوَ مَمْنُوعٌ إجماعاً لِصَحَّةِ الْأَحَادِيثِ الْوَارِدَةِ فِي مَنَعِهَا وَلِهَذَا أَقْتِي كَثِيرٌ مِنَ الْعُلَمَاءِ بِوَجُوبِ هَذِهِ.»

«بنا نهادن بر قبور، به اتفاق علما ممنوع است، به خاطر احادیث صحیحی که در این مورد وارد شده است، از این جهت گروه زیادی از علما، بر ویران کردن آن فتوا داده اند.»

چگونه می توان ادعای «اتفاق» بر تحریم ساختن بنا بر قبور نمود، در صورتی که مسلمانان، پیامبر گرامی را در اتافی که همسرش عایشه در آن زندگی می کرد، دفن کردند سپس ابوبکر و عمر به خاطر تبرک، در کنار آن حضرت، در همان حجره، دفن شدند. آنگاه حجره عایشه را از وسط قسمت کردند و دیواری در میان نهادند، بخشی از آن، به زندگی عایشه اختصاص داده

صفحه

۵۶

شد و بخش دیگر مربوط به قبر پیامبر و شیخین گردید. از آنجا که دیوار وسط کوتاه بود، در زمان عبدالله بن زبیر بر ارتفاع آن افزوده شد، سپس در هر زمانی، مطابق معماری خاص آن عصر، خانه ای که پیامبر در آن دفن گردیده تعمیر و یا تجدید بنا گردید و در دوران خلافت امویها و عباسی ها بنای قبر پیوسته مورد توجه بوده و در هر زمانی با معماری خاصی بنا گردیده است.

آخرین بنای روی قبر، که هم اکنون نیز باقی است، بنای سلطان عبدالحمید است که ساختمان آن از سال ۱۲۷۰ آغاز گردید و مدت چهار سال طول کشید. مشروح تاریخ تعمیر و تجدید بنای پیامبر در طول تاریخ و ادوار اسلامی تا عصر سمهودی را می توانید در کتاب «وفاء الوفاء»^۱ سمهودی بخوانید. (۱) و پس از دوران سمهودی را در کتابهای مربوط به تاریخ مدینه به دست آورید.

۳ - حدیث ابی الهیاج

اکنون وقت آن رسیده است که حدیث مورد نظر علمای وهابی را با دقت مورد توجه قرار دهیم.

متن حدیث با سندی از صحیح مسلم:

«حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى وَأَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَزُهَيْرُ بْنُ حَرْبٍ (قَالَ يَحْيَى أَخْبَرَنَا. وَقَالَ الْآخَرَانِ، حَدَّثَنَا: وَكِيعٌ) عَنْ سُفْيَانَ عَنْ حَبِيبِ بْنِ أَبِي ثَابِتٍ، عَنْ أَبِي وَائِلٍ، عَنْ أَبِي الْهَيَّاجِ الْأَسَدِيِّ قَالَ

لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ أَلَا أَبْعَثُكَ عَلَيَّ مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ - أَنْ لَا تَدَعَ تِمْنَالًا إِلَّا طَمَسْتُهُ وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتُهُ.» (۱)

«مسلم در صحیح خود، از سه نفر به نامهای «یحیی»، «ابوبکر» و «زهریر» نقل می کند که: وکیع از سفیان و او از حبیب، او هم از ابی وائل، سرانجام ابووائل از ابی الهیاج نقل می کنند که علی بن ابیطالب به ابی الهیاج گفت تو را به سویی کاری برانگیزم که پیامبر خدا مرا بر آن برانگیخت، تصویری را ترک مکن مگر این که آن را محو کنی، و نه قبر بلندی را مگر این که آن را مساوی و برابر سازی.»

وهابیان این حدیث را مستمسک خود قرار داده اند، بدون این که در سند و دلالت حدیث دقت کنند.

دیدگاه ما درباره حدیث

هرگاه کسی بخواهد با حدیثی بر حکمی از احکام خدا استدلال کند، باید آن حدیث دو شرط را دارا باشد:

۱ - سند حدیث صحیح باشد؛ مقصود این است که راویان حدیث در هر طبقه ای، افرادی باشند که بتوان به قول آنان اعتماد کرد.

۲ - دلالت حدیث بر مقصود روشن باشد؛ یعنی الفاظ و جمله های حدیث بخوبی بر مقصود ما دلالت کند، بطوری که اگر همان حدیث را به دست یک

۱ - صحیح مسلم، ج ۳، کتاب الجنائز، ۶۱؛ سنن ترمذی، ج ۲، ص ۲۵۶، باب ماجاء فی تسوية القبر؛ سنن نسائی، ج ۴، باب تسوية القبر، ص ۸۸

فرد آشنا به زبان و آگاه از خصوصیات آن بدهی، همان را که ما از آن می فهمیم، او نیز بفهمد.

متأسفانه این حدیث از هر دو نظر مورد ایراد است، بخصوص از نظر «دلالت» که ربطی به مقصود آنان ندارد.

اما از نظر سند، اشخاصی که آن را روایت کرده اند موثق بودنشان مورد اتفاق دانشمندان حدیث شناس نیست؛ زیرا در سند آن افرادی به نامهای:

«وکیع»، «سفیان الثوری»، «حبیب بن ابی ثابت» و «ابی وائل اسدی» به چشم می خورند، در حالی که حدیث شناسی چون حافظ ابن حجر عسقلانی در کتاب «تهذیب التهذیب» از این افراد انتقاد کرده است؛ بگونه ای که انسان کاملاً در صحت حدیث مذکور و دیگر احادیث این گروه، شک و تردید می کند؛ مثلاً:

* درباره وکیع از امام احمد حنبل نقل می کند که:

«إِنَّهُ أَخْطَأَ فِي خَمْسِ مِائَةِ حَدِيثٍ» (۱)

«او در پانصد حدیث اشتباه کرده است!»

و نیز از محمد بن نصر مروزی درباره وکیع نقل می کند که:

«كَانَ يَحْدُثُ بِالْمَعْنَى وَلَمْ يَكُنْ مِنْ أَهْلِ اللِّسَانِ» (۲)

«حدیث را نقل به معنا می کرد (متن و الفاظ حدیث را نقل می نمود) در حالی که عرب زبان نبود (تا تغییرات او در حدیث بی اشکال باشد).»

۱ - تهذیب التهذیب، ج ۱۱، ص ۱۲۵

۲ - مصدر سابق، ج ۱۱، ص ۱۳۰

صفحه

۵۹

* درباره سفیان ثوری از ابن مبارک نقل می کند:

«حَدَّثَ سَفْيَانُ بِحَدِيثِ فَجَنَّتُهُ وَهُوَ يُدَلِّسُهُ فَلَمَّا رَأَى اسْتَحْيَى» (۱)

«سفیان حدیث می گفت، ناگهان رسیدم و دیدم که در حدیث تدلیس می کند، وقتی مرا دید شرمنده شد.»

«تدلیس» در هر حدیث، به هر معنا تفسیر شود، حاکی از آن است که در راوی حدیث، ملکه عدالت و یا راستگویی و واقع بینی وجود ندارد و غیر واقع را واقع جلوه می دهد.

در ترجمه «یحیی قطان» از او نقل می کند که سفیان کوشش کرد، مرد غیر ثقه را بر من ثقه قلمداد کند، ولی سرانجام نتوانست. (۲)

* درباره «حبیب بن ابی ثابت»، از «ابی حبان» نقل می کند که:

«كَانَ مُدْلِسًا»

«او در حدیث تدلیس می کرد.»

و از قطان نقل می کند که:

«لَا يُتَابَعُ عَلَيْهِ وَلَيْسَتْ مَحْفُوظَةً»

«از حدیث او (حبیب بن ابی ثابت) پیروی نمی شود و احادیثش مضبوط نیست.» (۳)

* درباره «ابی وائل» می گویند: وی از نواصب و از منحرفان از امام

۱ - تهذيب التهذيب، ج ۴، ص ۱۱۵

۲ - مصدر سابق، ج ۱۱، ص ۲۱۸

۳ - مصدر سابق، ج ۳، ص ۱۷۹

صفحه

۶۰

اميرمؤمنان علي - ع - بوده است. (۱)

قابل توجه اين كه راوي حديث «ابي الهياج» در تمام صحاح شش گانه، يك حديث نقل کرده، آنهم همين حديث است و فردي كه بهره او از علوم نبوي يك حديث باشد، ثابت مي كند كه وي مرد حديث نبوده است. در اين صورت اعتماد به ضبط او مشكل خواهد بود.

اگر سند حديث، با چنين اشكالاتي روبرو است، هيچ فقيهي نمي تواند با چنين سندي فتوا بدهد.

واما دلالت حديث، دست كم از سند آن ندارد؛ زيرا مورد استشهاد در حديث جمله زير است:

«ولا قبراً مُشرفاً إلا سَوِيَّة»

درباره معنای دو لفظ: «مُشرفاً» و «سَوِيَّة» دقت كنيم:

الف: مُشرفاً

لفظ «مُشرف» در لغت به معنای «عالي و بلند» آمده و گفته اند:

«المُشرفُ مِنَ الْأَمَاكِنِ: الْعَالِي وَالْمُطَلُّ عَلَي غَيْرِهِ» (۲)

«مُشرف؛ مكان بلند و مسلط بر اطراف را گویند.»

صاحب قاموس كه اصالت بيشتري در تنظيم معاني الفاظ دارد، مي گويد:

۱ - شرح حديدي، ج ۹، ص ۹۹

۲ - المنجد ماده شرف.

صفحه

۶۱

«الشَّرَفُ (محرکة) العُلُوّ وَمِنْ البَعِيرِ سَنَامُهُ»

«شرف (با حرکت راء) یعنی بلند، و از شتر به قسمت کوهان آن می گویند.»

بنابر این لفظ «مشرف» به مطلق بلندی و بخصوص بلندی که به شکل کوهان شتر باشد، گفته می شود. با مراجعه به قرآن، باید دید مقصود چه نوع بلندیست.

ب: سویتة

واژه «سویتة» در لغت، مساوی قرار دادن، برابر کردن و کج و معوج را راست کردن است.

«سَوِيَ الشَّيْءَ؛ جَعَلَهُ سَوِيًّا يُقَالُ: سَوَيْتُ الْمُعْوَجَ فَمَا اسْتَوِيَ، صَنَعَهُ مُسْتَوِيًّا»

سوی الشيء: آن را راست کرد. عرب می گوید: خواستم کج را راست کنم، نشد. و نیز به معنای مصنوع بی عیب هم می آید.

و در قرآن مجید می فرماید:

«الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى» (۱)

«خدایی که آفرید، و به تکمیل آن پرداخت.»

پس از آگاهی از معانی مفردات، باید دید مقصود حدیث چیست؟

۱ - اعلی: ۲

صفحه

۶۲

در این حدیث دو احتمال وجود دارد؛ باید با توجه به معانی مفردات و قرائن دیگر، یکی از آنها را برگزید:

۱ - مقصود این است که حضرت به ابوالهیّاج دستور داد قبرهای بلند را ویران کند و آن را با زمین یکسان سازد.

این احتمال که «وهابیان» به آن چسبیده اند از جهاتی مردود است.

* لفظ تسویه به معنای «هدم و ویران» کردن نیامده است و اگر مقصود این بود باید چنین گفته می شد:

«وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَيْتُهُ بِالْأَرْضِ»

یعنی باید آن را با زمین یکسان کنی، در صورتی که واژه «ارض» در حدیث نیامده است.

** اگر یکسان سازی قبرها با زمین مراد است، چرا احادی از علمای اسلام بر طبق آن فتوا نداده است؟ پس باید گفت برابری قبر با زمین برخلاف سنت اسلامی است و سنت اسلامی این است که قبر مقداری بلندتر باشد و تمام فقهای اسلام بر استحباب بلندی قبر از زمین به مقدار یک وجب فتوا داده اند.

در کتاب «الفقه علي المذاهب الأربعة» که با فتوای چهار امام معروف اهل تسنن مطابق است، چنین می خوانیم:

«وَيَنْدُبُ إِرْتِفَاعُ التُّرَابِ فَوْقَ الْقَبْرِ بِقَدْرِ شِبْرِ» (۱)

«مستحب است که خاک قبر، به اندازه یک وجب از زمین بلندتر باشد.»

۱ - الفقه علي المذاهب الاربعه، ج ۱، ص ۴۲۰

صفحه

۶۳

با توجه به این مطالب، باید حدیث را به گونه دیگر که هم اکنون بیان می کنیم تفسیر کرد.

۲ - مقصود از «قبر را مساوی کن» این است که روی قبر را صاف کن و هم سطح و یکسان و یکنواخت ساز، در برابر قبرهایی که به صورت پشت ماهی و یا بسان سنام (کوهان) شتر ساخته می شوند.

در این صورت حدیث ناظر به این است که باید روی قبر صاف و مساوی باشد، نه به صورت پشت ماهی و یا سنام که در میان برخی از اهل تسنن مرسوم است و از چهار امام معروف تسنن جز شافعی، همگی به استحباب تسنیم قبر فتوا داده اند. (۱) در این صورت، این حدیث مؤید فتوای علمای شیعه است که می گویند: سطح قبر باید در عین ارتفاع از زمین، صاف و یکنواخت باشد.

نکته جالب این که مسلم در صحیح خود، این حدیث و حدیث دیگر را که اینک می آوریم، تحت عنوان «باب الأمر بتسوية القبر» و همچنین ترمذی و نسائی هر یک در سنن خود این حدیث را، در عنوان یاد شده آورده اند. و مقصود از این عنوان این است که سطح قبر یکسان و یکنواخت باشد، و اگر مقصود این بود که قبرهای بلند را با زمین یکسان کنید لازم بود عنوان باب را به صورت دیگر؛ مثل «الأمر بتخريب القُبُور و هدمها» بیاورد.

اتفاقاً در زبان عرب، اگر «تسویه» را به چیزی مثل قبر نسبت دهند،

۱ - الفقه علي المذاهب الاربعه، ج ۱، ص ۴۲۰ و يجعل كسنام البعير و قال الشافعي جعل التراب مستويًا مسطحاً أفضل من تسنيمه. بنابر این به مضمون این حدیث دو گروه از مذاهب اسلامی عمل کرده است: ۱ - شافعی ۲ - شیعه.

صفحه

۶۴

مقصود این است که خود آن چیز صاف و مساوی باشد نه آن که با چیز دیگری مثل زمین، مساوی و هم سطح گردد.

حدیث دیگری را مسلم در صحیح خود آورده که مضمون آن نیز همان است که ما تأیید کردیم:

«كُنَّا مَعَ فَضَالَةَ بْنِ عُبَيْدٍ بِأَرْضِ الرُّومِ بِرَوْدَسَ فَتَوَقَّى صَاحِبٌ لَنَا فَأَمَرَ فَضَالَةَ بْنَ عُبَيْدٍ بِقَبْرِهِ فَسَوَّى ثُمَّ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ يَأْمُرُ بِتَسْوِيتِهَا.» (۱)

«راوي گوید: با فضاله در سرزمین روم بودیم، یکی از دوستان و همراهان ما از دنیا رفت، فضاله دستور داد که قبر او را مساوی کنند و گفت از رسول خدا شنیدم که دستور می داد قبرها را تسطیح و مساوی کنند.»

کلید فهم روایت، به دست آوردن معنای لفظ «تسویه» است و در آن سه احتمال وجود دارد که باید با توجه به قرآن، یکی را برگزید:

۱ - ویران کردن بنای روی قبر که این احتمال باطل است، زیرا قبور در مدینه دارای بنا و قبه ای نبوده است.

۲ - یکسان نمودن سطح قبر با زمین، این نظر برخلاف سنت قطعی است که: قبر به اندازه یک وجب از زمین بلند و برجسته باشد.

۳ - قبر را هم سطح و هموار ساختن و از صورت پشت ماهی و شکل کوهانی بیرون آوردن؛ و این معنا متعین است. در این صورت هیچ ارتباطی به

۱ - صحیح مسلم، ج ۳، کتاب جنائز، ص ۶۱

صفحه

۶۵

مقصود مستدل ندارد.

«نووی» شارح معروف صحیح مسلم، حدیث را اینگونه تفسیر می کند:

«سنت این است که قبر از زمین زیاد بلند نباشد و به شکل کوهان شتر درنیاید، بلکه به مقدار یک وجب بلند و مسطح باشد.» (۱)

این جمله حاکی است، که شارح صحیح مسلم، از لفظ «تسویه» همان معنا را فهمیده است که ما اظهار کردیم؛ یعنی امام سفارش و توصیه کرد که سطح قبرها را از حالت تسنیمی و یا از صورت پشت ماهی بودن بیرون آورد و آن را مسطح و صاف و برابر کند، نه این که آنها را با زمین یکسان کند و یا قبر و بنای روی قبر را نابود سازد!

لازم به گفتن است تنها ما نیستیم که حدیث را چنین تفسیر می کنیم، بلکه ابن حجر قسطلانی در کتاب «ارشاد الساری فی شرح صحیح البخاری» نیز حدیث را اینگونه تفسیر کرده است. وی می گوید:

سنت در قبر این است که تسطیح شود و ما هرگز نباید سنت را به خاطر این که تسطیح شعار رافضی ها است ترک کنیم. این که می گوییم: سنت تسطیح قبر است، با حدیث ابی الهیاج منافات ندارد؛ چرا که:

مقصود برابر کردن قبر با زمین نیست، بلکه مقصود این است که در عین ارتفاع از زمین، روی قبر مسطح و صاف گردد. (لم یُرد تسویته بالأرض وإنما أرادَ تَسْطِیحَهُ، جَمْعاً بَيْنَ الْأَخْبَارِ...)

گذشته بر این، اگر مقصود علی بن ابیطالب - ع - از سفارش به ابی الهیاج

۱ - «إِنَّ السُّنَّةَ أَنَّ الْقَبْرَ لَا يُرْفَعُ عَنِ الْأَرْضِ رَفْعًا كَثِيرًا وَلَا يُسَنَّمُ بَلْ يُرْفَعُ نَحْوَ شَبْرٍ وَيُسَطَّحُ.»

صفحه

۶۶

این بود که قباب و ابنیه ای را که روی قبرها قرار دارد ویران کند، پس چرا قبه های موجود در زمان خود را که بر روی قبور پیامبران الهی بود، ویران نکرد، او که آن روز حاکم علی الاطلاق بر سرزمین های اسلامی بود و در برابر دیدگان او سرزمین های فلسطین و سوریه و مصر و عراق و ایران و یمن، مملو از این بناها بود که بر روی قبور پیامبران قرار داشت؟!

از همه این گفته ها صرفنظر می کنیم، و فرض می کنیم که امام - ع - به «ابی الهیاج» دستور داده است تمام قبرهای بلند را با زمین یکسان کند، ولی حدیث هرگز گواه بر این نیست که باید بنا و ساختمانی که روی قبرها قرار دارد تخریب و نابود شود، زیرا در حدیث آمده که امام فرمود: «... وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ» و فرمود: «وَلَا بِنَاءً وَلَا قَبَّةَ إِلَّا سَوَّيْتَهُمَا» در حالی که سخن ما درباره خود قبر نیست، بلکه بحث ما درباره بناها و ساختمانهایی است که روی قبر انجام گرفته و مردم در سایه این بنا به تلاوت قرآن و خواندن دعا و گزاردن نماز مشغولند، کجای این جمله می گوید بناهای اطراف قبور را ویران کنید و این آثار را، که به زائر امکان انجام عبادت و تلاوت قرآن می دهد و مردم را از گرما و سرما حفظ می کند، ویران سازید.

دو احتمال دیگر:

۱ - ممکن است این حدیث و امثال آن، ناظر باشد به قبوری از ملل سابق، که مردم آن دوران قبرهای صالحان و اولیا را قبله اتخاذ کرده و به سویی آنها و تصویری که کنار آنها بود، نماز می گزاردند و از نماز به قبله واقعی، که خدا معین کرده بود، سرباز می زدند. در این صورت حدیث به قبوری که

صفحه

۶۷

هرگز مسلمانی برای نماز وسجده، درمقابل آن نایستاده است، مربوط نمی شود.

بدیهی است که اگر مسلمانان به زیارت قبر صالحان می شتابند، و عبادت خدا را در کنار اجساد طاهر و مدفن پاک آنان انجام می دهند، به خاطر شرفی است که این اماکن با دفن آنان پیدا کرده است؛ چنان که درباره آن بحث خواهیم کرد.

۲ - مقصود از «صورت»، تمثال بتها و مراد از «قبر»، قبور مشرکان بوده که مورد توجه بازماندگان و دیگران قرار می گرفته است.

فتوای علمای مذاهب چهارگانه در ساخت بنا بر قبرها:

«يُكْرَهُ أَنْ يُبْنَى عَلَى الْقَبْرِ بَيْتٌ أَوْ قُبَّةٌ أَوْ مَدْرَسَةٌ أَوْ مَسْجِدٌ...» (۱)

«مکروه است که روی قبر، خانه، قبه، مدرسه و یا مسجدی ساخته شود...»

با اتفاقی که این چهار امام بر «کراهت» بنا بر روی قبر دارند، چگونه است که قاضی نجد اصرار بر «حرمت» آن دارد، تازه این کراهت نیز مدرک صحیح و قطعی ندارد؛ بخصوص اگر بنا و ساختمان، زمینه عبادت و خواندن قرآن را برای

زائران قبر پیامبران و صالحان فراهم کند.

۴ - استدلال با احادیث جابر، ام سلمه و ناعم

حدیث جابر

حدیث جابر یکی از مدارک وهابیها است که در تحریم قبور بر آن استناد

۱ - الفقه علی المذاهب الاربعه، ج ۱، ص ۲۱

صفحه

۶۸

می جویند. این حدیث در صحاح و سنن اهل سنت، به صورتهای گوناگون نقل شده و در تمام اسناد آن، ابن جریج و ابی الزبیر وارد شده است. تحقیق پیرامون آن، در گرو این است که تمام صور حدیث را با اسناد آنها نقل کرده، آنگاه نظر خود را درباره «پایه صلاحیت آن بر استدلال» بیان کنیم.

صور مختلف حدیث صحاح و سنن

مسلم در صحیح خود، در باب «النهی عن تجسیص القبر والبناء علیه» حدیث جابر را به سه طریق با دو متن نقل می کند:

۱ - حَدَّثَنَا أَبُو بَكْرِ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ، حَدَّثَنَا حَقَّصُ بْنُ غِيَاثٍ، عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - أَنْ يُجَصَّصَ الْقَبْرُ. وَأَنْ يُقْعَدَ عَلَيْهِ. وَأَنْ يُبْنَى عَلَيْهِ»

«پیامبر از گنج کاری کردن قبرها و از این که روی آن بنشینند و یا ساختمان بنا کنند، نهی کرد».

۲ - حَدَّثَنِي هَارُونُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، حَدَّثَنَا حَجَّاجُ بْنُ مُحَمَّدٍ. وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ رَافِعٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ. جَمِيعًا، عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ. قَالَ أَخْبَرَنِي أَبُو الزُّبَيْرِ: أَنَّهُ سَمِعَ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ بِمِثْلِهِ»

در این قسمت، متن یکی است ولی طریق دومی با اولی مقداری اختلاف دارد.

۳ - وَحَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ يَحْيَى، أَخْبَرَنَا إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَلِيٍّ عَنْ

صفحه

۶۹

أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: «نَهَى عَنْ تَقْصِيسِ الْقُبُورِ».

«پیامبر از گنج کاری قبور نهی کرد» (۱)

سنن ترمذی در باب «کراهية تجسیص القبور والكتابة علیها» حدیثی به یک سند نقل می کند:

٤ - حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ الْأَسْوَدِ، أَبُو عَمْرٍو الْبُصْرِيُّ، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ رَبِيعَةَ، عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ قَالَ: «نَهَى النَّبِيُّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - أَنْ تُجَصَّصَ الْقُبُورُ وَأَنْ يُكْتَبَ عَلَيْهَا وَأَنْ يُبْنَى عَلَيْهَا وَأَنْ تُوْطَأَ»

«پیامبر از گچ کاری قبور و از این که بر آن نوشته شود و ساختمان بنا گردد و روی آن راه بروند، نهی کرد.»

سپس ترمذی از حسن بصری و شافعی نقل می کند که این دو، اجازه گل کاری قبور را داده اند. (٢)

«ابن ماجه» در صحیح خود در باب «ما جاء في النهي عن البناء علي القبور وتجصيصها والكتابة عليها» حدیث را با دو متن و دو سند نقل کرده است:

٥ - حَدَّثَنَا أَزْهَرُ بْنُ مَخْرَوَانَ، وَمُحَمَّدُ بْنُ زِيَادٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ، عَنْ أَيُّوبَ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - عَنْ تَجْصِيسِ الْقُبُورِ.»

٦ - حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ سَعِيدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا حَفْصُ بْنُ غِيَاثٍ، عَنْ

١ - صحیح مسلم کتاب الجنائز، ج ٣، ص ٦٢

٢ - سنن ترمذی تحقیق عبدالرحمان محمد عثمان، ج ٢، ص ٢٠٨، ط مکتبه سلفیه.

صفحه

٧٠

ابن جُرَیج، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ مُوسَى، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - أَنْ يُكْتَبَ عَلَى الْقَبْرِ شَيْءٌ.» (١)

سندی، شارح حدیث، پس از نقل آن از حاکم، می گوید: حدیث صحیح است ولی مورد عمل نیست؛ زیرا پیشوایان اسلام از شرق تا غرب، روی قبرها را می نوشتند و این چیزی است که آیندگان از گذشتگان اخذ کرده اند.

نسائی در صحیح خود در باب «البناء علي القبر» حدیث را با دو سند و دو متن نقل کرده است.

٧ - أَخْبَرَنَا يُونُسُ بْنُ سَعِيدٍ قَالَ حَدَّثَنَا حَجَّاجُ عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ قَالَ أَخْبَرَنِي أَبُو الزُّبَيْرِ أَنَّهُ سَمِعَ جَابِرًا يَقُولُ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - عَنْ تَقْصِيسِ الْقُبُورِ أَوْ يُبْنَى عَلَيْهَا أَوْ يَجْلِسَ عَلَيْهَا أَحَدٌ.»

٨ - أَخْبَرَنَا عُمَرَانُ بْنُ مُوسَى قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْوَارِثِ قَالَ: حَدَّثَنَا أَيُّوبُ، عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - عَنْ تَجْصِيسِ الْقُبُورِ.» (٢)

در سنن ابی داود در باب «البناء علي القبر»، حدیث جابر را با دو سند و دو متن نقل می کند:

٩ - حَدَّثَنَا أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ، أَخْبَرَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ، أَخْبَرَنِي أَبُو الزُّبَيْرِ أَنَّهُ سَمِعَ جَابِرًا يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - نَهَى أَنْ يُقْعَدَ عَلَى الْقَبْرِ وَأَنْ يُجَصَّصَ

۱ - سنن ابن ماجه، ج ۱، كتاب الجنائز، ص ۷۳

۲ - سنن نسائي، ج ۴، ص ۸۷ و ۸۸ همراه با شرح حافظ جلال الدين سيوطي.

صفحه

۷۱

وَيُبْنِي عَلَيْهِ. (۱)

۱۰ - حَدَّثَنَا مُسَدَّدٌ وَعُثْمَانُ بْنُ أَبِي شَيْبَةَ قَالَا: حَدَّثَنَا حَقَّصُ بْنُ غِيَاثٍ، عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ مُوسَى، وَعَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ، عَنْ جَابِرٍ بِهَذَا الْحَدِيثِ. قَالَ أَبُو دَاوُدَ: قَالَ عُثْمَانُ: «أَوْيَزَادُ عَلَيْهِ وَزَادَ سُلَيْمَانُ بْنُ مُوسَى، أَوْ أَنْ يُكْتَبَ عَلَيْهِ...»

ابوداود مي گويد: پيامبر از نوشتن روي قبر وافزودن برآن، نهي نموده است.

امام حنبل در مسند خود حديث جابر را اينگونه نقل کرده است:

۱۱ - عَنْ عَبْدِ الرَّزَّاقِ، عَنْ ابْنِ جُرَيْجٍ، أَخْبَرَنِي أَبُو الزُّبَيْرِ أَنَّهُ سَمِعَ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ [وَسَلَّمَ - «يَنْهِي أَنْ يُفَعَّدَ الرَّجُلُ عَلَى الْقَبْرِ وَأَنْ يُجَصَّصَ أَوْ يُبْنِيَ عَلَيْهِ.» (۲)

اينها صورتهاي گوناگون حديث است که با اسناد و متون مختلفي نقل شده اند. اکنون بايد ديد، با اين حديث مي توان استدلال و احتجاج کرد يا نه.

اشکالات حديث

حديث جابر، با اشکالاتي روبرو است که آن را از صلاحيت استدلال و احتجاج مي اندازد:

الف - در تمام اسناد حديث، ابن جريج (۳) و ابوالزبير (۴)، يا هر دو آمده اند و

۱ - سنن ابی داود، ج ۳، ص ۲۱۶

۲ - مسند احمد، ج ۳، ص ۲۹۵ و ۳۳۲، و در ص ۳۹۹ به صورت مرسل از جابر نقل کرده است.

۳ - عبدالملک بن عبدالعزيز بن جريج اموي.

۴ - محمد بن مسلم اسدي.

صفحه

۷۲

يا يکي از آنها. اگر وضع اين دو نفر روشن گردد، ديگر نيازي نيست که درباره بقيه افراد در سند، بحث و گفتگو شود، هر چند تعدادي از راويان از مجاهيل و يا ضعاف هستند.

ابن حجر در تهذیب التهذیب درباره ابن جریج، این جمله ها را از علمای رجال نقل می کند:

* یحیی بن سعید می گوید: «اگر ابن جریج از روی کتاب، حدیث نقل نکند، نمی توان به آن اعتماد کرد.»

* احمد بن حنبل گفته است: اگر ابن جریج بگوید: «قال فلان و فلان وأُخْبِرْتُ جاء بمناکیر»؛ «اگر بگوید فلانی و فلانی این چنین گفتند: احادیث منکر را نقل می کند.»

* مالک می نویسد: «ابن جریج در جمع حدیث، بسان کسی است که شب هنگام در وقت تاریکی هیزم جمع کند (قطعاً دست او را عقب و مار می گزد).»

* نقل شده که دارقطنی گفت: «تَجَنَّبُ تَدْلِيسَ ابْنِ جَرِيحٍ فَإِنَّهُ قَبِيحُ التَّدْلِيسِ لَا يُدَلِّسُ إِلَّا فِيمَا سَمِعَهُ مِنْ مَجْرُوحٍ».

«از تدلیس (و غیر واقع را واقع نشان دادن) ابن جریج بپرهیز، زیرا به صورت زشت تدلیس می کند. هر موقع حدیث را از فرد ضعیف بشنود، طوری جلوه می دهد که حدیث را از ثقه شنیده است.»

* و نیز از ابن حبان نقل می کند که: «ابن جریج در حدیث تدلیس می کند.» (۱)

۱ - تهذیب التهذیب، ج ۶، ص ۴۰۲ و ۵۰۶ ط دارالمعارف النظامیه تألیف شهاب الدین ابی الفضل احمد.

صفحه

۷۳

آیا با این قضاوت ها و داوری های علما و دانشمندان علم رجال، می توان به حدیث چنین فردی اتکا و اعتماد کرد و در برابر سیره قطعی مسلمانان که پیوسته قبور اولیای الهی را تعمیر می کردند و احترام آنها را حفظ می نمودند، به نقل چنین راوی اعتماد نمود؟

ابن حجر همچنین درباره ابوالزبیر جمله های زیر را از دانشمندان رجال نقل می کند:

* فرزند احمد بن حنبل از احمد و او از ایوب نقل می کند که: «وی او را تضعیف می کرد.»

* از شعبه نقل می کند که: «وی نماز خود را درست بلد نبود»

* باز از او نقل می کند: «من در مکه بودم مردی بر ابوالزبیر وارد شد، از او چیزی پرسید، ناگهان بر آن مرد افترا بست، گفتم: بر یک فرد مسلمان تهمت می زنی؟! گفت: او مرا ناراحت کرد. به او گفتم: هر کس تو را ناراحت کند بر او افترا می بندی! دیگر من از تو حدیث نقل نخواهم کرد.»

* همچنین از شعبه پرسید: «چرا نقل حدیث از ابوالزبیر را ترک کردی؟ گفت: دیدم او عمل بد مرتکب می شود.»

* از ابن ابی حاتم نقل می کند: «از پدرش پرسید ابوالزبیر چگونه است؟ گفت: حدیث او نوشته می شود ولی نمی توان با آن احتجاج نمود.»

* باز از او نقل می کند: «من از ابوزرعه سؤال کردم: مردم از ابوالزبیر حدیث نقل می کنند، شما چه می گوئید، آیا با حدیث او می شود احتجاج نمود؟ گفت به حدیث افراد ثقه می شود استدلال کرد (کنایه از این که او ثقه نیست).

این بود وضع ابن جریر و ابوالزبیر که در تمام اسناد حدیث وجود دارند، آیا می توان با حدیثی که این دو، آن را نقل می کنند، استدلال کرد؟ آن هم در صورتی که افراد یگري که در اسناد قرار دارند، افراد صحیح و ثقه باشند، در حالی که در برخی از این اسناد، عبدالرحمن بن اسود وجود دارد که متهم به دروغ گویی است.

به راستی روا است با حدیثی که وضع سند آن این چنین است، آثار خاندان رسالت و صحابه پیامبر را ویران و منهدم و عمل مسلمانان را در این چهارده قرن تخطئه نمود؟

* * *

ب - حدیث از نظر متن بسیار لرزان و مضطرب است و این اضطراب حاکی است که راویان خبر، در حفظ متن آن دقت کافی به خرج نداده اند. اضطراب به گونه ای است که اعتماد انسان را نسبت به آن سلب می کند؛ مثلاً:

حدیث جابر به هفت صورت نقل شده است، در حالی که پیامبر آن را به یک صورت بیان کرده است:

۱ - پیامبر از گچ کاری قبر و تکیه بر آن و ساختن بنا روی آن، نهی کرده است، (حدیث های یکم و دوم و نهم).

۲ - پیامبر از گچ کاری قبر نهی کرده است (حدیث های پنجم و هشتم).

۳ - پیامبر از گچ کاری قبور و نوشتن روی آن و ساختن ساختمان و راه رفتن روی قبر نهی کرده است (حدیث چهارم).

۴ - پیامبر از نوشتن بر روی قبر نهی فرموده است (حدیث ششم).

۵ - پیامبر از نشستن بر روی قبر، گچ کاری آن، ساختن بنا روی آن و نوشتن بر آن نهی کرده است (حدیث دهم).

۶ - پیامبر از نشستن بر روی قبر و گچ کاری و ساختن بنا روی آن جلوگیری کرده است (حدیث یازدهم)

در حقیقت تفاوت این صورت با صورت نخست، در این است که در صورت نخست از اعتماد و تکیه بر قبر نهی شده، اما در این جا از نشستن روی آن.

۷ - پیامبر از نشستن روی قبر و گچ کاری و بنا روی آن نهادن و افزودن بر خاک آن و نوشتن روی آن نهی کرده است.

در صورت اخیر، علاوه بر سه تاي اول، افزودن بر خاک قبر و نوشتن آن نیز ممنوع شده است.

افزون بر اینها، گاهی میان تعبیرها، اختلاف و تباین است، در صورت نخست، «اعتماد» و در صورت سوم «وطاء» (پا زدن و راه رفتن) است و در صورت پنجم و ششم «قعود» (نشستن) به طور مسلم اعتماد غیر از راه رفتن، و غیر از نشستن است.

با چنین اضطرابی این حدیث نمی تواند، مورد اعتماد یک فقیه باشد.

ج - این حدیث بر فرض صحت سند و اغماض از آن، بیش از این دلالت نمی کند که پیامبر از بنا بر قبر جلوگیری کرده است، ولی نهی از یک شیء دلیل بر تحریم آن نیست؛ زیرا نهی گاهی «تحریمی» است و گاهی «کراهتی» و نهی در مکالمات پیامبر و سایر، پیشوایان، بیشتر در کراهت به کار رفته است.

درست است که معنای ابتدایی و به اصطلاح حقیقی «نهی»، همان

صفحه

۷۶

تحریم است و تا قرینه ای بر معنای دیگر در کار نباشد، هرگز نمی توان از آن کراهت استفاده کرد، ولی علما و دانشمندان، از این حدیث جز کراهت چیزی برداشت نکرده اند، مثلاً ترمذی در سنن خود، حدیث را تحت عنوان: «کراهة تجسیص القبور و...» آورده است.

گواه روشن بر کراهت، همان است که «سندی» شارح سنن ابن ماجه، از حاکم نقل می کند و می گوید: احادی از مسلمانان بر این نهی عمل نکرده است؛ یعنی آن را نهی تحریمی تلقی نکرده است، به گواه این که همه مسلمانان روی قبرها را می نویسند.

شاهد دیگر بر این که این نهی، نهی کراهتی است، اتفاق علمای مذاهب اسلامی بر جواز بنا بر روی قبرها است مگر این که زمین وقفی باشد.

شارح صحیح مسلم در شرح حدیث می نویسد:

بنا بر روی قبر در ملک صاحب قبر مکروه است و در زمین وقفی حرام. شافعی بر این مطلب تصریح کرده و حتی حدیث را با عنوان «کراهة تجسیص القبر والبناء علیه» آورده است. (أما البناء فإن كان في ملك الباني فمكروه وإن كان في مقبرة مسبلة فحرام نص (۱) علیه الشافعی والأصحاب)

ولی ناگفته پیداست که مکروه بودن یک شیء، مانع از آن نیست که گاهی به خاطر یک رشته اموری، از آن رفع کراهت شود. هرگاه تعمیر قبر، مایه حفظ اصالت اسلام و اظهار مودت و دوستی بر صاحب قبر که خداوند محبت آن را فرض و واجب کرده است و یا موجب حفظ شعائر اسلامی گردد و یا

۱ - صحیح مسلم، ج ۳، ص ۶۲، ط مصر، مکتبه محمد علی صبیح.

صفحه

۷۷

سبب شود که گروه زائر در سایه بنا بر قبر به تلاوت قرآن و خواندن دعا موفق گردد، بطور قطع نه تنها چنین فواید عظیمی، که بر بنای این قبور مترتب می گردد، رفع کراهت می کند، بلکه سبب می شود که به عنوان «شعائر اسلامی» مستحب نیز باشد.

حکم مکروه و یا مستحب، به وسیله عناوینی، دگرگون می گردد، چه بسا مکروهی که بر اثر ضمیمه شدن عنوانی، محبوب می شود و یا یک رشته امور مستحبی، به خاطر عوارضی مرجوح شمرده می شوند؛ زیرا مکروه و مستحب بودن یک چیز، جز بودن مقتضی مرجوحیت و یا محبوبیت چیز دیگری نیست، ولی این مقتضیات در صورتی مؤثر

می شوند که موانعی جلو اقتضا و تأثیر آنها را نگیرد یا بر اقتضای آن غلبه ننماید و این مطالب بر افرادی که نسبت به فقه اسلامی آشنایی دارند بسیار روشن است.

استدلال با دو حدیث دیگر

اکنون که سخن به این جا رسیده، شایسته است احادیث دیگری را که برای گروه وهابی مستمسک است، مورد بررسی قرار دهیم:

ابن ماجه در صحیح خود چنین نقل می کند:

۱ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الرَّقَاشِي، حَدَّثَنَا وَهَبٌ، حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ يَزِيدَ بْنِ جَابِرٍ، عَنْ الْقَاسِمِ بْنِ مُخَيَّمَةَ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ: «إِنَّ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - نَهَى أَنْ يُبْنَى عَلَى الْقَبْرِ.» (۱)

۱ - سنن ابن ماجه، ج ۱، ص ۷۴

صفحه

۷۸

«پیامبر - ص - از بنا ساختن بر روی قبر نهی کرد.»

احمد بن حنبل در مسند خود، یک حدیث را با دو سند نقل می کند:

۲ - حَدَّثَنَا حَسَنٌ، حَدَّثَنَا ابْنُ لَهْيَعَةَ، حَدَّثَنَا بُرَيْدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ نَاعِمِ مَوْلَى أُمِّ سَلَمَةَ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - ص - أَنْ يُبْنَى عَلَى الْقَبْرِ أَوْ يُجَصَّصَ.» (۱)

«پیامبر - ص - بر حذر داشت از بنا ساختن بر روی قبر و گِل کاری کردن آن.»

۳ - عَلِيُّ بْنُ إِسْحَاقَ، حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ لَهْيَعَةَ، حَدَّثَنِي بُرَيْدُ بْنُ أَبِي حَبِيبٍ، عَنْ نَاعِمِ مَوْلَى أُمِّ سَلَمَةَ: «أَنَّ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ [وآله] وَسَلَّمَ - نَهَى أَنْ يُجَصَّصَ قَبْرٌ أَوْ يُبْنَى عَلَيْهِ أَوْ يُجْلَسَ.» (۲)

«رسول خدا - ص - از گِل کاری کردن قبر، بنا ساختن بر روی آن و یا نشستن بر قبر بر حذر داشت.»

در ضعف روایت نخست، همین بس که یکی از راویان آن «وهب» است. او کاملاً مجهول می باشد و هرگز مشخص نیست که مقصود از او کیست و در میزان الاعتدال از هفده «وهب» نام، اسم می برد و معلوم نیست که این وهب کدام یک از آنهاست و بسیاری از آنان جزء و ضاعان حدیث و کذابان روزگار بودند. (۳)

آفت حدیث دوم و سوم، وجود عبدالله بن لهیعه است. ذهبی درباره او

۱ - مسند احمد، ج ۶، ص ۲۹۹

۲ - مدرک سابق.

می نویسد:

«ابن معین گفته او ضعیف است و نمی توان با روایتش استدلال کرد و یحیی بن سعید، او را چیزی نمی شمرد.» (۱)

در اینجا از مناقشه در اسناد می گذریم و نکته ای را یادآور می شویم و آن این که:

تمام سیره نویسان و تاریخ نگاران و محدثان اسلامی نقل کرده اند که جسد مطهر پیامبر گرامی، به تصویب صحابه آن حضرت، در خانه و حجره همسرش عایشه به خاک سپرده شد و صحابه در گزینش مدفن وی به حدیثی، که ابوبکر از پیامبر نقل کرد، استناد جستند و آن این که هر پیامبری در هر نقطه ای که درگذرد، همان جا به خاک سپرده می شود. (۲)

اکنون پرسش این است: اگر پیامبر گرامی از ساختن بنا بر روی قبر نهی کرده بود، چگونه جسد او را در زیر سقف دفن کرده و قبرش را به حالتی درآوردند که دارای بنا گردید؟! خنده آورتر، گفتار برخی از نویسندگان جامد و خشک برخی از وهابیه است که می گوید: آنچه حرام است، همان «ایجاد بنا» بر قبر است، نه دفن جسد زیر بنا! و پیامبر را زیر بنا به خاک سپردند، نه این که بر قبرش بنا بسازند. (۳)

چنین تفسیری جز توجیه یک واقعیت خارجی (دفن جسد پیامبر زیر بنا)

۱ - میزان الاعتدال، ج ۲، ص ۴۷۶، به عنوان «عبدالله به لهیعه»، و به تقریب التهذیب، ج ۱، ص ۴۴۴ مراجعه شود.

۲ - مسند احمد، ج ۱، ص ۷، صحیح ترمذی، ج ۲، ص ۱۳۹؛ طبقات ابن سعد، ج ۲، ص ۷۱ و....

۳ - ریاض الجنه، ص ۲۶۹ نگارش مقبل بن الهادی، نشر کویت.

انگیزه دیگری ندارد و اگر وهابیان با چنین واقعیت روبرو نبودند، به تحریم هر دو، حکم می کردند!

حال از وهابی می پرسیم:

آیا تنها اصل ایجاد و احداث بنا بر قبر میت حرام است و اگر کسی، با این اصل مخالفت نمود و بنایی ایجاد کرد دیگر ابقای آن حرام نیست؟

یا این که بنا از جهت «ایجاد» و «بقا» حرام است؟

بنا بر صورت نخست (که ایجاد بنا حرام و ابقای آن حرام نباشد) می پرسیم: چرا حکومت سعودی به قهر و زور، آثار رسالت و بیوت خاندان پیامبر و قباب صحابه و فرزندان او را نابود کرد در صورتی که فقط احداث بنا حرام بود نه ابقای

آن. و گذشته از این، این فرض بر خلاف فتاوی و هابیه؛ مانند ابن قیم و ابن تیمیه است. اولی (ابن قیم) می گوید: «ویران کردن بناهایی که روی قبور ساخته اند واجب است و ابقا و نگهداری آنها، پس از توانایی بر ویران کردن آنها یک روز هم جایز نیست!»

با این «بیان» و با آن «عمل»! هرگز صحیح نیست که وهابی بخش نخست از پرسش را برگزیند بلکه ناگزیر باید شق دوم را بپذیرد و بگوید: بنا نهادن بر قبر، در هر دو حالت (ایجاد و ابقا) حرام است. در این هنگام است که این پرسش مطرح می شود: چرا مسلمانان، جسد مطهر پیامبر را در زیر سقف دفن کردند؟ گرچه بنایی برایش نساختند، اما کاری کردند که قبر پیامبر دارای بنا و ساختمان گردد.

صفحه

۸۱

تنها راه برای فرار وهابیان این است که به خاطر توجیه عمل خارجی مسلمین، بگویند:

«ابقایی حرام است که احداث آن بر روی قبر باشد و اگر به هنگام احداث ساختمان، قبری در کار نباشد، ابقای آن، هر چند به صورت بنا بر قبر باشد، حرام نیست. و چنین تفکیکی جز توجیه یک واقعیت خارجی (عمل مسلمین) نیست.»

وهابیت در کشمکش تناقض «مکتب» و «عمل مسلمانان»

این نقطه، تنها موردی نیست که وهابیان در کشمکش تناقض میان «مکتب» و «عمل مسلمانان» قرار گرفته اند بلکه آنان در موارد دیگر نیز در این کشمکش دست و پا می زنند.

وهابیت تبرک به آثار نبی را به شدت ممنوع می شمارد و پیوسته می گوید: از سنگ و گل، کاری ساخته نیست. از سوی دیگر، مسلمانان پیوسته با بوسیدن حجر و لمس آن و بوسیدن پرده کعبه و در و دیوار آن تبرک می جویند و سنگ و گلی را می بوسند که از نظر آنها کاری از آنها ساخته نیست.

آنان ساختن مسجد در کنار قبر اولیا را تحریم کرده اند؛ در حالی که در تمام کشورهای اسلامی در کنار مشاهد، مساجدی وجود دارد، حتی در کنار قبر حضرت حمزه مسجدی بود که حاکمان سعودی آن را ویران کردند و هم اکنون نیز قبر پیامبر گرامی میان مسجد قرار دارد و مسلمانان اطراف آن به نماز می ایستند.

صفحه

۸۲

«دلیل سازی» به جای «واقع بینی»

وهابی برای تخریب گنبد و قبر امامان مدفون در بقیع، به دلیل تراشی پرداخته و به اصطلاح، بهانه دیگری به دست آورده اند و آن این که: زمین بقیع، وقف است و باید از این اراضی، نسبت به مقاصد واقف، حداکثر استفاده را نمود و باید هر نوع مزاحم از بهره برداری را از بین برد و بنای ساختمان بر روی قبور خاندان رسالت، مانع از بهره برداری از یک قسمت از زمین بقیع است؛ زیرا به فرض این که دفن در صحن و حرم امکان پذیر باشد، ولی زیر پی ها و دیوارهای اطراف، چنین چیزی ممکن نیست پس باید چنین بناهایی را از میان برداشت، تا در تمام سرزمین بقیع، مقاصد واقف عملی گردد!

شکی نیست که چنین استدلالی، جز نوعی پیشداوری نیست! قاضی وهابی می خواهد به هر قیمت که شده آثار خاندان رسالت را از بین ببرد و برای رسیدن به چنین هدفی به فکر دلیل سازی افتاده و مسأله وقف بودن سرزمین بقیع را پیش کشیده است، در حالی که اندیشه وقف بودن بقیع، پنداری بیش نیست؛ زیرا:

وقف بودن بقیع در هیچ کتاب تاریخی و حدیثی نیامده است تا روی آن تکیه کنیم بلکه احتمال دارد که بقیع، موات بوده و مردم مدینه اموات خود را در آنجا دفن می کرده اند، در این صورت، از «مباحات اولیه» خواهد بود که هر نوع تصرف در آن جایز می باشد.

در زمانهای گذشته، که حرص و آز مردم بر تملک زمین های بایر و موات کم بود و قدرت و مکنات چندان بر عمران و آبادی وجود نداشت و هجوم روستاییان به شهرها آغاز نشده بود و مسأله ای به نام «زمین» و افرادی به نام

صفحه

۸۳

«زمین خوار» و مؤسساتی به اسم بورس زمین به وجود نیامده بود، بسیاری از اراضی، صاحب و مالکی نداشت و بر اباحه نخستین خود باقی بود، و به اصطلاح جزء زمین های موات محسوب می شد و در این ایام و زمان، مردم هر شهر و یا بخش و ده و دهکده ای قطعه زمینی را برای دفن اموات خود اختصاص می دادند، یا اگر کسی در دفن مرده خود در زمینی، پیشگام می گردید، دیگران از او پیروی می کردند. و آن را به صورت قبرستان در می آوردند، بی آن که یک نفر آنجا را تملک کند و سپس برای دفن اموات وقف نماید.

روشن است که سرزمین بقیع از این قانون مستثنی نبوده است. زمین در حجاز و مدینه چندان قیمتی نداشت، و با بودن اراضی موات در اطراف مدینه، هیچ عاقلی زمین ملکی و قابل کشت را، بر دفن اموات وقف نمی کند. در منطقه ای که زمین «موات» فراوان و زمین حاصلخیز بسیار کم باشد، قطعاً از زمین «موات» که جزو مباحات اولیه است استفاده می کنند.

تاریخ نیز این حقیقت را تأیید و اثبات می کند: سمهودی در «وفاء الوفا» می نویسد:

نخستین کسی که در بقیع دفن گردید، عثمان بن مظعون صحابی پیامبر بود. وقتی ابراهیم فرزند پیامبر درگذشت، به امر پیامبر در کنار عثمان مدفون گردید. از این زمان مردم مایل شدند که مرده های خود را در «بقیع» دفن کنند؛ از این جهت درخت ها را بریدند، و هر نقطه ای برای قبیله ای اختصاص یافت.

سپس می گوید: سرزمین بقیع درختی به نام «غرقد» داشت وقتی عثمان

صفحه

۸۴

ابن مظعون را در آنجا دفن کردند، آن درخت قطع گردید. (۱)

درخت غرقد، همان درخت بیابانی است که در بیابانهای مدینه در فاصله هایی دیده می شوند.

از این عبارت به روشنی استفاده می شود که بقیع زمین مرده ای بود که به خاطر دفن یک صحابی، هر کسی قطعه ای را برای قبیله خود حیزت کرد و در تاریخ نامی از وقف و یا سبیل بودن منافع بقیع نیامده است. بلکه از تاریخ استفاده می شود که نقطه ای که ائمه بقیع در آنجا دفن شده اند، خانه عقیل بن ابی طالب بوده و اجساد طاهر و پاک این چهار امام، در خانه ای که متعلق به بنی هاشم بود، دفن شده است.

سمهودي مي نويسد: عباس بن عبدالمطلب نزد قبر فاطمه بنت اسد - در مقابر بني هاشم - که در خانه عقيل بود، به خاک سپرده شد. (۲)

و نيز از سعيد بن جبير نقل مي کند که او قبر ابراهيم فرزند پيامبر را در خانه اي که ملک محمد بن زيد بن علي بود، ديده است.

باز نقل مي کند که پيامبر، بدن سعد بن معاذ را در خانه ابن افلح که در کنار بقيع بود و گنبد و ساختماني داشت به خاک سپرد.

اين جمله ها همگي حاكي است که سرزمين بقيع، وقف و سبيل نبوده است و اجساد طاهر ائمه ما در خانه هاي مملوک خود به خاک سپرده شده اند.

آيا با اين وضع، صحيح است که آثار خاندان رسالت به بهانه مزاحمت با

۱ - وفاء الوفا، ج ۲، ص ۸۴

۲ - همان، ج ۲، ص ۹۶

صفحه

۸۵

وقف، با خاک يکسان شود؟!

حال فرض کنيم که زمين بقيع وقف بوده، آيا از کيفيت وقف آن، اثري در دست هست، شايد واقف براي شخصيت هاي بزرگ، اجازه بنا و ساختمان داده است و چون نمي دانيم، بايد کار مؤمن را حمل بر صحت نماييم، و آنان را متهم به خلاف نکنيم.

بديهي است در اين صورت هدم و ويران کردن اين قبه ها و خانه ها، حرام بين و خلاف شرع روشن خواهد بود.

قاضي بن بليهد و همفکران وي، به خوبي مي دانستند که اندیشه وقف بودن، يک نوع دليل سازي و استدلال تراشي است و اگر هم چنين دليلي نداشتند باز آثار رسالت را ويران مي کردند؛ زيرا اين نخستين بار نيست که اين گروه آثار رسالت را ويران کرده اند، بلکه، در سال ۱۲۲۱ که براي اولين بار، بر مدينه مسلط شدند، آثار رسالت را خراب و ويران کردند، سپس پس از طرد آنان از سرزمين حجاز به وسيله نيروهاي عثماني، همگي تجديد بنا شدند.

صفحه

۸۶

فصل: ۳

مسجد سازي در کنار قبور صالحان

آيا مسجد سازي در کنار يا بر روي قبر صالحان جايز است يا نه و در صورت جواز، مفاد حديثي که از پيامبر در مورد عمل يهود و نصاري نقل شده است، چيست؟ در حديث آمده است که پيامبر اين دو گروه (يهود و نصاري) را براي اين که قبور پيامبران خود را معبد اتخاذ کرده اند لعن کرد، اينک پرسش اين است که آيا مسجد سازي در کنار قبور اوليا، ملازم با آنچه که در اين روايت آمده است، نيست؟!

پاسخ: مسجد سازي در جوار قبور اوليا و صالحان، با توجه به اصول کلي اسلام، کوچک ترين مانعي ندارد؛ زيرا هدف از بناي مسجد، جز پرستش خدا در جوار مدفن محبوب او - که مايه تبرک آن نقطه گرديده است - چيز ديگري

صفحه

۸۷

نيست.

به ديگر سخن: هدف از تأسيس مسجد در اين موارد، اين است که زائران اولياي خدا، قبل از زيارت و يا پس از آن، فرايض عبادي خود را در آنجا انجام دهند، از آنجا که (حتي از نظر وهابيها) نه اصل زيارت قبور حرام است و نه اقامه نماز پس از زيارت و يا قبل از آن. جهت ندارد که بناي مسجد در جوار قبور اوليا به منظور پرستش خدا و انجام فرايض الهي حرام باشد.

با توجه به سرگذشت اصحاب كهف، استنباط مي شود که اين کار يک عمل و سنتي در شرايع پيشين بوده و قرآن آن را بدون اين که از آن انتقاد کند، نقل نموده است. وقتي جريان اصحاب كهف پس از سيصد و نه سال براي مردم آن زمان کشف گرديد مردم درباره نحوه تجليل آنها به دو گروه تقسيم شدند.

۱ - گروهی گفتند: بنايي بر قبر آنان بسازيم (تا ضمن تجليل از اين رادمردان، خاطره آنها و نام و نشان و آثارشان را زنده نگاه داريم) قرآن به اين نظر، با جمله زير اشاره مي کند:

«وَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا»

«بنايي بر قبر آنها بسازيد.»

۲ - گروهی دیگر گفتند: بر روی قبر آنان (روی غار) مسجد بسازیم (و از این طریق تبرک جوییم). مفسران اتفاق نظر دارند (۱) که پیشنهاد نخست، مربوط به مشرکان و پیشنهاد دوم مربوط به موحدان و خداپرستان بوده است؛

۱ - به تفاسیر کشاف، مجمع البیان، غرائب القرآن نیشابوری، جلالین و المیزان مراجعه شود.

صفحه

۸۸

زیرا قرآن در نقل این قول، چنین می فرماید:

وَقَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَيَّ أَمْرَهُمْ، لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا. (۱)

«آن گروه که بر گروه نخست پیروز شده بودند، گفتند که بر مدفن آنان مسجد بسازیم.»

تاریخ می گوید: دوره ظهور جریان اصحاب کهف، دوره پیروزی توحید بر شرک بود، دیگر از آن فرمانروای مشرک و اخلاف او، که مردم را بر پرستش بت دعوت می کردند، خبری نبود. طبعاً این گروه غالب، همان موحدان خواهند بود، بخصوص که متن پیشنهادی آنان، موضوع «مسجد سازی برای پرستش خدا» بوده است و این خود گواه بر این است که پیشنهاد کنندگان، افراد موحد و گروه نماز گزار بوده اند.

اگر مسجد سازی در روی قبر و یا کنار قبر اولیا نشانه شرک باشد، چرا موحدان چنین پیشنهاد کردند، و چرا قرآن بدون آن که از کار آنها انتقاد کند، ماجرایشان را نقل می کند؟! آیا نقل قرآن، توأم با سکوت، گواه بر جواز آن نیست؟ هرگز صحیح نیست که خداوند نشانه شرک را از گروهی، نقل کند بدون آن که، بطور تلویح یا تصریح از آن انتقاد نماید و این استدلال همان «تقریر» است که در علم اصول از آن بحث شده است.

این کار حاکی از نوعی سیره مستمر در میان موحدان جهان است و نوعی احترام به صاحب قبر و یا تبرک به شمار می رود.

شایسته بود که وهابی ها پیش از استدلال به حدیث، مسأله را بر قرآن

۱ - صحیح بخاری، ج ۲، کتاب الجنائز، ص ۱۱۱، دارمطالع.

صفحه

۸۹

عرضه می کردند، سپس به طرح احادیث می پرداختند.

دلائل وهابیان بر تحریم بنای مسجد در جوار قبور اولیا

این گروه برای «تحریم بنای مسجد در جوار قبر صالحان»، به چند حدیث استدلال کرده اند که همه را بررسی می کنیم.

بخاری در صحیح خود در باب «يَكْرَهُ مِنْ إِتْخَاذِ الْمَسَاجِدِ عَلَيَّ الْقُبُورِ» دو حدیث زیر را نقل می کند:

۱ - «لَمَّا مَاتَ الْحَسَنُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ضَرَبَتْ أَمْرَأَتُهُ الْقَبَّةَ عَلَى قَبْرِهِ سَنَةً ثُمَّ رَفَعَتْ فَسَمِعُوا صَائِحاً يَقُولُ
الْأَهْلُ وَجَدُوا مَا فَقَدُوا فَأَجَابَهُ الْآخَرُ بَلْ يَنَسُوا فَأَنْقَلَبُوا.»

«وقتی حسن بن حسن بن علی در گذشت همسر او قبه ای (خیمه ای) بر قبر او زد و پس از یک سال برداشت. شنیدند که شخصی داد می زد، آیا آنچه را که گم کرده بودند پیدا کردند، دیگری پاسخ داد: نه، ناامید شدند و تغییر وضع دادند.»

۲ - «لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى إِتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسْجِدًا قَالَتْ (عائشة) وَلَوْلَا ذَلِكَ لَأُبْرَزُوا قَبْرَهُ غَيْرَ أَنِّي أَخْشَى أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِدًا» (۱)

«خداوند یهود و نصاری را از رحمت خود دور کند، قبرهای پیامبران خود را مسجد اتخاذ کرده اند (عائشه گفت): اگر بیم این نبود که قبر پیامبر مسجد گردد، مسلمانان قبر او را آشکار می کردند (و دور او حائلی قرار

۱ - صحیح بخاری، کتاب الجنائز، ج ۲، ص ۱۱۱؛ سنن نسائی، ج ۲، کتاب الجنائز، ص ۸۷۱

صفحه

۹۰

نمی دادند) جز این که بیم آن دارم که قبر او مسجد شود.»

مسلم در صحیح خود، حدیث دوم را با مختصر تفاوتی نقل کرده است، از این جهت به نقل یکی از آن دو، اکتفا می کنیم:

۳ - «... أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسْجِدًا. أَلَا فَلَ تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ. إِنِّي أَنهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ.» (۱)

«آگاه باشید پیشینیان از شما، قبرهای پیامبران و صالحان خود را مسجد قرار می دادند هرگز قبور را مسجد اتخاذ نکنید
من شما را از آن باز می دارم.»

۴ - «إِنَّ أُمَّ حَبِيبَةَ وَأُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرْتَا كَنِيْسَةً رَأَيْنَهَا بِالْحَبَشَةِ فِيهَا تَصَاوِيرٌ لِرَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِنَّ أَوْلَيْكَ إِذَا كَانَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ، فَمَاتَ بَنُوا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوْرَ أَوْلَيْكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ» (۲)

«ام حبیبه و ام سلمه (همسران رسول خدا) در کشور حبشه (که همراه گروهی به آنجا مهاجرت کرده بودند) تصاویری از پیامبر خدا دیدند. پیامبر فرمود: آنان مردمی هستند که هر گاه مرد صالحی از آنان می مرد، بر قبر او مسجدی می ساختند و صورتهایی را تصویر می کردند، آنان بدترین مردم نزد خدا در روز قیامت می باشند.»

۱ - صحیح مسلم، ج ۲، ص ۶۸

۲ - صحیح مسلم، کتاب المساجد، ج ۲، ص ۶۶

صفحه

نسائي در سنن خود، در باب «التغليظ في اتخاذ السُّرُج علي القبور» از ابن عباس نقل مي کند:

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - زَائِرَاتِ الْقُبُورِ وَالْمُتَّخِذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسُّرُجَ» (۱)

«رسول خدا - ص - زناني را که قبور را زيارت مي کنند و کساني که آنها را مسجد اتخاذ کرده، چراغ روشن مي کنند، لعن کرد.»

ابن تیمیه، که پایه گذار اين نوع عقايد است، و محمد بن عبدالوهاب پيوسته از نيم خورده او بهره مي گيرد، احاديث ياد شده را چنين تفسير مي کند که: هرگز جايز نيست روي قبر مرد صالح و يا جوار آن، مسجد ساخته شود.

باز ابن تیمیه مي نويسد: (۲)

«علمای ما گفته اند که هرگز جايز نيست به روي قبر مسجدي بنا کرد.»

تحقيقي در مفاد احاديث

اکنون بايد در متون احاديث دقت کرد و مفاد صحيح آنها را به دست آورد، و از یک اصل غفلت نکرد و آن اين که: همانطور که با آيه اي مي توان ابهام آيه ديگر را بر طرف کرد و به سخني ديگر: آيه اي را با آيه ديگر مي توان تفسير نمود، همچنين مي توان با حديثي، حديث ديگر را تفسير و رفع ابهام کرد.

۱ - سنن نسائي، ج ۳، ص ۷۷، ط مصر، مصطفى الحلبي.

۲ - «قال علمائنا لا يجوز بناء المسجد علي القبور». زيارة القبور، ص ۱۰۶

صفحه

گروهي و هابي، به ظاهر یک حديث چسبيده و از آن، اين چنين برداشت کرده اند که هر نوع مسجد سازي بر روي قبر اوليا و يا جوار آنان، حرام و ممنوع است، در حالي که اگر آنان همه احاديث را باهم بررسي مي کردند، مي توانستند به هدف رسول خدا از اين لعن، پي ببرند.

اين گروه از آنجا که باب اجتهاد را به روي خود بسته اند، در فهم بسياري از احاديث به خطا مي روند.

روايت زماني صحيح است که اسناد آن صحيح و روايتش ثقه و قابل اعتماد باشند، در غير اين صورت قابل استدلال نخواهد بود و چون بحث در اسناد اين احاديث، مایه گستردگي سخن و اتلاف وقت است، فقط درباره مضمون آنها سخن مي گوييم:

اينک نظر ما پيرامون عمل يهود و نصاري

آگاهي از هدف روايات، بسته به آن است که نحوه عمل يهود و نصاري در کنار قبور پيامبران را بدانيم؛ زيرا پيامبر گرامي، ما را از عملي که آنان انجام مي دادند باز مي دارد. اگر حدود کار آنان برايمان روشن شود، محدوده حرمت در

اسلام نیز مشخص خواهد شد.

قرینه هایی در احادیث گذشته هست که گواهی می دهند مردم قبور پیامبران خود را قبله خود قرار داده و از توجه به قبله واقعی سرباز می زدند. بلکه بالاتر، در کنار قبور پیامبران، به جای این که خدا را بپرستند، پیامبران خود را می پرستیدند و یا آنان را با خدا در عبادت و پرستش شریک می ساختند.

صفحه

۹۳

اگر مفاد احادیث این باشد که «قبور آنان را قبله خود اتخاذ نکنیم» و یا «آنان را با خدا شریک در عبادت نکنیم» و...، هرگز نمی توان با این احادیث، بر تحریم مسجد سازی بر روی قبور و یا جوار صالحان و پاکان استدلال کرد، چرا که زائران آنان نه قبر را قبله خود قرار می دهند و نه آنان را می پرستند بلکه اینان خدای یگانه را می پرستند و در حال نماز رو به کعبه می ایستند و هدفشان از ساختن مسجد در جوار اولیا، تبرک از مکان آنها است.

بنابر این، مهم این است که ثابت شود هدف روایات از این که «قبور آنان را مسجد اتخاذ نکنیم»، همان است که گفته شد.

قرینه ها در روایات گذشته:

۱ - روایت صحیح مسلم (روایت چهارم) روشنگر روایات دیگر است؛ زیرا وقتی دو همسر پیامبر به حضرتش عرض کردند که: «تصاویری از پیامبر خدا را در کلیساهای حبشه دیدند» پیامبر فرمود: «آنان کسانی هستند که هر گاه مرد صالحی در می گذشت، روی قبرش را مسجدی می ساختند و تصویری از آن در مسجد قرار می دادند.» (۱)

هدف از تصویر صالحان، در کنار قبر آنان، این بود که بر صورت و قبر، سجده کنند بطوری که قبر و صورت قبله آنها باشد و بلکه قبر و تصویر، بتی باشد که بر آن سجده کنند. عبادت بر بت جز این نیست که بت را در برابر خود قرار دهند و در برابر او به خضوع و تعظیم پردازند.

۱ - «إِنَّ أَوْلَئِكَ إِذْ كَانَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ فَمَاتَ، بَنَوْا عَلَي قَبْرِهِ مَسْجِدًا وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوَر...»

صفحه

۹۴

احتمالی که در این حدیث دادیم - با توجه به عمل مسیحیان که پیوسته به بشر پرستی گرایش کامل داشته و دارند و تصاویر و مجسمه ها همواره مورد پرستش آنان می باشد - بسیار قابل توجه است و با وجود چنین احتمال قوی هرگز نمی توان با آن بر حرمت ساختن مسجد در کنار یا روی قبر اولیا، که خالی از این گونه پیرایه ها است، استدلال نمود.

۲ - احمد بن حنبل در مسند و همچنین امام مالک در کتاب الموطأ، ذیلی نیز برای حدیث نقل می کنند و آن این که پیامبر پس از نهی فرمود:

«اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَتَنَاءً يُعْبَدُ» (۱)

«بارالها! قبر مرا، بتی که مورد عبادت باشد، قرار مده.»

این جمله حاکی است که آنان با قبر و تصویری که کنار آن بوده، بسان بت رفتار می کردند و قبر یا صورت فرد صالح را قبله قرار می دادند، بلکه آن را به صورت بت می پرستیدند.

۳ - دقت در حدیث «عایشه» (حدیث دوم) حقیقت فوق را واضح تر می سازد. وی پس از نقل حدیث از پیامبر، چنین می گوید:

«اگر بیم آن نبود که قبر پیامبر مسجد گردد، مسلمانان قبر او را آشکار می کردند (دور او حائل قرار نمی دادند) جز این که بیم آن می رود (که اگر آشکار گردد) قبر او مسجد گردد.»

اکنون باید دید، حائل و دیوار دور قبر، از چه چیز جلوگیری می کند؟ بطور مسلم حائل، مانع از آن می شود که بر قبر نماز بگذارند و آن را به شکل بت

۱ - مسند احمد، ج ۳، ص ۲۴۸ و در کتاب موطأ نیز نقل نشده است.

صفحه

۹۵

بپرستند، یا لااقل آن را قبله قرار دهند.

اما نماز در کنار قبر، بی آن که قبر را بپرستند یا آن را قبله قرار دهند، امکان پذیر است، خواه حائل باشد یا بدون آن، قبر آشکار باشد یا پنهان؛ زیرا چهارده قرن است که مسلمانان، در کنار قبر پیامبر رو به کعبه نماز می گزارند و خدا را عبادت می کنند و حائل قبر، مانع از این کار نشده است.

خلاصه: ذیل حدیث که متن کلام عایشه است، مفاد حدیث را روشن می سازد؛ زیرا «ام المؤمنین!» می گوید، به خاطر این که قبر پیامبر مسجد نشود، آن را از دیدگان پنهان کردند و حائلی بر دورش کشیدند. اکنون باید دید که این حائل از چه چیز مانع می شود؟

حائل می تواند از دو چیز پیش گیری کند:

الف - نمی گذارد قبر به صورت بت درآید و مردم در برابرش بایستند و پرستش کنند؛ زیرا وقتی نبینند، نمی توانند با او به صورت بت رفتار کنند.

ب - نمی توانند قبر را قبله قرار دهند؛ زیرا قبله قرار دادن فرع بر دیدن است و هرگز نمی توان آن را به کعبه قیاس کرد که در تمام حالات قبله است، دیده شود یا دیده نشود؛ زیرا کعبه یک قبله رسمی جهانی است که در تمام حالات، قبله مسلمانان می باشد، دیده شدن و نشدن در آن تأثیری ندارد، ولی قبله قرار دادن قبر پیامبر برای حاضران در مسجد، مربوط به کسانی خواهد بود که در مسجد او نماز به پا می دارند. چنین انحرافی در صورت آشکار و ظاهر بودن قبر، بیشتر امکان تحقق دارد تا اختفا و در معرض دید نبودن. چون دیده متوجه قبر نیست، اندیشه سجده بر آن، ولو به صورت قبله، کمتر وارد ذهن می شود، از این جهت «ام المؤمنین!» می گوید: اگر احتمال مسجد قرار دادن

صفحه

۹۶

(سجده بر آن نبود) قبر او را آشکار می کردند و چنین انحرافی در صورت آشکاری قبر، بیشتر امکان تحقق دارد و در صورت اختفا کمتر.

۴ - بسیاری از شارحان صحیح بخاری و مسلم، حدیث را به گونه ای که معنا کردیم، تفسیر کرده اند:

قسطلانی در «ارشاد الساری» می گوید:

یهود و نصاری برای احیای خاطره گذشتگان، صورتهای صالحان خود را در کنار قبرهایشان نصب می کردند و در کنار قبر آنان خدا را می پرستیدند ولی اخلاف و جانشینان آنان، تحت تأثیر وسوسه های شیطانی قرار گرفتند و در کنار قبور آنان، صورتهای پرستش می کردند.

سپس از تفسیر «بیضاوی» نقل می کند:

«لَمَّا كَانَتْ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى يَسْجُدُونَ لِقُبُورِ الْأَنْبِيَاءِ تَعْظِيمًا لِشَأْنِهِمْ وَيَجْعَلُونَهَا قِبْلَةً يَتَوَجَّهُونَ فِي الصَّلَاةِ نَحْوَهَا وَاتَّخَذُوهَا أُوثَانًا، مَنَعَ الْمُسْلِمُونَ فِي مِثْلِ ذَلِكَ فَأَمَّا مَنْ اتَّخَذَ مَسْجِدًا فِي جَوَارِ صَالِحٍ وَقَصَدَ التَّبَرُّكَ بِالْقُرْبِ مِنْهُ لَا لِلتَّعْظِيمِ وَلَا لِلتَّوَجُّهِ إِلَيْهِ فَلَا يَدْخُلُ فِي الْوَعِيدِ الْمَذْكُورِ.» (۱)

«از آنجا که یهود و نصاری قبور پیامبران خود را برای تعظیم، قبله برگزیده و هنگام نماز، به آن توجه می نمودند، قبور آنان موقعیت بت

۱ - ارشاد الساری فی شرح صحیح البخاری، و ابن حجر در فتح الباری، ج ۳، ص ۲۰۸۸، این نظریه را تأیید می کند.

وی می گوید: نهی مربوط به آن صورتی است که قبر به حالتی درآید که میان اهل کتاب رایج است و در غیر این صورت اشکال ندارد.

صفحه

۹۷

پیدا می کرد، از این جهت مسلمانان از این کار ممنوع گردیدند. اما اگر کسی در جوار قبر مرد صالحی به عنوان تبرک مسجدي بسازد، نه برای پرستش آنان و نه به خاطر توجه به آن در موقع نماز، هرگز مشمول این اخبار نخواهد بود.»

این نه تنها قسطلانی است که در شرح بخاری، احادیث مورد نظر را این چنین تفسیر می کند، بلکه علامه سندی، شارح نسائی، سخنی به همین مضمون دارد که برخی از آن را می آوریم:

«اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ»؛ أي قِبْلَةً لِلصَّلَاةِ وَيُصَلُّونَ إِلَيْهَا أَوْ بَنَوْا مَسَاجِدَ عَلَيْهَا يُصَلُّونَ فِيهَا وَلَعَلَّ وَجْهَ الْكَرَاهَةِ أَنَّهُ قَدْ يُفْضَى إِلَى عِبَادَةِ نَفْسِ الْقَبْرِ. (۱)

حاصل سخن او این است که ساختن مسجد بر روی قبر، حرام و احياناً مکروه است اگر قبر را قبله قرار دهد حرام است و در غیر این صورت مکروه است؛ زیرا ممکن است منجر به عبادت صاحب قبر گردد.

باز می گوید:

«يُحَدِّثُ أُمَّتَهُ أَنْ يَصْنَعُوا بِقَبْرِهِ مَا صَنَعَ الْيَهُودُ وَالنَّصَارِيُّ بِقُبُورِ أَنْبِيَائِهِمْ مِنْ اتِّخَاذِهِمْ تِلْكَ الْقُبُورَ مَسَاجِدَ إِمَّا بِالسُّجُودِ إِلَيْهَا تَعْظِيمًا لَهَا أَوْ بِجَعْلِهَا قِبْلَةً يَتَوَجَّهُونَ فِي الصَّلَاةِ إِلَيْهَا» (٢)

«او امت خود را، از این که با قبر او همان طور رفتار کنند که یهود و نصاری با قبر پیامبران خود رفتار می کردند، باز می دارد، زیرا آنان به

١ - سنن نسائی، ج ٢، ص ٤١، مطبوعه ازهر.

٢ - سنن نسائی، ج ٢، ص ٤١

صفحه

٩٨

عنوان تعظیم، بر قبور سجده می کردند، و یا آن را قبله خود قرار می دادند.»

شارح صحیح مسلم، در این باره می گوید: اگر پیامبر گرامی قبر خود و دیگری را از اتخاذ مسجد باز داشت، به خاطر این بود که مبدا مسلمانان در تعظیم او مبالغه کنند و کار به کفر بکشند، از این جهت وقتی مسلمانان مجبور شدند که مسجد پیامبر را توسعه دهند و حجره های همسران پیامبر و حجره عایشه را، که مدفن پیامبر است، در وسط مسجد قرار دهند، دیوار مدوری بر دور قبر کشیدند که مبدا قبر او ظاهر گردد و مسلمانان بر قبر او سجده کنند، و سخن عایشه (لَوْلَا ذَلِكَ لَابْرَزُوا قَبْرَهُ غَيْرَ أَنَّهُ خُشِيَ أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِدًا) ناظر بر همین است.

شارح دیگر می گوید: سخن عایشه مربوط به دورانی است که مسجد توسعه پیدا نکرده بود، پس از توسعه و ادخال حجره وی در مسجد، حجره را به صورت مثلث درآوردند که احادیث نتواند، بر قبر نماز بگزارد. سپس می گوید گروه نصاری و یهود، در کنار قبر، آنان را می پرستیدند و یا شریک عبادت قرار می دادند.

با این قرائن و فهم شرح کنندگان حدیث، نمی توان از احادیث جز این فهمید و به غیر آن فتوا داد.

می توانیم از همه این قرائن صرف نظر کنیم و مشکل را به گونه دیگر حل نماییم؛ یعنی بگوییم:

الف - مورد حدیث جایی است که مسجدی بر روی قبر ساخته شود و این مطلب ربطی به مشاهد مشرفه ندارد. در تمام مشاهد، مسجد در کنار

صفحه

٩٩

مدفن ائمه و اولیا قرار گرفته؛ به طوری که مسجد از حرم جدا است.

و به عبارت دیگر: حرمی داریم و مسجدی. حرم برای خواندن زیارت و توسل است و مسجد در کنار آن، برای عبادت و ستایش خدا. در این صورت اماکن مشرفه، از مفاد حدیث (بر فرض این که مفاد احادیث همان باشد که وهابی ها می گویند) بیرون است.

و اصلاً چگونه می توان گفت که ساختن مسجد در کنار قبر، حرام و یا مکروه است، در حالی که مسجد پیامبر در کنار

قبر آن حضرت قرار گرفته است؟!

اگر صحابه پیامبر، بسان ستارگان هستند که باید به آنها اقتدا کرد، چرا در این مورد از آنان پیروی نکنیم؟ آنان مسجد را آن چنان توسعه داده اند که قبر پیامبر و شیخین در میان مسجد قرار گرفته است.

اگر مسجد سازی در کنار قبر اولیای خدا، نامشروع بود، چرا مسلمانان مسجد پیامبر را از هر طرف توسعه دادند؟ بطوری که قبر در وسط مسجد قرار گرفت، در حالی که مسجد در زمان پیامبر، در ضلع شرقی محل قبر قرار داشت بر اثر توسعه، قسمت غربی محل قبر نیز جزو مسجد شد.

آیا معنای پیروی از «سلف» و سلفی بودن که پیوسته گروه و هابی به آن افتخار میورزند، این است که فقط در یک مورد از آنان پیروی کنیم، و موارد دیگر را نادیده بگیریم؟!

از این بیان روشن می گردد که سخن ابن قیم که می گوید: «در اسلام قبر و مسجد در کنار هم جمع نمی گردد» تا چه حد بی پایه و مخالف سیره مسلمانان است.

صفحه

۱۰۰

ب - از این روایات، بیش از این استفاده نشد که پیامبر گرامی - ص - از مسجد سازی بر مدفن اولیا و یا جواز آن نهی کرده است، ولی هرگز دلیل قطعی وجود ندارد که ثابت کند این نهی یک «نهی تحریمی» است بلکه احتمال دارد که «نهی تنزیهی» و به اصطلاح کراهتی باشد همچنانکه بخاری احادیث را به این حمل کرده و عنوان بحث را اینگونه آورده است؛ «باب، یکره من اتخاذ المساجد علی القبور» (۱)

گواه دیگر بر تنزیهی بودن نهی، آن است که این مطلب با لعن بر «زائرات القبور» «زنانی که قبور را زیارت کنند» همراه وارد شده است. (۲) بطور مسلم، زیارت قبر برای زن - به خاطر یک رشته عوارض - مکروه است نه حرام.

اگر پیامبر این گروه را لعن می کند، لعن گواه بر تحریم نیست؛ زیرا در بسیاری از روایات، «مرتکبان کارهای مکروه» نیز مورد لعن قرار گرفته اند و مقصود از لعن، شدت کراهت و فاصله زیاد گرفتن از رحمت خدا است. در روایات، کسانی که تنها مسافرت می روند و تنها می خوابند و تنها می خورند نیز مورد لعن قرار گرفته اند.

در پایان، نکته دیگری را یاد می آوریم و آن این که مسجد سازی بر روی قبر افراد صالح، در صدر اسلام امری رایج بوده است.

۱ - صحیح بخاری، ج ۲، ص ۱۱۱

۲ - سنن نسائی، ج ۳، ص ۷۷، ط مصر.

سمهودي مي گويد: (۱) وقتي مادر علي، فاطمه بنت اسد درگذشت، پيامبر دستور داد كه در محل مسجدي كه امروز به آن قبر فاطمه مي گويند، دفن كنند. مقصود ايشان اين است كه محل قبر فاطمه بعدها به صورت مسجد درآمد، و باز مي گويد: مصعب بن عمير و عبدالله بن جحش، زير مسجدي كه بر قبر حمزه ساخته شده است به خاك سپرده شدند.

همچنين مي گويد: در قرن دوم بر روي قبر حمزه مسجدي به پا بود. (۲)

اين مسجد همچنان بود تا زمان تسلط وهابيان، كه آنان روي اين ادله واهي، ويرانش كردند.

۱ - وفاء الوفا، ج ۳، ص ۸۹۷، تحقيق محمد محيي الدين.

۲ - وفاء الوفا، ج ۳، ص ۹۳۶ - ۹۲۲

فصل: ۴

زيارت قبور مؤمنان از نظر «كتاب» و «سنت»

علما و دانشمندان اسلام، به پیروی از آیات و احادیث، زیارت قبور، بخصوص زیارت قبور پیامبران و صالحان را تجویز کرده و برای آن فضیلت و کرامتی قائل شده اند. در این میان گروه وهابی، اصل زیارت قبور را (به حسب ظاهر) حرام نمی دانند ولی سفر برای زیارت قبور اولیا را تحریم و ممنوع اعلام می کنند.

اینک ما پس از فراغ از اصل زیارت، مسأله «سفر برای زیارت قبور اولیا» را مطرح می نماییم:

روشن است که زیارت قبور، اثرات اخلاقی و تربیتی فراوانی دارد. و در اینجا، به گونه ای فشرده بدان اشاره می گردد:

صفحه

۱۰۳

مشاهده آن وادی آرام، که چراغ زندگی همه افراد؛ از غنی و فقیر و نیرومند و توانا به خاموشی گراییده و ساکنان آن، با سه قطعه لباس، زیر خاک آرمیده اند، دل و جان را تکان می دهد و از آز و طمع انسان به شدت می کاهد. اگر انسان چشم عبرت بین داشته باشد، از این رهگذر درس عبرت فرا می گیرد و با خود چنین می گوید: زندگی موقت شصت یا هفتاد ساله، که پایان آن پنهان شدن زیر خروارها خاک و پوسیدگی و محو و نابودی است، این اندازه ارزش ندارد که انسان در تحصیل مال و مقام آن، این همه تلاش کند و بر خودی و بیگانه ظلم و ستم روا بدارد.

مشاهده این وادی خاموشان، که سخت ترین دلها را نرم و سنگین ترین گوشها را شنوا می سازد و به کم سوترین چشمها فروغ می بخشد، سبب می گردد که انسان در برنامه زندگی خود تجدید نظر کند و در مسؤولیت شدید خود، در مقابل خدا و مردم و وظایف فردی و اجتماعی بیندیشد و از خودکامگی های خود بکاهد. به فرموده رسول خدا - ص - : زیارت قبور مایه یادآوری سرای آخرت است. (۱)

صحت و استواری زیارت قبور به قدری روشن است که چندان نیاز به اقامه دلیل ندارد، ولی برخی از دلایل آن را برای گروه دیر باور گوشزد می کنیم:

قرآن و زیارت قبور:

قرآن کریم به پیامبر فرمان می دهد که هیچ گاه بر جنازه منافق نماز

۱ - سنن ابن ماجه، ج ۱، «باب ماجاء في زيارة القبور»، ص ۱۱۳

صفحه

۱۰۴

نگذارد و نباید بر کنار قبر او بایستد آنجا که می فرماید:

«وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ» (۱)

«برای کسی از آنان (منافقان) اگر بمیرد، هیچ گاه نماز نگذار و بر قبر آنان (برای طلب مغفرت) نایست، آنان به خدا و پیامبرش کفر ورزیدند و در حالی که فاسق و بدکارند، مرده اند.»

در این آیه، برای هدم شخصیت منافق، و دادن گوشمال به اعضای این حزب، به پیامبر خدا فرمان می دهد:

۱ - بر جنازه احدي از آنان نماز مگذار.

۲ - بر قبر آنان نایست. این حقیقت را با جمله «ولا تقم علی قبره» ادا کرده است.

از این که می فرماید: درباره منافق این دو کار را انجام نده، مفهومش آن است که این کار درباره غیر منافق خوب و شایسته است.

اکنون باید ببینیم مقصود از «ولا تقم علی قبره» چیست؟ آیا مقصود تنها قیام به هنگام دفن است که درباره منافق جایز نیست و درباره مؤمن لازم و شایسته است؟ یا مقصود اعم از زمان دفن و دیگر مواقع است؟

برخی از مفسران آیه را ناظر به زمان دفن دانسته اند ولی گروهی دیگر؛ مانند بیضاوی و غیره، با دید وسیع نگرسته و آیه را چنین تفسیر می کنند: «ولا تقم علی قبره للدفن أولیة» (۲)

۱ - توبه: ۸۴

۲ - تفسیر بیضاوی، ج ۳، ص ۷۷

صفحه

۱۰۵

دقت در مفاد آیه می رساند که مقصود یک معنای وسیع است؛ اعم از توقف هنگام دفن یا وقوف پس از آن.

زیرا دو جمله، مجموع مضمون آیه را تشکیل می دهد و آنها عبارتند از:

الف - «لا تُصَلِّ عَلٰی أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا»

لفظ «أحد» به حکم این که در سیاق نهی واقع شده، مفید استغراق افراد است و لفظ «أبدًا» مفید استغراق زمانی است و معنای جمله چنین است: «برای هیچ کس از منافقان و در هیچ زمان نماز مگذار.»

با توجه به این دو لفظ، می توان به روشنی به دست آورد که مقصود از جمله، خصوص نماز بر میت نیست؛ زیرا نماز بر میت فقط یک بار قبل از دفن انجام می گیرد و دیگر قابل تکرار نیست، پس اگر مقصود خصوص نماز میت بود، نیازی به آوردن لفظ «أبدًا» نبود و تصور این که این لفظ به منظور افاده «استغراق افرادی» است، کاملاً بی مورد است؛ زیرا جمله «لا تُصَلِّ عَلٰی أَحَدٍ» مفید چنین شمول و استحباب است، دیگر لزومی ندارد که بار دیگر به بیان آن بپردازد.

گذشته از این، لفظ «أبدًا» در لغت عرب برای استغراق «زمانی» است نه «افرادی»؛ مانند: «ولا أن تَنكِحُوا أَرْوَاحَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا.» (۱)

بنابر این مفاد جمله نخست این است که: «هیچگاه برای احدي از منافقان طلب رحمت و مغفرت مکن، خواه با گزاردن نماز و خواه به غیر آن.»

ب - «لَا تَقُمْ عَلَي قَبْرِهِ»

مفهوم این جمله، به حکم عطف بر جمله پیشین، چنین است: «وَلَا تَقُمْ عَلَي قَبْرِ أَحَدٍ مِنْهُمْ أَبَدًا» زیرا قیودی که در معطوف علیه وجود دارد بر معطوف نیز وارد می شود.

در این صورت نمی توان گفت: مقصود از «قیام» همان قیام هنگام دفن است؛ زیرا فرض این است که قیام موقع دفن، درباره هر فردی قابل تکرار نیست، و لفظ «ابدأ» که در این جمله نیز در تقدیر است، حاکی است که این عمل قابل تکرار می باشد و تصور این که این لفظ برای استغراق افراد است، پاسخ آن در جمله قبل گفته شد؛ زیرا با وجود «أحد» نیازی به افاده مجدد آن نیست.

با توجه به این دو مطلب در الفاظ: «لاتصل» و «لاتقم» می توان گفت: خداوند پیامبر را از هر نوع «طلب رحمت» بر منافق، خواه از طریق نماز بر مرده او و یا مطلق دعا و از هر نوع «وقوف بر قبر» او، خواه هنگام دفن یا پس از آن، نهی کرده است، و مفهوم آن است که این دو عمل: طلب رحمت و قیام و وقوف بر قبر مؤمن در تمام اوقات، جایز و شایسته است و یکی از آن اوقات، وقوف بر زیارت و خواندن قرآن بر مؤمن است، که سالها است به خاک سپرده شده است.

احادیث و زیارت قبور

از احادیثی که صحاح و سنن آنها را نقل کرده اند، استفاده می شود که

پیامبر خدا به علتی، بطور موقت از زیارت قبور نهی کرده بود سپس اجازه داد که مردم راهی زیارت آنها شوند.

شاید علت نهی این بوده که اموات گذشته آنان، غالباً مشرک و بت پرست بوده اند و اسلام علاقه و پیوند آنان را با جهان شرک قطع کرده بود. ممکن است علت نهی چیز دیگری بوده باشد و آن این که گروه تازه مسلمان، بر سر خاک مردگان به باطل نوحه سرایی می کردند و سخنان خارج از ادب اسلامی به زبان می راندند. ولی پس از گسترش اسلام و پا برجایی نهال ایمان در دل افراد، این نهی برداشته شد و پیامبر گرامی به خاطر منافع تربیتی که در زیارت قبور هست اجازه داد تا مردم به زیارت قبور بشتابند. نویسندگان سنن و صحاح در این زمینه چنین نقل می کنند:

۱ - «زُورُوا الْقُبُورَ فَإِنَّهَا تُذَكِّرُكُمْ الْآخِرَةَ...» (۱)

«قبرها را زیارت کنید؛ زیرا زیارت آنها، مایه یادآوری سرای دیگر می گردد.»

۲ - «كُنْتُ نَهَيْتُكُمْ عَنْ زِيَارَةِ الْقُبُورِ فَزُورُوا، فَإِنَّهَا تُرْهِدُ فِي الدُّنْيَا وَتُذَكِّرُ الْآخِرَةَ» (۲)

۱ - صحیح ابن ماجه، ج ۱، «باب ماجاء في زيارة القبور»، ص ۱۱۳

۲ - سنن ابن ماجه، باب «ما جاء في زيارة القبور»، ج ۱، ص ۱۱۴ طبع هند؛ صحیح ترمذی ابواب الجنائز، ج ۳، ص ۲۷۴ همراه با شرح ابن العربي المالکی طبع لبنان.

ترمذی پس از نقل حدیث از بریده می گوید: «حدیث بریده صحیح و العمل علی هذا عند أهل العلم، لا یرون بزيارة القبور بأساً وَهُوَ قَوْلُ ابْنِ الْمُبَارَكِ وَالشَّافِعِيِّ وَاحْمَدَ وَاسْحَاقَ»؛ «حدیث بریده صحیح است و اهل علم به آن عمل می کنند، و برای زیارت قبور مانعی نمی اندیشند، این است نظریه گروهی مانند: ابن مبارک و شافعی و احمد و اسحاق.»

ضمناً به مدارک یاد شده در زیر مراجعه فرمایید:

- صحیح مسلم، ج ۳، باب «استئذان النبي ربه عزوجل في زيارة قبر أمه»، ص ۶۵

- صحیح ابو داود، ج ۲، کتاب الجنائز، باب «زيارة القبور»، ص ۱۹۵

- صحیح مسلم، ج ۴، کتاب الجنائز، باب «زيارة القبور»، ص ۷۳

صفحه

۱۰۸

«من شما را از زیارت قبور نهی کرده بودم، از این به بعد زیارت کنید؛ زیرا زیارت قبور، شما را نسبت به دنیا بی اعتنا می سازد و آخرت را به یاد می آورد.»

روی همین اساس است که پیامبر گرامی، قبر مادر خود را زیارت می کرد و مردم را به زیارت قبور سفارش می فرمود؛ زیرا زیارت قبور مایه یادآوری آخرت است.

۳ - «زارَ النَّبِيُّ قَبْرَ أُمِّهِ فَبَكَى وَأَبَكَى مَنْ حَوْلَهُ... إِسْتَأْذَنْتُ رَبِّي فِي أَنْ أَزُورَ قَبْرَهَا، فَأَذِنَ لِي، فَزُورُوا الْقُبُورَ فَإِنَّهَا تُذَكِّرُكُمُ الْمَوْتَ» (۱)

«پیامبر - ص - قبر مادر خود را زیارت کرد و در کنار قبر او گریست و کسانی را که دورش گرد آمده بودند گریاند، آنگاه فرمود: از خدایم اجازه گرفته ام که قبر مادرم را زیارت کنم، شما نیز قبرها را زیارت کنید، زیرا زیارت آنها مرگ را به یاد می آورد.»

۴ - عایشه می گوید:

۱ - صحیح مسلم، ج ۳، باب «استئذان النبي ربه عزوجل في زيارة قبر أمه»، ص ۶۵، ابن ماجه، ج ۱، ص ۱۱۴، نکته این که پیامبر از خدا اجازه گرفته است که قبر مادر خود را زیارت کند این است که به عقیده راویان حدیث، مادر پیامبر اسلام «مشرک» بوده است. به طور مسلم مادر پیامبر بسان پدر و اجداد و نیاکان او همگی اهل توحید بوده و بر آیین حنیف بودند. از این جهت تمام قسمت های این حدیث با موازین علمی سازگار نیست.

سنن ابن داود، ج ۲، کتاب الجنائز، ص ۱۹۵، ط مصر با تعلیقات شیخ احمد سعد از علمای ازهر؛ صحیح مسلم، ج ۴،

«أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ رَخَّصَ فِي زِيَارَةِ الْقُبُورِ» (١)

«پیامبر خدا بر زیارت قبور اجازه داد.»

٥ - عایشه همچنین می گوید: پیامبر کیفیت زیارت قبور را این چنین برایم آموخت:

«فَأَمَرَنِي رَبِّي أَتِيَ الْبَقِيعَ فَأَسْتَغْفِرُ لَهُمْ، قُلْتُ كَيْفَ أَقُولُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: قُولِي: السَّلَامُ عَلَيَّ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ يَرْحَمُ اللَّهُ الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنَّا وَالْمُسْتَأَخِرِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ» (٢)

«پروردگارم دستور داد که به بقیع بیایم و بر خفتگان در آن طلب آمرزش کنم، (عایشه) می گوید: گفتم ای رسول خدا چگونه بگویم؟ فرمود: بگو سلام بر اهل این دیار؛ از مؤمنان و مسلمانان. خداوند پیشینیان از ما و آنان که به دنبال ما می آیند را رحمت کند، ما به همین زودی به شما ملحق می شویم.»

٦ - در احادیث وارد شده که پیامبر با چه جمله هایی به زیارت قبور می پرداخت، مانند:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ دَارَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَإِنَّا وَإِيَّاكُمْ مُتَوَاعِدُونَ غَدًا وَمُؤَاكِلُونَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِأَهْلِ بَقِيعِ الْعَرْقَدِ» (٣)

١ - سنن ابن ماجه، ج ١، ص ١١٤

٢ - سنن نسائي، ج ٣، ص ٧٦ و صحيح مسلم، ج ٣، باب «ما يقال عند دخول القبور»، ص ٦٤

٣ - سنن نسائي، ج ٤، ص ٧٧ - ٧٦

در حدیث دیگر، چنین آمده:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ، أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَنَحْنُ لَكُمْ تَبَعٌ أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَافِيَةَ لَنَا وَلَكُمْ» (١)

از حدیث عایشه استفاده می شود که هرگاه آخر شب فرا می رسید، پیامبر به سوی بقیع می رفت و می گفت:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ دَارِ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَأَتَاكُمْ مَا تُوَعِدُونَ، غَدًا مُؤَجِّلُونَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِأَهْلِ بَقِيعِ الْعَرْقَدِ» (٢)

از حدیث دیگری استفاده می شود که پیامبرگرامی بطور مستجمعی به زیارت قبور می شتافت و به آنان تعلیم می کرد که

اهل قبور را چگونه زیارت کنند.

«كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يُعَلِّمُهُمْ إِذَا خَرَجُوا إِلَى الْمَقَابِرِ فَكَانَ قَائِلُهُمْ يَقُولُ: السَّلَامُ عَلَيَّ أَهْلَ الدِّيَارِ (يا) السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَاحِقُونَ أَسْئَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ...» (۳)

زنان و زیارت قبور

تنها مسأله ای که باقی ماند موضوع زیارت زنان است. در برخی از روایات

۱ - سنن نسائی، ج ۴، ص ۷۷ - ۷۶

۲ - صحیح مسلم، ج ۳، باب «ما یقال عند دخول القبور»، ص ۶۳

۳ - صحیح مسلم، ج ۳، باب «ما یقال عن دخول القبور»، ص ۱۱

صفحه

۱۱۱

نقل شده که پیامبر - ص - از زیارت زنان را باز داشته است.

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ زَوَارَاتِ الْقُبُورِ» (۱)

«پیامبر خدا، زنانی را که بسیار به زیارت قبور روند، لعن کرد.»

ولی باید توجه داشت که استدلال با اینگونه احادیث، بر حرمت زیارت برای زنان، از جهاتی صحیح نیست:

۱ - بسیاری از علما این نهی را، نهی کراهتی می دانند و علت کراهت، شرایط خاصی است که بر آن زمان حاکم بوده است که یکی از شارحان حدیث مانند مؤلف «مفتاح الحاجه» در شرح خود بر صحیح ابن ماجه می گوید:

«إِخْتَلَفُوا فِي الْكَرَاهَةِ هَلْ هِيَ كِرَاهَةٌ تَحْرِيمٌ أَوْ تَنْزِيهِ ذَهَبَ الْأَكْثَرُ إِلَى الْجَوَازِ إِذَا آمَنَتْ بِالْفِتْنَةِ.» (۲)

«علما درباره نهی پیامبر، بر دو قولند که آیا نهی تحریمی است یا کراهتی. ولی اکثر علما معتقدند که زن در صورتی که از فتنه مطمئن باشد می تواند به زیارت قبر برود.»

۲ - در احادیث گذشته (۳) خواندیم که عایشه از پیامبر نقل کرده بود که پیامبر زیارت قبور را آزاد اعلام کرد. اگر زنان از این حکم مستثنی بودند لازم بود که یادآور شود این حکم مخصوص مردها است بخصوص که گوینده زن است و طبعاً در میان مخاطب های او زن وجود داشته است و هر مخاطبی

۱ - صحیح ابن ماجه، کتاب الجنائز، باب «ما جاء في النهي عن زيارة النساء القبور»، ج ۱، ص ۴۷۸، ط اول - مصر.

۲ - حواشي ابن ماجه، ج ۱، ص ۱۱۴، ط هند.

۳ - به حديث شماره ۷ مراجعه گردد.

صفحه

۱۱۲

مي انديشد كه حكم و تكليف به او متوجه است.

۳ - در برخي از احاديث وارد شده است كه پيامبر به عايشه نحوه زيارت قبور را تعليم داد. (۱) و شخص عايشه پس از پيامبر گرامي به زيارت قبور مي رفت.

۴ - ترمذي نقل مي كند وقتي برادر عايشه (عبدالرحمان بن ابي بكر) در «الحبشي» درگذشت، جنازه او را به مكه برده و در آنجا به خاک سپردند، وقتي خواهر وي عايشه از مدينه به مكه آمد، به زيارت قبر برادر شتافت و در كنار خاكش دو شعر در سوگ او سرود و سخني گفت. (۲)

شارح صحيح ترمذي، «امام حافظ ابن العربي» متولد ۴۳۵ متوفاي سال ۵۴۳ در تعليقه هاشم بر صحيح مي نويسد: صحيح اين است كه پيامبر به مردان و زنان اجازه داده به زيارت قبور بروند، اگر برخي زيارت آنان را مكروه مي شمارد به خاطر بي تابي و كم صبري بر سر قبر، و يا به خاطر نداشتن حجاب كامل بوده است.

۵ - بخاري از «انس» نقل مي كند: پيامبر زني راديد كه بر سر عزيز از دست رفته اش گريه مي كند. فرمود: تقوا را پيشه خود ساز و صبر بنما، آن زن پيامبر را شناخت، گفت: مرا رها كن، به مصيبي كه من گرفتار شده ام تو نشده اي. وقتي به او گفتند او پيامبر است، قبر عزيز خود را رها كرد و خانه پيامبر آمد، معذرت خواست كه من شما را شناختم. پيامبر فرمود: صبر در مصيبت مطلوب است. (۳)

۱ - به حديث شماره ۸ مراجع گردد.

۲ - صحيح ترمذي، ج ۴، كتاب الجنائز، باب «ما جاء في زيارة القبور» ص ۲۷۵

۳ - صحيح بخاري، كتاب الجنائز، باب «زيارة القبور» ص ۱۰۰؛ صحيح ابي داود، ج ۲، ص ۱۷۱

صفحه

۱۱۳

اگر زيارت قبر براي زنان حرام بود، پيامبر گرامي او را از اين كار نهي مي كرد. در حالي كه پيامبر تنها او را به صبر سفارش كرد. و سخن پيامبر پس از بازگشت زن به خانه او، موضوع «صبر و استقامت در مصائب» بود، نه مسأله «زيارت قبر» و گر نه امر مي كرد كه ديگر به زيارت قبر عزيز خود نرود.

۶ - «فاطمه» دخت پيامبر گرامي در هر جمعه به زيارت قبر عموي خود «حمزه» مي رفت و در كنار قبر او نماز مي گزارد و گريه مي كرد. (۱)

۷ - قرطبي مي گويد: پيامبر هر زن زائر را لعن نكرد، بلكه زن زائري را لعن كرد، كه پيوسته به زيارت قبور برود، به

گواه این که می گوید: «زوارات القبور» و «زوار» صیغه مبالغه است. (۲)

و شاید علت لعن این است که: زیارت بیش از حد، مایه تضییع حق زوج و وسیله تبرّج در انظار، و گریه های همراه با داد و فریاد است و اگر در زیارت زن اموری از این قبیل نباشد، اشکالی نخواهد داشت؛ زیرا یادآوری مرگ، از اموریست که مردان و زنان هر دو به آن نیازمند می باشند.

۸ - اگر زیارت قبور، مایه کناره گیری از دنیا و کاهش حرص و آز و یادآوری آخرت در زائر می گردد. نفع دیگری است به حال میت؛ کسی که زیر خروارها خاک خفته و دستش از همه چیز کوتاه گردیده است؛ زیرا معمولاً زیارت ها با خواندن فاتحه و اهدای ثواب آن، همراه می باشد و این بهترین هدیه است که زنده می تواند به عزیز نهفته در خاک خود تقدیم کند.

ابن ماجه در سنن خود نقل می کند که پیامبر فرمود:

۱ - مستدرک حاکم، ج ۱، ص ۳۷۷، وفاء الوفاء، ج ۲، ص ۱۱۲

۲ - ابو داود در سنن خود، ج ۲، ص ۱۹۶، زائرات نقل کرده است.

صفحه

۱۱۴

«اقْرَؤْا یس عَلِی مَوْتَاکُمْ»

«بر مردگان خود سوره یس بخوانید.»

در این صورت هیچ تفاوتی بین زن و مرد نیست که یکی ممنوع و دیگری مجاز باشد، مگر این که زنان شرایط خاص داشته باشند که در گذشته بدان اشاره شد.

صفحه

۱۱۵

آثار سازنده زیارت قبور شخصیت های مذهبی

قبوري که مورد توجه خداپرستان جهان، بخصوص مسلمانان است، غالباً مدفن گروهی است که در اجتماعي داراي رسالتي بوده و آن را بگونه اي شايسته به انجام رسانده اند.

این گروه عبارتند از:

۱ - پیامبران و پیشوایان مذهبی که رسالت الهی را به دوش گرفته و با دادن جان و مال و نثار خون عزیزان و تحمل رنج و درد، به هدایت مردم همت گماشتند.

۲ - علما و دانشمندان بزرگ که بسان شمع سوخته و اطراف خود را روشن ساخته اند و در محافل تحقیقاتی با قوت لایموتی ساخته و گنجینه

صفحه

۱۱۶

بزرگی را به نام علم و دانش در اختیار بشر نهاده اند و او را با کتاب الهی، و کتاب طبیعت، و زبان آفرینش آشنا ساخته اند و علوم دینی و انسانی و طبیعی را پی ریزی نموده اند.

۳ - گروهی که جام صبرشان از مظالم اجتماع و حق کشی های روز افزون و تبعیض های ناروا، لبریز شده و برای احیای حقوق انسانی و عدالت اجتماعي، جان به کف، با حاکم ستمگر و خودخواه به نبرد پرداخته اند. و با خون خود مظالم حاکم جانر را از اجتماع شسته اند. (شهدای راه اسلام)

هیچ انقلاب و رفرمی در اجتماع بی بها نخواهد بود و بهای انقلاب مقدسی که می خواهد کاختهای ستمگران را فرو ریزد، و گلوی چروکیده آنان را بفشرد، خون مقدس آن گروه از رزمندگان است که می خواهند عدالت و دادگری و حریت و آزادی را به کشور باز گردانند. این گروه ها هستند که مردم به زیارت آنان می روند و اشک شوقی، در کنار مرقد آنان می ریزند و به یاد خدمات ارزنده و جانبازیهای مقدس آنان می افتند و با خواندن سوره ای از قرآن، روح آن عزیزان را نوازش می دهند و با سرودن اشعاری درباره فداکاریها، و فضائل انسانی، و ملکات اخلاقی آنان، خاطره و مکتب آنان را احیا و زنده می سازند و توده ها را برای پیمودن راه آنان، دعوت می نمایند.

زیارت قبور این گروه از شخصیت ها نوعی سپاسگزاری و قدردانی از جانبازی و فداکاریهای آنان است و یادآوری به نسل معاصر که پاداش آن کس که راه حق و فضیلت را برگزیند و در دفاع از عقیده و گسترش حریت و آزادی جان بسپارد، این است که هیچ گاه از خاطره ها محو نمی گردد و مرور زمان که همه چیز را در دلهاي صاف و پاک، داغ تر و شعله‌ورتر می سازد. پس چه بهتر

صفحه

۱۱۷

نسل معاصر و نسل های آینده نیز، راه آنان را بیمایند؛ زیرا با دیدگان خود پاداش جانبازی رجال حق را دیده اند.

بررسی یاد شده، ما را از اهمیت بزرگداشت شخصیت های بزرگ مذهبی و جانبازان راه حق و حقیقت، آگاه ساخت.

روی این بیان باید پیوسته در بزرگداشت این افراد در حال ممات، بسان حال حیات بکوشیم و آثار و یادگاری های آنان را حفظ و صیانت بنماییم. میلاد و زاد روز آنان را جشن بگیریم و روز وفات آنان را، روز سوگواری اعلام کنیم و با بر پا ساختن مجالس عظیم و سخنرانی های مؤثر و مفید، مردم را در آن روز به شناسایی مکتب آنان و حفظ و نگهداری آن در اعصار آینده، دعوت نماییم. مدفن و خاک آنان را محترم شمرده و از هر نوع اهانت و تحقیر خودداری کنیم؛ زیرا احترام به خاک آنان، احترام به مکتب و دعوت آنها است، همچنانکه اهانت و تحقیر مدفن و آثار آنان، اهانت به راه و رسم آنان به شمار می رود.

در این ایام وقتی انسان به قبرستان بقیع گام می نهد و قبور پیشوایان اسلام و صحابه عزیز پیامبر را می بیند که با آن همه تلاش و فداکاری و سخت کوشی، اینک به صورتی در معرض اهانت قرار گرفته اند، سخت تکان می خورد، و از سنگ دلی گروه وهابیان، که خود را مروج آیین اسلام می دانند! سخت در شگفت می ماند؛ زیرا از یک طرف نام پیشوایان دین و صحابه پیامبر را بالای منابر، با احترام یاد می کنند و از سوی دیگر، وقتی به قبور آنان می رسند، کمترین احترام نمی کنند، و حتی از این که حیوانات، حول و حوش مدفن آنان را آلوده کنند، ابداً بیم و هراس ندارند و لفظ «شرک» و «مشرک» را دستاویز خود قرار داده، هر نوع احترام و تعظیم اولیا را تحت این عنوان

صفحه

۱۱۸

می کوبند و آن چنان انسان را در مورد بزرگداشت اولیا محدود می کنند و اندیشه و زبان و گوش و چشم را به زنجیر می کشند، که حرکت انسان را به پاس خدمات اولیا، شرک و انجام دهنده را مشرک می نامند. تو گویی آنان با اولیای الهی نوعی عداوت دارند که از هر نوع احترام به آنان، سخت ناراحت می شوند.

زیارت قبر پیامبر

در این جا دلائل قرآنی و حدیثی خود را منعکس نموده و از خواننده گرامی می خواهیم که در این قسمت دقت بیشتر کند.

گواهی از قرآن

قرآن مجید، به افراد گنهکار دستور می دهد که حضور پیامبر خدا برسند و از او درخواست کنند که درباره آنان، از خدا طلب آمرزش نماید زیرا دعای پیامبر درباره آنان مستجاب می گردد. چنانکه می فرماید:

«وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّاباً رَحِيماً» (۱)

«اگر آنان وقتی بر نفس خویش ستم کردند، حضور تو برسند، هم خود توبه کنند و هم رسول خدا درباره آنان طلب آمرزش کند، خدا را تواب و رحیم می یابند.»

اگر ما بودیم و تنها همین یک آیه، می گفتیم: آیه مربوط به روزی است که پیامبر در میان مردم باشد. ولی روی جهاتی می توان، از این آیه یک حکم کلی که مخصوص به زمان حیات دنیوی نباشد استفاده کرد؛ زیرا:

الف - آیات قرآنی، برای انبیا و اولیا بلکه برای گروههایی، حیات برزخی قائل است و آنان را در آن جهان بینا و شنوا معرفی می کند که این بخش از آیات کریمه در بحث «توسل به ارواح مقدسه» خواهد آمد.

ب - احادیث و روایات، به روشنی گواهی می دهند که فرشتگان پیام های افراد را به خاتم پیامبران می رسانند و این احادیث در صحاح وارد شده است؛ مانند:

«إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ» (۱)

«پیامبر گرامی فرمود: هیچ کس نیست بر من سلام کند، مگر این که خداوند سلام او را به روح من می رساند و من پاسخ او را می گویم.»

و فرمود:

«صَلُّوا عَلَيَّ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ يَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُ» (۲)

«بر من درود بفرستید؛ زیرا درود شما بر من می رسد.»

ج - جامعه اسلامی از همان روزهای نخست از این آیه یک معنای وسیع و کلی، که موت پیامبر مانع از آن نیست، فهمیده و بر طبق آن عمل کرده اند

۱ - سنن ابی داود، ج ۱، کتاب الحج، باب زیارة القبور - صص ۴۷۰ و ۴۷۱

۲ - التاج الجامع للاصول في احاديث الرسول - ص - تأليف شيخ منصور علي ناصف، ج ۲، ص ۱۸۹

و پس از درگذشت پیامبر، گروهی از عرب ها، با اذهان صاف و غیر آلوده به مناقشات کلامی، به زیارت قبر پیامبر می آمدند و این آیه را می خواندند و از پیامبر می خواستند که درباره آنان استغفار نماید.

تقی الدین سبکی در کتاب «شفاء السقام» و سمهودی در کتاب «وفاء الوفا» نمونه هایی را آورده اند:

سفیان بن عنبر که از مشایخ شافعی است از «عتبی» نقل می کند که در کنار قبر پیامبر بودم عربی آمد و گفت:

«السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ سَمِعْتُ اللَّهَ يَقُولُ: (وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا) وَقَدْ جِئْتُكَ مُسْتَغْفِرًا مِنْ ذُنُوبِي مُسْتَشْفِعًا بِكَ إِلَيَّ رَبِّي»

سپس گریه کرد و شعری سرود و استغفار کرد و حرم پیامبر را ترک گفت:

يَا خَيْرَ مَنْ دُفِنَتْ بِالْقَاعِ أَعْظَمُهُ *** فَطَابَ مِنْ طَيِّبِهِنَّ الْقَاعُ وَالْأَكْمُ

نَفْسِي الْفِدَاءُ بِقَبْرِ أَنْتَ سَاكِنُهُ *** فِيهِ الْعِفَافُ وَفِيهِ الْجُودُ وَالْكَرَمُ (۱)

سه روز از دفن پیامبر گذشته بود، عربی آمد و خود را روی قبر پیامبر افکند و خاک قبر را بر سر ریخت و گفت: «پیامبر خدا! تو گفتی و ما نیز شنیدیم، از خدا گرفتی آنچه ما از تو گرفتیم، از جمله آنچه که از جانب خدا نازل شده است آیه «وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا...» است، من بر نفس خویش ستم کردم و آمدم درباره من طلب آمرزش کنی.»

۱ - وفاء الوفا، ج ۴، ص ۱۳۶۱

صفحه

۱۲۱

این اعمال گواهی می دهند، این مقام و رتبه که به حکم این آیه به پیامبر گرامی داده شده است، به حال حیات او اختصاص نداشته و در حال برزخی نیز این مقام برای او ثابت است.

بطور مسلم، مسلمانان آیاتی را که در مورد احترام پیامبر وارد شده است مخصوص به حیات او نمی دانند. در هنگام دفن جنازه حسن بن علی برخی در کنار قبر، سر و صدایی به راه انداختند، فوراً حسین بن علی برای ساکت نمودن آنان، این آیه را خواند:

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ» (۱)

«ای افراد با ایمان، از صدای خود بکاهید، و بلندتر از پیامبر سخن نگوئید.»

هیچ کس، حتی امویان نگفتند که این آیه مخصوص دوران زندگی پیامبر است. هم اکنون همین گروه «وهابی» پیش روی قبر پیامبر این آیه را نوشته و بر دیوار زده اند و با این عمل می خواهند بگویند که باید از صدای خویش بکاهیم و بلند سخن نگوئیم. روی این جهات، می توان از آیه معنایی وسیع فهمید و آن این است که اکنون مسلمانان می توانند به حضور پیامبر برسند و از او درخواست طلب آمرزش از خدا کنند و زیارت پیامبر اسلام مفادی جز مفاد این آیه و مشابه آن ندارد.

این آیه بر دو مطلب دلالت دارد:

۱ - پس از رحلت پیامبر، می توان حضور او رسید و از او درخواست کرد که

۱ - حجرات: ۲

صفحه

درباره انسان، از خدا طلب آمرزش کند و این مطلبی است که بعدها پیرامون آن، تحت عنوان «توسل به اولیای خدا» بحث خواهیم کرد.

۲ - این آیه گواه است بر مشروع بودن زیارت پیامبر گرامی؛ زیرا حقیقت «زیارت» جز «حضور زائر نزد زیارت شونده» چیز دیگری نیست، اگر جایز است که در کنار قبر پیامبر قرار گیریم و از او درخواست کنیم که از خدا برای ما طلب آمرزش کند، در حقیقت دو کار انجام داده ایم:

الف - از او درخواست کرده ایم که در حق ما «طلب آمرزش از خدا» کند.

ب - نزد او حاضر شده و با او به سخن پرداخته ایم و زیارت حقیقتی جز این ندارد و غالباً مضامین زیارت از همین مسائل تشکیل یافته است.

از این جهت این آیه گواه بر هر دو مطلب است.

گواه دیگر

اتفاق و اجماع مسلمانان در اعصار گوناگون بر حکمی از احکام، روشن ترین گواه بر صدق و استواری آن است، اتفاق بر زیارت قبر پیامبر گرامی، یکی از مصادیق روشن این قاعده است. با مراجعه به کتابهای حدیث و فقه و اخلاق و تاریخ، بخصوص مربوط به مناسک حج، حقیقت این مطلب روشن می گردد.

مرحوم علامه امینی، از چهل و دو منبع اسلامی، استحباب زیارت قبر پیامبر را نقل کرده است. ایشان در کتاب الغدير، ج ۵، ص ۱۲۹ - ۱۰۶ نصوص و کلمات آنان را، با کمال دقت نقل کرده است. و از کتابهایی که ما به آنها

صفحه

مراجعه کرده ایم، عبارتند از:

۱ - «شفاء السقام، في زيارة خير الأنام» نگارش تقی الدین سبکی شافعی (متوفای ۷۵۶). وی در این کتاب بخشی از نصوص و عبارات علما را نقل کرده است.

۲ - «وفاء الوفاء» تألیف سمهودی (متوفای ۹۱۱). وی در این کتاب، نصوص و کلمات علما را که جملگی حاکی از استحباب مؤکد می باشد، نقل کرده است.

۳ - «الفقه علی المذاهب الأربعة» که به قلم چهار تن از علمای مذاهب چهارگانه و بیانگر افکار چهار امام اهل تسنن است و همگان از افکار و آراء آنان پیروی می کنند.

آنان همگی می گویند:

«زيارة قبر النبي أفضل المندوبات، ورد فيها أحاديث» (۱)

احادیث پیرامون زیارت پیامبر گرامی

احادیث درباره زیارت پیامبر گرامی، از طریق محدثان سنی، به اندازه ای است که ما را از دقت در اسناد و روایات بی نیاز می سازد و حافظان از بزرگان اهل سنت در هر فرقه ای، آنها را در کتابهای خود نقل کرده اند و این حاکی است که زیارت قبر پیامبر یکی از مسلمات در میان آنان بوده است. نقل همه این احادیث از مدارک اصیل اسلامی، مایه گستردگی سخن است. بنابر این

۱ - الفقه علی المذاهب الأربعة، ج ۱، ص ۵۹۰

صفحه

۱۲۴

تنها به چند نمونه از آن می پردازیم:

۱ - «عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: «مَنْ زَارَ قَبْرِي وَجَبَتْ لَهُ شَفَاعَتِي.»

«هر کس قبر مرا زیارت کند از شفاعتم بی بهره نخواهد بود.»

حدیث مذکور در کتاب «الفقه علی المذاهب الأربعة»، ج ۱، ص ۵۹۰ آمده و علمای مذاهب چهارگانه اهل سنت بر طبق آن فتوا داده اند. (۱)

بدیهی است چنین حدیثی که علما و حفاظ آن را از نیمه قرن دوم تا کنون در کتابهای خود ضبط کرده اند، هرگز نمی تواند بی اساس باشد.

و برای تکمیل مطلب، تقی الدین علی بن عبدالکافی سبکی (متوفای سال ۷۵۶) در کتاب ارزنده خود بنام «شفاء السقام...» (۲) در طرق حدیث (در صفحات ۱۱-۱۳) به بحث و تحقیق پرداخته و صحت و استواری طرق حدیث را ثابت کرده است.

۲ - «مَنْ جَاءَ نِي زَائِرًا (لَا تَحْمِلْهُ) إِلَّا زِيَارَتِي كَانَ حَقًّا عَلَيَّ أَنْ أَكُونَ شَفِيعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»

«هر کس به قصد زیارت به سوی من آید، شایسته است بر من که در روز قیامت شفیع او باشم.

این حدیث را شانزده حافظ و محدث در کتابهای خود آورده اند و تقی الدین سبکی (متوفای سال ۷۵۶) در کتاب «شفاء السقام...» (در صفحه ۱۳) در طرق حدیث بحث و گفتگو نموده است و نیز مراجعه کنید به «وفاء الوفا»،

۱ - برای اطلاع از مدارک آن، نک: «وفاء الوفا»، ج ۴، ص ۱۳۳۶

۲ - بهترین کتابی است که از طرف نویسندگان اهل تسنن در رد فتوای «ابن تیمیه» پیرامون تحریم سفر برای زیارت قبر پیامبر نوشته شده است.

صفحه

۱۲۵

ج ۴، ص ۱۳۴۰

۳ - «مَنْ حَجَّ فِزارَ قَبْرِي بَعْدَ وَفَاتِي، كَانَ كَمَنْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي»

«هر کس خانه خدا و آنگاه قبر مرا زیارت کند، مثل آن است که مرا در حال حیات زیارت کرده است.»

این حدیث را بیست و پنج تن از محدثان و حفاظ مشهور در کتابهای خود ضبط کرده اند و تقي الدين سبكي در كتاب «شفاء السقام»، صفحات ۱۲ تا ۱۶ در سند حدیث بطور گسترده سخن گفته است و نیز مراجعه کنید به وفاء الوفا، ج ۴، ص ۱۳۴۰

۴ - «مَنْ حَجَّ الْبَيْتَ وَلَمْ يَزُرْنِي فَقَدْ جَفَانِي»

«هر کس خانه خدا را زیارت کند و مرا زیارت ننماید، بر من ستم کرده است.»

این حدیث بوسیله نه تن از مشایخ و حفاظ حدیث نقل شده است. رجوع کنید به وفاء الوفا، ج ۴، ص ۱۳۴۲

۵ - «مَنْ زَارَ قَبْرِي (أَوْ مَنْ زَارَنِي) كُنْتُ لَهُ شَفِيعاً»

«هر کس قبر مرا زیارت کند، من شفیع او می گردم.»

این حدیث به وسیله سیزده تن از محدثان و حفاظ نقل شده است. رجوع کنید به «وفاء الوفا» ج ۴، ص ۱۳۴۷

۶ - «مَنْ زَارَنِي بَعْدَ مَوْتِي فَكَأَنَّمَا زَارَنِي فِي حَيَاتِي.»

«هر کس پس از مرگم مرا زیارت کند، مثل این است که مرا در حال حیات زیارت کرده است.»

صفحه

۱۲۶

اینها نمونه هایی است از احادیث فراوانی که در آنها، پیامبر خدا - ص - مردم را به زیارت قبر خود دعوت کرده است و تعداد این احادیث مطابق تتبع و بررسی الغدير به ۲۲ می رسد و سمهودي در کتاب وفاء الوفا، ج ۴، صفحات ۱۳۳۸ تا ۱۳۴۶ هفده روایت گرد آورده و در اسناد آنها به اندازه کافی بحث نموده است.

اگر پیامبر گرامی مردم را به زیارت قبر خویش دعوت کرده است، به خاطر یک رشته فواید مادی و معنوی است، که در زیارت شخصیت های بزرگ اسلامی نهفته است.

مردم در پرتو زیارت قبر پیامبر، با مرکز نشر آیین اسلام آشنا شده و از حوادثی که در آن می گذرد آگاه می گردند، و علوم و احادیث صحیح را از آنجا دریافت نموده، به اطراف و اکناف جهان پخش می کنند.

دلایل و هابیان در تحریم سفر برای زیارت قبور:

وهابیان به حسب ظاهر، اصل «زیارت» پیامبر را تجویز می کنند ولی هرگز «مسافرت برای زیارت قبور» را جایز

نمی دانند. محمد بن عبدالوهاب در رساله دوم از رسائل «الهدية السنية» چنین می نویسد:

«تُسَنُّ زِيَارَةُ النَّبِيِّ إِلَّا أَنَّهُ لَا يُشَدُّ الرَّحْلُ إِلَّا لِزِيَارَةِ الْمَسْجِدِ وَالصَّلَاةِ فِيهِ»

«زیارت پیامبر مستحب است، ولی مسافرت جز برای زیارت مسجد (الحرام) و نماز در آنجا، جایز نیست.»

صفحه

۱۲۷

دلیل مهم آنان برای تحریم زیارت، حدیث زیر است که در صحاح نقل شده است و راوی حدیث ابوهریره است که می گوید، پیامبر فرمود:

«لَا تُشَدُّ الرَّحْلُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِي هَذَا، وَمَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى»

«بار سفر بسته نمی شود مگر برای سه مسجد؛ مسجد خودم، مسجد الحرام و مسجد اقصی.»

متن این حدیث بگونه دیگر هم نقل شده است:

«إِنَّمَا يُسَافَرُ إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ، مَسْجِدِ الْكَعْبَةِ، وَمَسْجِدِي، وَمَسْجِدِ إِيْلِيَا.»

این حدیث بگونه سوم نیز نقل شده است:

«تُسَدُّ الرَّحْلُ إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ...» (۱)

در این که این حدیث در کتابهای صحاح وارد شده، سخنی نیست و هیچگاه مناقشه نمی کنیم که «راوی آن ابوهریره است»، ولی مهم «فهم مفاد» حدیث است.

فرض کنیم متن حدیث چنین است، «لَا تُشَدُّ الرَّحْلُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ...» بطور مسلم، لفظ «الآ» استثنا است و «مستثنی منه» لازم دارد و باید در تقدیر گرفت و پیش از مراجعه به قرائن، می توان مستثنی منه را دو جور در تقدیر گرفت:

۱ - این سه متن را «مسلم» در صحیح خود، ج ۴، کتاب حج، باب «لَا تُشَدُّ الرَّحَالُ»، ص ۱۲۶ نقل کرده است؛ سنن ابی داود، ج ۱، کتاب الحج، ص ۶۹؛ سنن نسائی بشرح سیوطی، ج ۲، ص ۳۷، نیز آورده اند.

صفحه

۱۲۸

۱ - «لَا تُشَدُّ إِلَى مَسْجِدٍ مِنَ الْمَسَاجِدِ إِلَّا ثَلَاثَةٌ مَسَاجِدَ...»

۲ - «لَا تُشَدُّ إِلَى مَكَانٍ مِنَ الْأَمْكِنَةِ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ...»

برای درک مفاد حدیث بستگی دارد که یکی از این دو تقدیر را برگزینیم.

هرگاه مفاد حدیث، فرض اول باشد، در این صورت باید بگوییم: به هیچ مسجدی از مساجد، بار سفر بسته نمی شود

مگر به این سه مسجد، نه این که «شد رحال» برای هیچ مکانی، ولو مسجد نباشد جایز نیست و هرگاه کسی برای زیارت پیامبران و امامان و انسان های صالح، بار سفر ببندد هرگز مشمول نهی حدیث نخواهد بود؛ زیرا موضوع بحث، عزم سفر برای مساجد است و از میان تمام مساجد، این سه مسجد استثنا شده است و اما عزم سفر برای زیارت مشاهد که از موضوع بحث بیرون است، داخل در نهی نمی باشد.

هرگاه مفاد حدیث فرض دوم باشد، در این صورت تمام سفرهای معنوی، جز سفر به این سه نقطه ممنوع خواهد بود، خواه سفر برای زیارت مسجد باشد، یا برای زیارت نقاط دیگر.

ولی با قرائن قطعی، روشن و ثابت می کنیم که مفاد حدیث بر فرض صحت سند، همان اولی است:

الف - مستثنی، «مساجد سه گانه» است، از آنجا که استثنا، استثنای متصل است به یقین مستثنی منه لفظ «مساجد» خواهد بود نه «مکان» (۱)

ب - اگر هدف ممنوع ساختن تمام مسافرتها معنوی باشد، حصر

۱ - اگر کسی بگوید: «ما جاننی الازید»، باید گفت مستثنی منه، لفظ انسان و مشابه او است، مانند قوم و غیره، نه معنای وسیع و جامع به نام «شیء» و «موجود»، خواه انسان باشد و خواه غیر او.

صفحه

۱۲۹

صحیح نخواهد بود؛ زیرا در اعمال حج، انسان برای «عرفات»، «مشعر» و «منا»، شد رحل کرده و بار سفر می بندد، اگر مسافرت مذهبی جز برای غیر این سه مورد جایز نیست، پس چرا سفر به این نقاط سه گانه جایز است؟!

ج - مسافرت برای جهاد در راه خدا و آموزش علم و دانش و صلّه رحم و زیارت والدین؛ از جمله مسافرتها است که در آیات و روایات بدانها تصریح شده؛ مانند این آیه که می فرماید:

«فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ» (۱)

«چرا از هر قبیله ای گروهی کوچ نمی کنند که دین را بیاموزند و قبیله خود را پس از بازگشت، بترسانند شاید آنان بترسند.»

محققان بزرگ، حدیث را به گونه ای که گفتیم، تفسیر کرده اند: غزالی در کتاب «احیاء العلوم» می گوید:

«قسم دوم از مسافرت این است که برای عبادت مسافرت کند؛ مانند مسافرت برای جهاد و حج و زیارت قبور پیامبران و صحابه و تابعان و اولیا. زیارت هر کس در حال حیات مایه تبرک باشد، در حال ممات نیز تبرک است و شدّ رحال برای این اغراض اشکالی ندارد و با حدیثی که شدّ رحل را به غیر از سه مسجد جایز نمی داند، منافاتی ندارد. زیرا موضوع در آنها مساجد است و چون دیگر مساجد از نظر فضیلت یکسان می باشد، گفته شده است که مسافرت برای آنها جایز نیست و اگر از مساجد صرف نظر کنیم، زیارت انبیا و اولیا فضیلت دارد، هر چند دارای

درجات و مراتب می باشند.» (۱)

بنابر این آنچه مورد نهی است، «شدّ رحال» به مسجدی غیر از مساجد سه گانه است، نه شدّ رحال برای زیارت و یا امور معنوی دیگر.

تذکر نکته ای را ناگزیریم و آن این که اگر پیامبر گرامی می فرماید: «به غیر آن سه مسجد بار سفر بسته نمی شود»، مقصود این نیست که «شدّ رحال» برای غیر آنها حرام است، بلکه مراد این است که آنها ارزش آن را ندارند که انسان برای آنها بار سفر ببندد و رنج را بر خود هموار سازد و به زیارت آنها برود، زیرا غیر این سه مسجد، از نظر فضیلت چندان تفاوت چشم گیری ندارند و مساجد جامع جهان یا مساجد محله، و یا مساجد قبیله همه از نظر ثواب، رتبه مساوی دارند، دیگر «لزومی ندارد» که انسان با بودن مسجد جامع در نقطه نزدیک، بار سفر برای مسجد جامع در نقطه دور ببندد. نه اینکه اگر یک چنین کاری انجام داد، کار او «حرام و معصیت» است.

گواه مطلب فوق این است که نویسندگان صحاح و سنن نقل کرده اند: پیامبر گرامی و صحابه روزهای شنبه به مسجد قبا می آمدند، و در آن مکان مقدس نماز می گزاردند. صحیح بخاری نقل کرده:

«إِنَّ النَّبِيَّ كَانَ يَأْتِي مَسْجِدَ قَبَاءَ كُلَّ سَبْتٍ مَاشِياً وَرَاكِباً وَإِنَّ ابْنَ عُمَرَ كَانَ يَفْعَلُ كَذَلِكَ» (۲)

۱ - احیاء العلوم، کتاب آداب السفر، ج ۲، ص ۲۴۷ ط - دارالمعروفه بیروت و نیز به الفتاوی الکبری، ج ۲، ص ۲۴ مراجعه شود.

۲ - صحیح بخاری، ج ۲، ص ۷۶؛ صحیح مسلم، بشرح النووی، ج ۹، ص ۱۷۱ - ۱۶۹؛ سنن نسائی، بشرح سیوطی، ج ۲، ص ۳۷

«پیامبر گرامی، در هر شنبه، پیاده و سواره برای زیارت مسجد قبا می آمدند و فرزند عمر نیز چنین می کرد.»

طی مسافت برای گزاردن نماز، در یکی از مساجد، آن هم بدون کوچکترین شائبه ریا، چگونه می تواند حرام و منهی عنه باشد؟ اگر نماز گزاردن، در مسجد مستحب باشد، پس باید مقدمه آن نیز همان رنگ و خصوصیت را به خود بگیرد.»

فصل: ۶

برگزاری نماز و دعا، نزد قبور اولیا

از جمله مطالبی که در کتابهای وهابیان، مورد بحث و گفتگو قرار گرفته، مسأله گزاردن نماز، خواندن دعا نزد قبور اولیا و روشن کردن چراغ در مقابر آنان است.

پایه گذار این مکتب (وهابیت) در رساله «زیارة القبور» می نویسد:

«لَمْ يَذْكُرْ أَحَدٌ مِنْ أُنَمَةِ السَّلَفِ أَنَّ الصَّلَاةَ عِنْدَ الْقُبُورِ وَفِي مَشَاهِدِهَا مُسْتَحَبَّةٌ، وَلَا أَنَّ الصَّلَاةَ وَالِدُعَاءَ هُنَاكَ أَفْضَلُ، بَلْ اتَّفَقُوا كُلُّهُمْ عَلَى أَنَّ الصَّلَاةَ فِي الْمَسَاجِدِ وَالْبُيُوتِ أَفْضَلُ مِنْهَا عِنْدَ قُبُورِ الْأَوْلِيَاءِ وَالصَّالِحِينَ.» (۱)

۱ - «زیارة القبور»، ص ۱۶۰ - ۱۵۹

صفحه

۱۳۳

«هیچ کس از پیشوایان گذشته، نگفته است که نماز نزد قبور و مشاهد اولیا مستحب است و نیز نگفته اند که نماز و دعا در آنجا افضل از جای دیگر است بلکه همگی اتفاق نظر دارند که نماز در مساجد و خانه ها افضل از برگزاری آنها در نزد قبور اولیا و صالحان است.»

در پاسخ پرسشی، منسوب به علمای مدینه می خوانیم:

«أَمَّا التَّوَجُّهُ إِلَى حُجْرَةِ النَّبِيِّ - ص - عِنْدَ الدُّعَاءِ فَالْأَوْلَى مَنَعُهُ كَمَا هُوَ مَعْرُوفٌ مِنْ مَعْتَبَرَاتِ كُتُبِ الْمَذْهَبِ وَلَآنَ أَفْضَلَ الْجِهَاتِ، جِهَةُ الْقِبْلَةِ»

«توجه و رو به قبر پیامبر ایستادن در هنگام دعا، بهتر منع آن است و معروف در کتابهای معتبر، ممنوعیت آن می باشد، و بهترین جهت، سمت قبله است.»

این مسأله به مرور زمان، از مرحله «ممنوعیت» به مرحله، «شرک» رسیده است، و هم اکنون در میان آنان چنین کاری رنگ شرک دارد. و انجام دهنده آن مشرک شمرده می شود.

یادآور می شویم که هرگاه کسی در نزد قبور، برای صاحب قبر نماز بگزارد و او را بپرستد، یا او را قبله خود قرار دهد، به طور مسلم مشرک خواهد بود، ولی در روی زمین مسلمانی یافت نمی شود که در کنار قبر پیامبران و اولیا، چنین کاری انجام دهد. بدیهی است که مسلمانان نه صاحب قبر را عبادت می کنند و نه او را قبله خود قرار می دهند.

بنابر این، اندیشه «شُرک»، پنداری بیش نیست. انگیزه مسلمانان از گزاردن نماز و خواندن دعا نزد قبور اولیا، همان اندیشه تبرک به مکانی است

صفحه

۱۳۴

که محبوب خدا در آنجا به خاک سپرده شده است، و تصور می کنند که چون آن مکان به خاطر در بر گرفتن جسد عزیزی از عزیزان خدا، از شرافت خاصی برخوردار است، در نتیجه عملشان ثواب بیشتری خواهد داشت.

اکنون لازم است در این باره بحث کنیم که: آیا به خاطر دفن جسد صالحان و پاکان در نقطه ای از زمین، آن مکان شرافت خاص پیدا می کند یا نه؟ اگر چنین حکمی از قرآن و سنت ثابت گردد، باید گزاردن نماز و خواندن دعا در بقاع پیشوایان دین دارای فضیلت باشد نه آن که ممنوع و حرام اعلام شود! بلکه بسان دیگر امکنه، گزاردن نماز و خواندن دعا در آنجا جایز و مشروع می باشد، هر چند دارای فضیلت نباشد.

اکنون بحث خود را در این قسمت متمرکز می کنیم که آیا مدفن و مشاهد اولیا از شرافت و فضیلت خاص برخوردار است و بر این مطلب گواهی از کتاب و سنت وجود دارد یا نه؟ این حقیقت را می توان با توجه به آیات یاد شده در زیر استفاده کرد:

۱ - درباره مدفن «اصحاب کهف»، گروه موحد، چنین نظر داده اند که:

«لَتَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا» (۱)

«ما مدفن آنان را مسجد، اتخاذ می کنیم.»

هدف از مسجد قرار دادن مدفن آنان، جز این نبود که فرائض خود را در آنجا انجام بدهند، به اصطلاح در آنجا به نماز و نیایش پردازند. (۲) آنان این

۱ - کهف: ۲۱

۲ - زمخشری در «کشاف»، در تفسیر آیه مذکور می گوید: «یصلی فیہ المسلمون ویتبرکون بمکانهم»؛ نیشابوری در تفسیر خود پیرامون آیه می نویسد: «یصلی فیہ المسلمون ویتبرکون بمکانهم.»

صفحه

۱۳۵

چنین تصور می کردند که این مکان، با در نظر گرفتن، اجساد بندگان محبوب خدا، فضیلت خاصی دارد و باید از فضیلت آن مکان تبرک بجویم و ثواب بیشتری را کسب نماییم.

قرآن این مطلب را از گروه موحد نقل نموده و در برابر آن سکوت می کند. اگر این کار، عملی خلاف و یا لغو و بی جهت بود، هرگز قرآن در برابر آن سکوت نمی کرد و بگونه ای آن را تخطئه می نمود و از آن بطور سکوت - که طبعاً نشانه رضا است - نمی گذشت.

۲ - قرآن مجید، به زائران خانه خود دستور می دهد که در مقام ابراهیم؛ یعنی نقطه ای که ابراهیم در آنجا ایستاده است، نماز بگذارند چنانکه می فرماید:

«اتَّخِذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى» (۱)

«از مقام ابراهیم برای خود نمازگاهی اتخاذ کنید.»

از این آیه کسی جز این نمی فهمد که: چون ابراهیم در این نقطه ایستاده و شاید خدا را در آنجا عبادت کرده، آن مکان فضیلت و شرافت پیدا کرده است و به خاطر میمنت این مکان، و شرافتی که دارد، دستور می دهد که مسلمانان در آن نقطه نماز بگذارند و تبرک بجویند.

وقتی قیام ابراهیم در جایی، موجب شرافت و مبارکی آنجا می گردد، آیا دفن اجساد شهیدان راه حق و مردان با فضیلت، مایه شرافت و فضیلت نمی شود و نماز در آنجا از فضیلت زیادتري و دعا از استجابت بیشتری

۱ - بقره: ۱۲۵

صفحه

۱۳۶

برخوردار نمی گردد؟

درست است که این آیه، فقط در مورد حضرت ابراهیم نازل گردیده است ولی آیا نمی توان از آن، یک حکم کلی استفاده کرد؟

منصور دوانیقی با امام مالک (یکی از پیشوایان فقهی اهل سنت) در مسجد رسول خدا، به مذاکره پرداخت و از او پرسید: آیا هنگام دعا رو به قبله بایستم و دعا کنم، یا رو به مدفن رسول خدا؟ پاسخ داد: چرا از پیامبر روی برگردانی، در حالی که او وسیله تو و وسیله پدر تو آدم است، بلکه رو به قبر رسول خدا کن و او را شفیع قرار بده و از حضرتش درخواست کن تا در حق تو شفاعت کند. (۱)

از این پرسش و پاسخ استفاده می شود که دعا نزد قبر پیامبر، بی اشکال است و بحث منصور با پیشوای مدینه، درباره برتری یکی بر دیگری بوده است.

۳ - با مراجعه به اخبار معراج، حقیقت را بیشتر و روشن تر می توان فهمید؛ مانند این روایت که: پیامبر در نقاطی مانند: «طیبه» و «طور سینا» و «بیت لحم» نماز گزارد. جبرئیل به او گفت: ای پیامبر خدا، می دانی آنجا کجا بود که نماز خواندی؟ آنجا زادگاه عیسی بود. (۲)

از این حدیث استفاده می شود: نماز گزاردن در چنین نقطه ای، که با بدن پیامبر تماس داشته، دارای فضیلت بوده است و تبرک چنین مکانی علتی جز

۱ - وفا الوفاء في اخبار دارالمصطفى، ج ٤، ص ١٣٧٦

٢ - الخصائص الكبرى تأليف عبدالرحمان السيوطي.

صفحه

۱۳۷

ولادت حضرت مسیح در آن مکان، چیز دیگری نیست.

۴ - هاجر و اسماعیل به خاطر صبر در راه خدا و تحمل غربت، به مقامی رسیدند که جای گامهای آنان (میان صفا و مروه) محل عبادت شد. (۱)

این سخنی است که ابن قیم شاگرد ابن تیمیه می گوید! اگر به راستی، محل قدم های این دو، به خاطر صبر و تحملی که در راه خدا داشتند، آن چنان مبارک می گردد که به مسلمانان دستور داده می شود: در این نقطه به عبادت خدا بپردازند و سعی با شکوه را به جا آورند، چرا مدفن پیامبر که در راه اصلاح جامعه، بزرگترین سختی ها را بر خود هموار ساخت و بالاترین استقامت ها را از خود نشان داد، متبرک نباشد و نماز و دعا در آن نقطه، از شرافت خاصی برخوردار نگردد.

۵ - به راستی اگر نماز در کنار قبر مشروع نباشد، ام المؤمنین چگونه عمری در حجره خود، که مدفن پیامبر است، نماز گزارد و به عبادت خدا پرداخت؟!

پیش از این حدیثی آوردیم که: «خدا یهود و نصاری را لعن کرد که چرا قبور پیامبران خود را مسجد اتخاذ کرده اند.» (۲) و گفتیم که وهابیان با این حدیث، بر تحریم گزاردن نماز نزد قبور اولیای خدا استدلال می کنند. لازم به گفتن است که آنان بر قبور پیامبران سجده می کردند و آنها را عبادت می نمودند و یا قبور آنها را قبله قرار می دادند که هر دو عملی است خلاف. اگر معنای حدیث همان است که آنان می گویند، پس چرا عایشه راوی حدیث،

۱ - جلاء الافهام في الصلاة والسلام علي خير الانام، تأليف ابن القيم، ص ۲۲۸

۲ - «لعن الله اليهود والنصارى اتخذوا قبور انبيائهم مساجد» (سنن نسائي، ج ۴، ص ۹۶، ط بیروت).

صفحه

۱۳۸

نزدیک به پنجاه سال در آن حجره نماز گزارد و خدا را پرستش نمود.

۶ - اگر مدفن پیامبر شرافت خاصی ندارد، چرا شیخین اصرار کردند که جنازه شان را در آن نقطه دفن کنند؟ چرا حسن بن علی - ع - وصیت کرد که جسم مطهرش را در کنار جد بزرگوارش دفن نمایند و در صورتی که دشمنانش مانع شدند، او را در قبرستان بقیع به خاک بسپارند؟

و بالأخره این حدیث چه ارتباطی دارد به کار مسلمانی که در کنار قبر پیامبر رو به قبله برای خدا نماز می گزارد و هدفش درک فضیلت آن مکان است؟!

دخت گرامی پیامبر، که به حکم احادیث صحاح، «خشنودی او خشنودی خدا و رسول، و خشم او خشم خدا و پیامبر است» هر جمعه به زیارت قبر عموی خود حمزه می رفت و در آنجا نماز می گزارد و گریه می کرد:

۷ - «كانت فاطمة (رضي الله عنها) تزور قبر عمها حمزة كل جمعة فتصلي وتبكي عنده» (۱)

این دلایل، به ضمیمه سیره مسلمین، که پیوسته در امکانه ای که عزیزان خدا و جانبازان راه حق و فضیلت به خاک سپرده شده اند نماز می گزارند و به دعا و نیایش می پردازند، می رساند که دعا و نماز در این مکانها، از فضیلت برتر و شرافت بیشتر برخوردار است و هدف جز این نیست که با شرافت محل تبرک جسته و عمل خود را در محلی انجام دهند که مورد توجه خدا است.

* * *

۱ - سنن بیهقی، ج ۴، ص ۷۸۸، مستدرک حاکم، ج ۱، ص ۳۷۷

صفحه

۱۳۹

شما فرض کنید که دلیلی از قرآن و حدیث بر شرافت این مکانها و فضیلت نماز و دعا در این جاها وجود ندارد، چرا نماز در آن ممنوع باشد و چرا این نقاط، تحت قانون کلی اسلام که: «همه جای زمین محل عبادت خدا است» (۱) داخل نباشد و چرا مسلمانان نتوانند در کنار قبور عزیزان خدا نماز بگذارند؟

در گذشته هدف احادیثی که می گوید «یهود و نصاری قبور پیامبران خود را مساجد اتخاذ کرده اند»، را یاد آوردیم و گفتیم که هرگز آن احادیث شامل گزاردن نماز برای خدا رو به قبله و دعا نزد قبور نمی گردد.

روشن کردن چراغ در مقابر عزیزان خدا، که وهابیان به شدت از آن نهی می کنند، مسأله مهمی نیست؛ زیرا مدرک آنان همان حدیث ابن عباس از سنن نسائی است که نقل می کند: «رسول خدا زنان زائر قبور و کسانی را که آنجا را مسجد اتخاذ کرده اند و چراغ روشن می کنند لعن کرده است.» (۲) این احادیث ناظر بصورتی است که برافروختن چراغ نتیجه ای جز تضییع مال یا تشبیه به برخی ملل جهان، نداشته باشد ولی اگر هدف از روشن کردن چراغ، خواندن قرآن و دعا و ادای نماز و دیگر منافع مشروع باشد، به یقین اشکال نخواهد داشت بلکه بر افروختن چراغ در این نقاط، آنهم به خاطر این اهداف مقدس، مصداق روشن، «تَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى» (۳) خواهد بود.

۱ - «جعلت لي الأرض مسجداً وطهوراً» مسند احمد، ج ۲، ص ۲۲۲

۲ - «لعن رسول الله زائرات القبور والمُتَخَذِينَ عَلَيْهَا الْمَسْجِدَ وَالسُّرُجَ» (نسائی، ج ۳، ص ۷۷ ط مصر و ج ۴، ص ۹۵، بیروت؛ تیسیر الوصول الی جامع الأصول، ج ۴، ص ۲۱۰)

۳ - مانده: ۲۰

صفحه

۱۴۰

گفتني است که گروهی از شارحان حدیث، به همین حقیقت تصریح کرده اند، آنجا که سندی در حاشیه سنن نسائی می گوید:

«... وَاللَّهِ عَنْهُ لَأَنَّهُ تَضْيِيعُ مَالٍ بِلَا نَفْعٍ» (۱)

«نهی از روشن کردن چراغ به خاطر این است که چنین کاری جز تضییع مال سودی ندارد.»

۱ - سنن نسائی، ج ۳، ص ۷۷، ط مصر و ج ۴، ص ۹۵، ط بیروت و به شرح الجامع الصغیر، ج ۲، ص ۱۹۸ مراجعه گردد.

صفحه

۱۴۱

فصل: ۷

توسّل به اولیای الهی

توسّل به عزیزان درگاه خداوندی، از جمله مسائلی است که میان مسلمانان جهان رواج کامل دارد و از روزی که شریعت اسلام به وسیله پیامبر ابلاغ شد، مشروعیت توسّل از طریق احادیث اعلام گردید. تنها این تیمیه بود که در قرن هشتم این امر مسلم را مورد انکار قرار داد و دو قرن پس از آن، این جریان به وسیله محمد بن عبدالوهاب تشدید یافت و توسّل به اولیای الهی نامشروع و بدعت معرفی گردید و احياناً «عبادت اولیا» خوانده شد.

درباره معنای عبادت بحث جداگانه ای خواهیم داشت و در آن یادآور می شویم که توسّل به اولیا، به یک صورت «عبادت» و «شرک» محسوب شده و به صورت دیگر، مطلوب و مستحب است و بویی از عبادت ندارد، ابتدا باید

بدانیم که توسل به اولیای الهی به دو صورت انجام می گیرد:

۱ - توسل به ذات آنان، مثل این که بگوییم:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوسِّلُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - أَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي»

«بارالها! توسل به تو می جویم، به وسیله پیامبرت محمد - ص - که حاجت مرا روا فرما.»

۲ - توسل به مقام و قرب آنان در درگاه الهی و حقوق آنها؛ مثل این که بگوییم:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوسِّلُ إِلَيْكَ بِجَاهِ مُحَمَّدٍ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - وَحَرَمَتِهِ وَحَقِّهِ أَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي»

«بارالها! مقام و احترام آنان را، که نزد تو دارند، وسیله خود قرار می دهم که حاجت مرا ادا فرمایی.»

از دیدگاه وهابی ها، هر دو صورت ممنوع است. در حالی که احادیث و سیره مسلمین بر خلاف نظریه وهابی ها است و توسل به اولیا را به هر دو صورت تجویز می کنند.

نخست احادیث را می آوریم و آنگاه به بیان سیره مسلمین می پردازیم. با بیان این دو دلیل، مسأله بدعت و نامشروع بودن، خود به خود روشن و منتفی می گردد. و اما این که آیا توسل جویی به اولیای الهی، عبادت و پرستش آنهاست یا نه، در بخش «معنای عبادت» خواهد آمد و پیرامونش توضیح داده خواهد شد. گفتنی است آن بخش، از نقاط بس حساس این مبحث به شمار

می رود.

توسل از دیدگاه حدیث

احادیث فراوانی در کتب حدیث و تاریخ آمده که گواهند بر صحت و استواری توسل به ذوات و یا مقامات اولیای الهی و ما اینک بخش کوچکی از آن را منعکس می کنیم:

«إِنَّ رَجُلًا ضَرِيرًا أَتَى إِلَى النَّبِيِّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - فَقَالَ أَدْعُ اللَّهَ أَنْ يَعْفِيَنِي فَقَالَ: إِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ وَإِنْ شِئْتَ صَبَرْتَ وَهُوَ خَيْرٌ. قَالَ: فَادْعُهُ، فَأَمَرَهُ أَنْ يَتَوَضَّأَ فَيُحْسِنَ وَضُوءَهُ وَيُصَلِّيَ رَكَعَتَيْنِ وَيَدْعُو بِهَذَا الدُّعَاءِ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ، وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ، يَا مُحَمَّدُ إِنِّي أَتَوَجَّهُ بِكَ إِلَى رَبِّي فِي حَاجَتِي لِتَقْضِيَ، اللَّهُمَّ شَقِّعْهُ فِيَّ. قَالَ: ابْنُ حَنِيفٍ فَوَاللَّهِ مَا تَفَرَّقْنَا وَطَالَ بِنَا الْحَدِيثَ حَتَّى دَخَلَ عَلَيْنَا كَأَنَّ لَمْ يَكُنْ بِهِ ضُرٌّ»

«مرد نابینایی محضر پیامبر آمد و گفت: از خداوند بخواه، به من عافیت بخشد، پیامبر فرمود: اگر مایل هستی دعا کنم، و اگر مایل هستی صبر کن که این بهتر است. مرد نابینا گفت، دعا بفرمایید. پیامبر به او دستور داد وضو بگیرد و در وضوی خود دقت کند و دو رکعت نماز بگزارد و این چنین دعا کند:

پروردگارا! من از تو درخواست می‌کنم وسیله پیامبرت محمد، پیامبر رحمت، به تو متوجه می‌شوم. ای محمد من درباره حاجتم، به وسیله تو به خدایم متوجه می‌شوم تا خدا حاجتم را برآورد، پروردگارا! شفاعت او را

صفحه

۱۴۴

درباره من بپذیر...»

سخنی در سند حدیث:

در اتفاقی بودن و صحت سند حدیث، سخنی نیست، حتی پیشوای وهابی‌ها ابن تیمیه سند آن را صحیح خوانده و گفته است: مقصود از ابو جعفر که در سند حدیث است. همان ابو جعفر خطمی است و او ثقه است. (۱)

رفاعی، نویسنده معاصر وهابی که می‌کوشد احادیث توسل را از اعتبار بیاندازد، درباره این حدیث می‌گوید:

«لَا شَكَّ إِنَّ هَذَا الْحَدِيثَ صَحِيحٌ وَمَشْهُورٌ وَقَدْ ثَبَتَ فِيهِ بِلَا شَكٍّ» (۲)

«شکی نیست که این حدیث صحیح و مشهور است.»

رفاعی در کتاب «التوصل» می‌گوید: این حدیث را نسائی، بیهقی، طبرانی، ترمذی و حاکم (در مستدرک خود) نقل کرده‌اند و دو نفر اخیر به جای جمله «وَشَقْعَةٌ فِي...» «اللَّهُمَّ شَقْعَنِي فِيهِ...» (۳) آورده‌اند.

زینی دحلان در «خلاصة الكلام» می‌نویسد: این حدیث را، بخاری (در تاریخ خود) و ابن ماجه، و حاکم (در مستدرک) با اسناد صحیح و جلال الدین سیوطی (در جامع خود) نقل کرده‌اند.

۱ - در مسند احمد «ابو جعفر» به لفظ خطمی توصیف شده است، هر چند که در صحیح ابن ماجه، لفظ ابو جعفر مطلق آمده است.

۲ - «التوصل الي حقيقة التوصل»، ص ۱۵۸

۳ - همان مدرک.

صفحه

۱۴۵

نگارنده، این حدیث را از مدارک زیر نقل می‌کند:

۱ - سنن ابن ماجه، جلد ۱، صفحه ۴۴۱، از انتشارات داراحیاء الكتب العربیه عیسی البابی الحلبي و شرکاء، تحقیق محمد فؤاد عبدالباقي شماره حدیث ۱۳۸۸۵.

«ابن ماجه» از «ابو اسحاق» نقل می‌کند:

«هذا حديث صحيح»

سپس اضافه می نماید:

این حدیث را ترمذی در کتاب «ابواب الأدعیه» نقل کرده، گفته است: «هَذَا حَدِيثٌ حَقٌّ صَحِيحٌ غَرِيبٌ»

۲ - مسند احمد بن حنبل جلد ۴، صفحه ۱۳۸، از مسند عثمان بن حنیف طبع المکتب الاسلامی مؤسسه دارالصادر بیروت.

و این حدیث را از سه طریق نقل کرده است.

۳ - مستدرک حاکم، جلد ۱، صفحه ۳۱۳، افست، طبع حیدرآباد.

او پس از نقل حدیث می گوید:

«هَذَا حَدِيثٌ صَحِيحٌ عَلَيَّ شَرْطِ الشَّيْخَيْنِ وَلَمْ يُخْرَجْ»

«این حدیث درستی است، بنابر شرط شیخین و آن را نقل نکرده اند.»

۴ - الجامع الصغیر، نگارش سیوطی، نقل از ترمذی و مستدرک حاکم، صفحه ۵۹

۵ - تلخیص مستدرک، نگارش ذهبی متوفای ۷۴۸، که در ذیل مستدرک

صفحه

۱۴۶

چاپ شده است.

۶ - التاج، جلد ۱، صفحه ۲۸۶، این کتاب احادیث صحاح پنجگانه، جز «ابن ماجه»، را جمع کرده است.

بنابر این در سند حدیث جای بحث و گفتگو نیست.

این حدیث را اگر به دست فردی آشنا به زبان عربی، که ذهن او از مناقشات و هابی ها در مسأله توسل به کلی خالی باشد، بدهید و از او بپرسید: پیامبر در دعایی که به نابینا تعلیم کرد، چه دستوری به او داد و او را در استجابت دعای خود، چگونه ارشاد کرد؟ در جواب به شما خواهد گفت: پیامبر به او تعلیم داد، که پیامبر رحمت را وسیله خود قرار دهد و به او توسل بجوید و از خدا بخواهد که خداوند حاجت او را برآورد و این مطلب از جمله های زیر به خوبی استفاده می شود:

الف: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ»

«بارالها! از تو درخواست می کنم و روی می آورم به تو، به وسیله پیامبرت»

لفظ «نَبِیکَ» متعلق است به دو جمله پیش: «أَسْأَلُكَ» و «أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ».

به عبارت روشن تر: هم به وسیله پیامبر از خدا تقاضا و درخواست می کند و هم به وسیله او رو به خدا می نماید و مقصودش از «نَبِیِّ»، خود نبی است، نه دعای نبی. و این تصور که مقصود «بَدْعَاءِ نَبِیکَ» است، بر خلاف ظاهر و فاقد دلیل است و کسی که لفظ دعا را مقدّر می کند، علتی جز پیش داوری ندارد;

زیرا فردی که چنین لفظی را در تقدیر می گیرد، چون توسل به اشخاص را صحیح نمی داند، قهراً دست و پا می کند که لفظ «دعا» را مقدر نماید، تا مخالف اندیشه او نباشد. تا در نتیجه بگوید: مقصود توسل به «دعای پیامبر» است نه به «ذات» او، و توسل به دعای افراد اشکال ندارد.

ب: مُحَمَّدٌ نَبِيُّ الرَّحْمَةِ:

برای این که روشن شود که مقصود سؤال از خدا به خاطر پیامبر، و توجه به خدا به وسیله او است، لفظ «نبیک» را با جمله «مُحَمَّدٌ نَبِيُّ الرَّحْمَةِ» توصیف کرده است که حقیقت را روشن تر و هدف را واضح تر می سازد.

ج: جمله «یا مُحَمَّدُ إِنِّي أَتُوجَّهُ بِكَ إِلَى رَبِّي» می رساند که حضرت محمد را وجهه دعای خود قرار می دهد، نه دعای او را وجهه خویش.

د: مفاد جمله «وَشَفَّعَهُ فِيَّ» این است که: پروردگارا! او را شفیع من قرار بده و شفاعتش را در مورد من بپذیر.

در تمام این جمله ها، آنچه مورد بحث و سخن است، همان شخص پیامبر گرامی و شخصیت والا مقام او است و سخنی از دعای پیامبر در کار نیست.

با این بیان اشکالات پنج گانه ای که رفاعی، نویسنده و هابی در کتاب «التوصل الي حقيقة التوسل» مطرح کرده است، همگی بر طرف می گردد و ما مشروح اشکالات و پاسخهای آنها را در کتاب «توسل» آورده ایم، علاقمندان می توانند به صفحات ۱۵۳-۱۴۷ مراجعه فرمایند.

حدیث دوم: توسل به حق سائلان

عطیه عوفی از ابو سعید خدری نقل می کند که پیامبر گرامی - ص - فرمود:

«هر کس از خانه خود برای نماز بیرون برود و در این حال این دعا را (که در زیر آمده) بخواند، با رحمت خدا مواجه می گردد و هزار فرشته برای او طلب آمرزش می کنند.» (۱)

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ وَأَسْأَلُكَ بِحَقِّ مَمْشَايَ هَذَا فَإِنِّي لَمْ أَخْرُجْ أَشْرًا وَلَا بَطْرًا وَلَا رِيَاءً وَلَا سُمْعَةً وَخَرَجْتُ إِتْقَاءَ سَخَطِكَ وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِكَ فَأَسْأَلُكَ أَنْ تُعِيدَنِي مِنَ النَّارِ وَأَنْ تَغْفِرَ لِي ذُنُوبِي إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ...»

«پروردگارا! از تو درخواست می کنم به حق سؤال کنندگان و به حرمت گامهایی که به سوی تو بر می دارم، من از روی نافرمانی و برای خوش گذرانی و یا ریا و سمعه از خانه بیرون نیامده ام، من برای پرهیز از خشم تو و تحصیل رضای تو خارج شده ام، از تو می خواهم مرا از آتش باز داری و گناهانم را ببخشی؛ زیرا گناهان را جز تو کسی نمی بخشد.»

حدیث یاد شده، از احادیث بسیار روشن است که گواهی می دهد: انسان در مقام درخواست حاجت از خدا، می تواند مقام و منزلت حق و شأن صالحان را واسطه خویش قرار دهد، و دلالت حدیث بر مقصود ما روشن است.

۱ - «أقبل الله بوجهه واستغفر له الف ملك» به صحيح «حافظ محمد بن أبي عبدالله بن ماجه قزويني» که يکي از صحاح ششگانه است: جلد ۱، باب مساجد، ص ۲۶۱ و ۲۶۲ طبع مصر، و به «مسند امام احمد بن حنبل» جلد ۳، حديث ۲۱ مراجعه شود.

صفحه

۱۴۹

حديث سوم: توسل به حق پيامبر

حضرت آدم - ع - پس از نافرمانی خدا، (۱) در پرتو کلماتی که از خدا تلقی کرده بود، توبه نمود، چنانکه در قرآن مجید می فرماید:

«فَتَلَقَّى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ، إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ» (۲)

«آدم از خدای خود کلماتی را با خضوع و طاعت اخذ نمود، و روی آنها توبه کرد، حقا که او توبه پذیر است.»

گروهی از مفسران و محدثان، در تفسیر کلماتی که در آیه وارد شده، به استناد روایت زیر، نظری دارند که با توجه به متن آن روشن می گردد.

طبرانی در المعجم الصغير و حاکم نیشابوری در مستدرک صحاح و ابو نعیم اصفهانی و بیهقی در کتاب دلائل النبوه و ابن عساکر شامی در تاریخ خود و سیوطی در الدر المنثور و آلوسی در روح المعانی (۳) با سندی از عمر بن خطاب نقل کرده اند که پیامبر گرامی - ص - فرمودند:

۱ - فرمانی که در آیه «ولا تقربا هذه الشجرة» (بقره: ۳۵) آمده است، فرمان مولوی نیست، بلکه دستوری ارشادی است و به اصطلاح، جنبه نصیحت و پند دارد و مخالفت با چنین دستوری نمی تواند موجب عقاب و مواخذه گردد، بلکه نتیجه آن فقط روبرو شدن با اثر وضعی خود عمل می باشد.

اگر پزشکی به بیماری دستور دهد که در حالت سرماخوردگی، ترشی و خربزه نخورد، مخالفت با آن اثری جز شدت بیماری ندارد. در قرآن مجید آیاتی گواهی می دهند که نهی الهی، نهی ارشادی بوده و نتیجه آن جز خروج از بهشت که اثر وضعی عمل بشمار می رود چیز دیگری نبوده است. به آیه های ۱۱۸ و ۱۱۹ سوره طه و به کتاب «تفسیر صحیح آیات مشکله قرآن» مطلب دهم از صفحه ۷۳ تا ۸۲ مراجعه بفرمایید.

۲ - بقره: ۳۷

۳ - مستدرک حاکم، ج ۲، ص ۶۱؛ روح المعانی، ج ۱، ص ۲۱۷؛ الدر المنثور، ج ۱، ص ۵۹ به نقل از طبرانی و ابو نعیم اصفهانی و بیهقی.

صفحه

۱۵۰

«لَمَّا أَذْنَبَ آدَمُ الَّذِي أَذْنَبَهُ رَفَعَ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ فَقَالَ أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ إِلَّا غَفَرْتَ لِي فَأَوْحِيَ اللَّهُ إِلَيْهِ: وَمَنْ مُحَمَّدٌ؟ فَقَالَ تَبَارَكَ اسْمُكَ، لَمَّا خَلَقْتَ رَفَعْتَ رَأْسِي إِلَى عَرْشِكَ فَإِذَا فِيهِ مَكْتُوبٌ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ فَقُلْتُ إِنَّهُ لَيْسَ أَحَدٌ أَعْظَمَ عِنْدَكَ قَدْرًا مِمَّنْ جَعَلْتَ اسْمَهُ مَعَ اسْمِكَ فَأَوْحِيَ إِلَيْهِ إِنَّهُ آخِرُ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَّتِكَ وَلَوْ لَا هُوَ لَمَّا خَلَقْتُكَ» (١)

«وقتي آدم مرتكب گناهی شد، سر به آسمان بلند کرد و گفت (خدایا!) تو را به حق محمد، درخواست می کنم که مرا ببخشی، خدا به او وحی نمود که محمد کیست؟ آدم پاسخ داد: وقتی مرا آفریدی، سر به عرش بلند نمودم، در این هنگام دیدم در آن نوشته است «معبودی جز خدا نیست و محمد پیامبر خدا است» با خود گفتم که محمد بزرگترین و والاترین مخلوق تو است که نام او را کنار نام خود آورده ای، در این هنگام به او وحی شد که او آخرین پیامبر از ذریه تو است و اگر او نبود، تو را خلق نمی کردم.»

نکته ها:

١ - در «قرآن مجید» بر خلاف آنچه که میان ما رواج دارد، لفظ «کلمات» بر «ذوات و شخصیت» ها اطلاق گردیده است؛ مانند:

الف: «أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ» (٢)

١ - متن حدیث از «الدر المنثور» گرفته شده و متنی که حاکم در مستدرک نقل کرده است، با متن اندک تفاوتی دارد، هر چند از نظر مضمون هر دو یکی است.

٢ - آل عمران: ٣٩

فهرست

صفحه

۱۵۱

«خداوند تو را به یحیی که تصدیق کننده کلمه ای است از جانب خدا، بشارت می دهد.»

ب: «يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ.» (١)

«ای مریم، خداوند به کلمه ای از او که نام او مسیح، عیسی فرزند مریم است، بشارت می دهد.»

ج: «إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ» (٢)

«مسیح، فرزند مریم، پیامبر خدا و کلمه او است.»

د: «قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَاداً لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ» (۳)

«بگو اگر دریا برای کلمات خدای من، مرکب گردد، دریا به پایان می رسد.»

ه: «وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ» (۴)

«و دریا را، هفت دریای دیگر مدد کند، کلمات خدا به پایان نمی رسد.»

با توجه به این که در آیه مورد بحث، لفظ «کلمات» وارد شده است می توان گفت که مقصود از کلمات همان شخصیت های محترم (ذوات مقدس) است که به آنها متوسل گردیده است و در روایت یاد شده، از اسامی آن شخصیت ها فقط نام «محمد» آمده است. و لذا در روایات شیعه این حقیقت به

۱ - آل عمران: ۴۵

۲ - نساء: ۱۷۱

۳ - کهف: ۱۰۹

۴ - لقمان: ۲۷

صفحه

۱۵۲

دو صورت نقل شده است؛ گاهی «کلمات» به «اسامی ذوات مقدس» تفسیر شده و گاهی به «اشباح نورانی» آنها.

«آدم نام هایی را دید که در عرش نوشته است، به آنها توسل جست. به او گفته شد که آنها نامهای گرامی ترین مخلوقات خداست و آن نامها عبارتند از محمد، علی، فاطمه، حسن و حسین. آدم در توبه و تعالی خود به آنها متوسل گردید.» (۱)

دیگر احادیث شیعه می رساند که آدم «اشباح نورانی» پنج تن را مشاهده کرد. برای آگاهی از این روایات، به تفسیر برهان مراجعه فرمایید. (۲)

۲ - با مراجعه به کتابهای تاریخ و حدیث، روشن می شود که توسل حضرت آدم به پیامبر، مطلبی مشهور و معمول بوده است؛ زیرا امام مالک در حرم پیامبر به منصور دوانیقی فرمود:

«هُوَ وَسِيلَتُكَ وَوَسِيلَةُ أَبِيكَ آدَمُ» (۳)

«پیامبر وسیله تو و وسیله پدرت آدم است.»

شعراي مسلمان این حقیقت را به نظم درآورده و گفته اند:

۱ - مجمع البیان، ج ۱، ص ۸۹، طبع صیدا؛ تفسیر برهان، ج ۱، صص ۸۸ - ۸۶، احادیث ۲، ۵، ۱۱، ۱۲، ۱۴، ۲۷

۲ - تفسیر برهان، ج ۱، ص ۸۷ احادیث ۱۳، ۱۵ و ۱۶

۳ - سید احمد زینی دحلان در کتاب «الدرر السنیة» صفحه ۱۰ می نویسد: قاضی عیاض این جریان را با سند صحیح نقل کرده، امام سبکی در کتاب «شفاء السقام»، سمهودی در «خلاصه الوفاء» علامه قسطلانی در «المواهب اللدنیة» ابن حجر در «الجواهر المنظم» می گویند: این جریان با سند صحیح نقل شده و علامه زرقانی در شرح «مواهب» می نویسد: ابن فهد آن را با سند خوب و قاضی عیاض با سند صحیح نقل نموده اند. و متن مذاکره منصور با امام مالک، خواهد آمد.

صفحه

۱۵۳

«به قد أجاب الله آدم إذ دعا *** ونجي في بطن السفينة نوح

قوم بهم غفرت خطيئة آدم *** وهم الوسيلة والنجوم الطلوع» (۱)

«به واسطه او (پیامبر خاتم) خداوند، دعای آدم را اجابت کرد

و نوح را در داخل کشتی نجات داد

گناه آدم به واسطه کسانی بخشوده گشت

که واسطه درگاه خدا و ستارگان درخشانند.»

حدیث چهارم: توسل پیامبر به حق خود و پیامبران پیشین

«لَمَّا مَاتَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ أَسَدٍ، دَخَلَ عَلَيْهَا رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - فَجَلَسَ عِنْدَ رَأْسِهَا، فَقَالَ رَحِمَكَ اللَّهُ يَا أُمِّي بَعْدَ أُمِّي ثُمَّ دَعَا رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - أَسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ، وَأَبَا أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيَّ وَعُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ وَغُلَامًا أَسْوَدَ، يَحْفَرُونَ، فَحَفَرُوا قَبْرَهَا، فَلَمَّا بَلَغُوا اللَّحْدَ، حَفَرَ رَسُولُ اللَّهِ بِيَدِهِ وَأَخْرَجَ ثَرَابَهُ، فَلَمَّا فَرَغَ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - فَاضْطَجَعَ فِيهِ، ثُمَّ قَالَ: اللَّهُ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، إِغْفِرْ لَأُمِّي فَاطِمَةَ بِنْتُ أَسَدٍ وَوَسَّعْهُ عَلَيْهَا مَدْخَلَهَا بِحَقِّ نَبِيِّكَ وَالْأَنْبِيَاءِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِي.»

«هنگامی که فاطمه دختر اسد درگذشت، رسول خدا - ص - پس از اطلاع از مرگ وی، بر بالینش نشست و فرمود: ای مادرم پس از مادرم، خدا تو را رحمت کند. سپس اسامه و ابو ایوب و عمر بن خطاب و غلام سیاهی را خواست که قبری آماده سازند، وقتی قبر آماده شد، پیامبر خدا

۱ - کشف الارتیاب، ص ۳۰۷ و ۳۰۸

صفحه

۱۵۴

لحدي ساخت و خاک آن را با دست خود درآورد و در قبر، رو به پهلو دراز کشید و اینگونه دعا کرد:

خدایی که زنده می کند و می میراند و او زنده است و نمی میرد، مادرم فاطمه دختر اسد را بیمارز و جایگاه او را وسیع و فراخ گردان، به حق پیامبرت و به حق پیامبرانی که پیش از من بودند.»

نویسنده کتاب «خلاصة الكلام» می گوید:

«این حدیث را طبرانی در معجم کبیر و اوسط خود و نیز ابن حبان و حاکم نقل کرده اند و صحت آن را تصدیق نموده اند.»

سید احمد زینی دحلان در کتاب «الدرر السنية في الرد علي الوهابية» می نویسد:

«محدث معروف، ابن ابی شیبہ این حدیث را از جابر نقل کرده و نیز ابن عبدالبر از عباس و ابو نعیم از انس نقل نموده اند. و همه این مطالب را جلال الدین سیوطی در جامع کبیر آورده است.»

نگارنده، این حدیث را به صورت یاد شده از دو کتاب نقل می کند، که برخی از آن مشتمل بر دعای مورد بحث هست و برخی دیگر نیست:

۱ - حلیة الاولیای «ابونعیم اصفهانی» جلد سوم، صفحه ۱۲۱

۲ - وفاء الوفاي «سمهودي» جلد سوم، صفحه ۸۹۹

حدیث پنجم: توسل به شخص پیامبر

گروهی از محدثان نقل کرده اند که عربی بادیه نشین بر پیامبر وارد شد و

صفحه

۱۵۵

شروع به سخن کرد و گفت:

«لَقَدْ أَتَيْنَاكَ وَمَا لَنَا بِعَيْرٍ يَنْطُرُ (۱) وَلَا لَنَا صَبِيٌّ يَغِطُ» (۲)

«به سویی تو آمده ایم، در حالی که نه شتری داریم ناله کند و نه کودکی که بخواند.»

آنگاه این اشعار را سرود:

أَتَيْنَاكَ وَالْعَذْرَاءُ تُدْمِي لِبَائِهَا *** وَقَدْ شَغِلَتْ أُمُّ الصَّبِيِّ عَنِ الطِّفْلِ

وَلَا شَيْءَ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ عِنْدَنَا *** سَوَى الْحَنْظَلِ الْعَامِي وَالْعُلْهَزِ الْفَسَلِ

وَلَيْسَ لَنَا إِلَّا إِلَيْكَ فِرَارُنَا *** وَأَيْنَ فِرَارُ النَّاسِ إِلَّا إِلَى الرَّسُلِ

«ما به سوي تو آمده ايم، در حالي که از سينه اسبها خون مي چکد، مادر کودک از طفل خود بازداشته شده است.»
«چيزي نزد ما نيست که مردم بخورند، مگر حنظل تلخي که در سال مجاعت و قحطي مي خورند و غذايي بدي از کرک و خون.»

«ما چاره اي جز پناه به سوي تو نداريم، و پناه مردم جز به سوي پيامبران کجا مي تواند باشد!»
فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ يُجَرُّ رِدَائُهُ حَتَّى صَعَدَ الْمِنْبَرَ، فَرَفَعَ يَدَيْهِ: اللَّهُمَّ اسْقِنَا غَيْثًا مُغِيثًا... فَمَا رَدَّ النَّبِيُّ يَدَيْهِ حَتَّى أَلْقَتْ السَّمَاءُ... ثُمَّ قَالَ:

۱ - «يَنْطُ» مشتق از «اطيَطُ» که به معني صداي شتر مي باشد.

۲ - «يَغْطُ» از «غَطِيطُ» به معني صداي کودکي که مي خوابد.

صفحه

۱۵۶

لَهُ دَرُّ أَبِي طَالِبٍ لَوْ كَانَ حَيًّا لَقَرَّتْ عَيْنَاهُ، مَنْ يُنْشِدُنَا قَوْلَهُ؟ فَقَامَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ، وَقَالَ وَكَأَنَّكَ تُرِيدُ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَوْلَهُ:

وَأَبْيَضُ يُسَنِّسُقِي الْعَمَامُ بِوَجْهِهِ *** ثَمَالُ الْيَتَامَى، عَصْمَةُ لِلْأَرَامِلِ

يَطُوفُ بِهِ الْهَلَاكُ مِنْ آلِ هَاشِمٍ *** فَهُمْ عِنْدَهُ فِي نِعْمَةٍ وَفَوَاضِلِ

«سفید چهره اي که به روي او از ابرها باران طلبیده مي شود و پناهگاه یتیمان و گیرنده دست بیوه زنان است»

«گرفتاراني از فرزندان هاشم بر گرد وجود او مي چرخند و آنانند نزد او، در نعمت و بخشش.»

پيامبر - صلي الله عليه وآله - فرمود: آري مقصود من همان است که گفتي.

سپس علي - عليه السلام - بخشي از قصیده او را قرائت کرد و پيامبر خدا بالاي منبر براي ابوطالب درخواست آمرزش نمود، بعد از آن مردی از قبيله بني کنانه برخاست، چند بيتي خواند؛ از جمله:

«براي تو است اي خدا ستايش، ستايش از بندگان سپاسگزارت، ما به روي پيامبر بوسيله باران سيراب شدیم.»

مدارک بسياري براي اين قسمت نقل شده، ليکن نگارنده آن را از مدارک زير مي آورد:

الف - «عمدة القاري في شرح صحيح البخاري»، جلد ۷، صفحه ۳۱، نگاشته بدرالدين محمود بن احمد العين، متوفاي سال ۸۵۵، چاپ اداره الطباعة المنيرية.

ب - «شرح نهج البلاغه ابن ابي الحديد»، جلد ۱۴، صفحه ۸۰.

صفحه

۱۵۷

ج - «سیره حلبی» جلد ۳، صفحه ۲۶۳.

د - «الحجة علي الذهاب الي تكفير أبي طالب» نوشته شمس الدين أبي علي فخر بن معد، متوفای سال ۶۳۰، چاپ نجف مطبعة علوي، صفحه ۷۹.

ه - «سیره زینی دحلان»، در حاشیه سیره حلبی، جلد اول، صفحه ۸۱.

حدیث ششم: توسل به ذات پیامبر

سواد بن قارب در قصیده ای که در آن به رسول خدا - ص - توسل جسته، چنین سروده است:

وَأَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ لَا رَبَّ غَيْرُهُ *** وَإِنَّكَ مَأْمُونٌ عَلَيَّ كُلِّ غَائِبٍ

وَإِنَّكَ أَذْنِي الْمُرْسَلِينَ وَسَيِّلَةٌ *** إِلَيَّ اللَّهُ يَا بَنَ الْأَكْرَمِينَ الْأَطْنَبِ

فَمُرْنَا بِمَا يَأْتِيكَ يَا خَيْرَ مُرْسَلٍ *** وَإِنْ كَانَ فِيمَا فِيهِ شَيْبُ الدَّوَائِبِ

وَكُنْ لِي شَفِيعًا يَوْمَ لَا دُوشِفَاعَةَ *** بِمُعْنِ فَتِيلَا عَنْ سَوَادِ بْنِ قَارِبٍ

«گواهی می دهم که جز خدا، خدایی نیست و تو بر هر پوشیده از حسی، امینی»

«تو نزدیکترین وسیله به سوی خدا، از دیگر پیامبرانی، ای فرزند گرامی ترین و پاکیزه ترینها».

«به ما دستور ده آنچه را به تو می رسد، ای نیکوترین فرستادگان، هر چند که عمل به دستور تو موجب سفیدی موی سر باشد».

«شفیع من باش روزی که شفاعت شافعان به اندازه رشته خرما به حال سواد بن قارب سودی نمی بخشد».(۱)

۱ - زینی دحلان، الدرر السنیة، ص ۲۹؛ التوصل الي حقيقة التوسل، ص ۳۰۰

صفحه

۱۵۸

تا اینجا برخی از احادیث و روایات توسل را که در کتاب های حدیث و تاریخ اهل سنت وارد شده، آوردیم. باید بگوییم که در احادیث پیشوایان شیعه، توسل به ذوات مقدس، حقیقتی است مسلم و روشن که در بسیاری از ادعیه آن بزرگواران نیز وارد شده است.

حال می پرسیم آیا ما باید دستورات اسلام را از «ابن تیمیه» و «محمد بن عبدالوهاب» فرا گیریم، یا از خاندان رسالت و عترت پیامبر گرامی که به حکم حدیث ثقلین، ثقل اصغر و عدل قرآنند؟

اکنون از میان ادعیه بسیاری که در «صحیفه علویه»(۱) و یا در دعای عرفه حضرت حسین بن علی و یا در «صحیفه سجادیه» - علیهم السلام - وارد شده، تنها به نقل یک بخش از آن اکتفا می کنیم:

حدیث هفتم:

سالار شهیدان در «دعای عرفه» می گوید:

«اللَّهُمَّ إِنَّا نَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ فِي هَذِهِ الْعَشِيَةِ الَّتِي فَرَضْتَهَا وَعَظَّمْتَهَا بِمُحَمَّدٍ نَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ وَخَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ» (۲)

«خدایا! در چنین هنگامی که تو آن را بر من واجب و بزرگ داشته ای، به تو توجه کرده و تو را به محمد، پیامبر و فرستاده و مهمترین آفریده ات، سوگند می دهم.»

۱ - صحیفه علویه، دعاهاي اميرمؤمنان است که «شیخ عبدالله سماهیجی» گرد آورده است.

۲ - مفاتیح الجنان، دعای عرفه.

صفحه

۱۵۹

سیره مسلمانان در «توسل»

سیره مسلمین در زمان پیامبر و پس از او، پیوسته بر این جاری بود که مسلمانان به ذات اولیای الهی و مقام و منزلت آنان توسل می جستند. اینک نمونه هایی در اینجا می آوریم:

۱ - «ابن اثیر عزالدین علی بن محمد بن محمد بن عبدالکریم جزری، متوفای ۶۳۰ در کتاب «اسد الغابه فی معرفة الصحابه» می نویسد:

در سال رماده وقتی قحطی به اوج رسید، عمر عباس را برای طلب باران واسطه قرار داد. خداوند به وسیله او آنان را سیراب کرد، و زمین ها سرسبز گردید، پس عمر رو به مردم کرد و گفت به خدا سوگند: عباس وسیله ما است به سوی خدا و منزلت و مقام دارد.

حسان بن ثابت در مورد او اشعاری سرود و گفت:

سَالِ الْأَمَامُ وَقَدْ تَتَابَعَ جَدُّنَا *** فَسَقَى الْعَمَامُ بِغُرَّةِ الْعَبَّاسِ

عَمَّ النَّبِيُّ وَصَنُو وَالِدِهِ الَّذِي *** وَرَثَ النَّبِيِّ بِذَاكَ دُونَ النَّاسِ

أَحْيَا الْأَلَهُ بِهِ الْبِلَادَ فَأَصْبَحَتْ *** مُحَضَّرَةً الْأَجْنَابَ بَعْدَ الْيَأْسِ

«پیشوا هنگامی که قحطی شدید همه جا را فرا گرفته بود، درخواست باران نمود، آنگاه ابر آسمان به نورانیت عباس مردم را سیراب کرد.»

«عباس که عموی پیامبر و همتای پدر پیامبر است، مقام و منزلت را از او به ارث برده است.»

«خداوند به وسیله او سرزمین ها را زنده کرد، همه جا پس از نومیدی سرسبز گردید.»

صفحه

۱۶۰

وقتی آب باران همه جا را فرا گرفت، مردم با مسح بدن عباس تبرک می جستند و می گفتند: آفرین بر تو ای ساقی دو حرم. (۱)

ملاحظه این قطعه تاریخی، که قسمتی از آن در «صحیح بخاری» نیز آمده، می رساند که یکی از مصادیق «وسیله»، توسل به ذات محترم و صاحب منزلت است که خود مایه قرب و سبب شایستگی در داعی و متوسل می گردد، چه تعبیری روشن تر از این که گفت: «هذا والله الوسيلة إلى الله والمكان منه»

۲ - «قسطلانی، احمد بن محمد بن ابی بکر، معاصر با جلال الدین سیوطی (متوفای سال ۹۲۳) در کتاب «المواهب اللدنیة بالمنح المحمدیه فی السیرة النبویه» که در مصر چاپ شده، می نویسد:

«وقتی عمر به وسیله عباس طلب باران نمود، گفت: ای مردم، پیامبر خدا بر عباس به دیده پدر می نگریست، از او پیروی کنید و وسیله خود به سوی خدا قرارش دهید.»

این عمل اندیشه کسانی را که توسل را مطلقاً و یا توسل به غیر پیامبر را تحریم کرده اند، باطل می کند. (۲)

۳ - وقتی منصور از مالک، مفتی بزرگ مدینه، پرسید:

رو به قبله دعا کنم یا رو به پیامبر خدا - صلی الله علیه وآله وسلم - ؟

مالک پاسخ داد:

۱ - (اسد الغابه)، ج ۳، ص ۱۱۱، ط مصر.

۲ - المواهب، ج ۳، ص ۳۸۰ ط مصر و در «فتح الباری فی شرح البخاری»، ج ۲، ص ۴۱ ط لبنان از ابن حجر عسقلانی و شرح المواهب محمد بن عبدالباقی مالکی زرقانی (۱۱۲۲ - ۱۰۵۵) نیز آمده است.

صفحه

۱۶۱

«چرا چهره از وی بر می تابی؟ او وسیله تو و وسیله پدر تو آدم - ع - در روز رستاخیز است، رو به سویش کن و او را شفیع خود قرار ده، خدا شفاعت او را می پذیرد. خداوند می فرماید: اگر آنان به نفس خویشتن ستم کنند....»

۴ - «ابن حجر هیثمی» در کتاب «الصواعق المحرقة»، که مرحوم قاضی نورالله آن را با نام «الصوارم المهرقة» نقد کرده، از شافعی دو شعر زیر را نقل کرده است:

«أَلِ النَّبِيِّ دُرَيْعَتِي *** هُمْ إِلَيَّ وَسِيلَتِي

أَرْجُوا بِهِمْ أُعْطِيَ غَدًا *** بِيَدِي الْيَمِينِ صَحِيفَتِي (۱)

«خاندان پیامبر وسیله من به سوی خدا هستند.»

«به وسیله آنان امیدمندم که نامه عملم به دست را ستم داده شود.»

با در نظر گرفتن این شواهد و کلمات، می توان ادعا نمود که پیامبران و شخصیت های برجسته، یکی از وسائلی هستند که قرآن به آن امر کرده است: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ» (۲) بدیهی است که «وسیله» منحصر به انجام واجبات و محرمات نیست، بلکه مستحبات، که از جمله آنها توسل به انبیا است نیز وسیله می باشد. آیا می توان این همه علما و دانشمندان را در فهم معنای «وسیله» تخطئه نمود؟ در حالی که آنان، مصادر حکم و حفاظ حدیثند. کسانی که به این تصریح ها و گواهیها توجه ندارند و به فکر توجیه و تأویل آنها می باشند، پیش داورانی هستند که به خاطر دآوری پیشین،

۱ - «صواعق المحرقة»، صفحه ۱۷۸، ط قاهره.

۲ - مانده: ۳۵

صفحه

۱۶۲

از این قرائن و شواهد بهره گیری نمی کنند. برای ارائه نمونه ای از این تعصب و پیش داوریهها، مطلبی را که بخاری در این حادثه تاریخی نقل کرده می آوریم تا روشن شود که حجاب «تعصب» در این مورد، چه تحریف و غوغایی را به راه انداخته است! و ما پاسخ آنها را در کتاب «توسل» صفحات ۱۴۰-۱۳۵ آورده ایم.

۵ - بخاری در «صحیح» خود نقل می کند که:

«عمر بن خطاب در سالهای قحطی، به عباس بن عبدالمطلب متوسل می شد و می گفت: پروردگارا! ما در گذشته به پیامبرت متوسل می شدیم و رحمت خود را می فرستادی، اکنون به عموی پیامبرت توسل می جویم، رحمت خود را بفرست. در این هنگام باران ریزش می کرد و همگی سیراب می شدند.»

در صحت و اتقان حدیث مذکور، جای سخن نیست. حتی رفاهی که به عناوین گوناگون احادیث متواتر توسل را رد می کند به صحت این حدیث اذعان دارد و می گوید:

«این حدیث صحیح است... اگر مفاد حدیث، دلیل بر صحت توسل به اشخاص باشد، ما از پیشگام ترین کسانی هستیم که مفاد آن را اخذ کرده، به آن عمل می کنیم.»

با توجه به جمله هایی که از خود خلیفه، در مورد توسل به عباس نقل شده و این که مخصوصاً وی به خدا سوگند یاد می کند که: «هَذَا وَاللَّهُ الْوَسِيلَةُ إِلَى اللَّهِ وَالْمَكَانُ مِنْهُ» (۱) روشن می گردد که واقعیت توسل در این مورد، توسل

۱ - اسدالغابه، ج ۳، ص ۱۱۱

صفحه

به ذات و شخص یا شخصیت و مقام «عباس» در نزد خداست.

شمس الدین ابو عبدالله محمد بن نعمان مالکی (متوفای سال ۶۸۳) نیز در کتاب خود «مصبح الظلام فی المستغیثین بخیر الأنام» نحوه توسل عمر را از ابن عباس چنین نقل کرده است:

«اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَقِيكَ بِعَمِّ نَبِيِّكَ وَنَسْتَشْفَعُ إِلَيْكَ بِشَيْبَتِهِ فَسُقُوا»

«پروردگارا! به وسیله عموی پیامبرت طلب باران می کنیم و محاسن سفید و سابقه او را در اسلام شفیع خود قرار می دهیم، در این موقع رحمت حق همه جا را گرفت.»

اینجا بود که عباس بن عتبه شعری سرود و گفت:

بِعَمِّي سَقَى اللَّهُ الْحِجَازَ وَأَهْلَهُ *** عَشِيَّةً يُسْتَشْفَى بِشَيْبَتِهِ عُمَرُ (۱)

«به برکت عموی من سرزمین حجاز و اهل آن سیراب شدند. غروبگاهی که عمر به محاسن او متوسل گردید.»

و همینطور «حسان بن ثابت» نیز در این باره شعری سرود:

«فَسَقَى الْعَمَامُ بَعْرَةَ الْعَبَّاسِ»

«ابر به نورانیت چهره عباس سیراب کرد.»

ابن حجر عسقلانی در کتاب «فتح الباری فی شرح صحیح البخاری» می گوید: عباس در دعای خود گفت:

«وَقَدْ تَوَجَّهَ الْقَوْمُ بِي إِلَيْكَ لِمَكَانِي مِنْ نَبِيِّكَ» (۲)

۱ - وفاء الوفا، ج ۳، ص ۳۷۵، نقل از «مصبح الظلام».

۲ - فتح الباری، ج ۲، ص ۱۳ طبع دارالمعروفه - لبنان.

«مردم رو به من آوردند، به خاطر پیوند خویشاوندی که با پیامبر تو دارم.»

چنانکه ملاحظه می فرمایید، هیچ جای شکی باقی نمی ماند که هدف، توسل به مقام و موقعیت عباس بود، و می دانیم که از گذشته های دیرین گفته اند:

«تَعْلِيْقُ الْحُكْمِ بِالْوَصْفِ مُشْعِرٌ بِالْعِلِّيَّةِ»

«وابسته کردن حکم بر وصف و عنوانی، گواه بر دخالت آن صفت، در آن حکم است.»

یعنی اگر قرآن می فرماید: «وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ»؛ (۱) «تأمین زندگی زنان مربوط به کسی است که زنان برای او فرزند بیاورند.» این بخاطر بیان علت حکم است و این که چون زنان برای مردان فرزندی آورده اند، پس مردان باید هزینه زندگی آنان را فراهم سازند. و اگر به کسی می گوئیم: عالم و دانشمند را احترام کن، به خاطر علم و دانش او است.

پس بنابر این، اگر عمر می گوید: «إِنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بَعْمَ نَبِيِّكَ» می خواهد علت توسل به عباس را برساند که چرا در میان افراد دیگر به او متوسل شویم، همچنانکه خود عباس گفت: «لِمَكَانِي مِنْ نَبِيِّكَ.»

با در نظر گرفتن این جهات، می توان بطور قطع و یقین گفت که مسلمانان صدر اسلام به اشخاص پاکدامن و صالح متوسل می شدند.

۶ - شعر صفیه در سوگ پیامبر:

۱ - بقره: ۲۳۳

صفحه

۱۶۵

صفیه دختر عبدالمطلب و عمه پیامبر گرامی، به هنگام رحلت حضرت، اشعاری سرود که دو بیت آن این است:

أَلَا يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْتَ رَجَاؤُنَا *** وَكُنْتَ بِنَا بَرًّا وَلَمْ تَكُ جَافِيًّا

وَكَُنْتَ بِنَا بَرًّا رَوُوفًا نَبِينَا *** لِيَنِيكَ عَلَيْكَ الْقَوْمُ مَنْ كَانَ بَاكِئًا (۱)

«ای پیامبر گرامی، تو امید ما هستی، تو فرد نیکوکاری بودی و هرگز جفا ننمودی

تو به ما نیکوکار و مهربان بودی. ای پیامبر ما از این قوم هر کس گریان است، باید بر تو اشک بریزد.»

از این قطعه شعر که در محضر صحابه پیامبر خوانده شده و تاریخ نگاران و سیره نویسان آن را نقل نموده اند، امور زیر استفاده می شود:

الف - مکالمه با ارواح و به اصطلاح خطاب به رسول گرامی (أَلَا يَا رَسُولَ اللَّهِ...) پس از درگذشت او، یک کار رایجی بوده است، و بر خلاف اندیشه و هابیان، این نوع خطابها نه شرک است و نه لغو.

ب - به حکم جمله «أَنْتَ رَجَاؤُنَا»، پیامبر گرامی امید جامعه اسلامی در تمام احوال بود، حتی پس از مرگ نیز رابطه او با ما قطع نشده است.

در این جا به برخی از کتابها و نوشته های ارزنده ای که به قلم بزرگان اهل تسنن، پیرامون توسل به پیامبر گرامی نوشته شده، اشاره می کنیم، مطالعه این

۶۱۵ و متوفای سال ۶۹۴ چاپ مکتبه القدس، قاهره و «مجمع الزوايد» جلد نهم، صفحه ۳۶، چاپ دوم - نگارش حافظ نورالدین علی بن ابی بکر هیثمی.

در ضمن مخفی نماند که جمله «أنت رجأونا» در این کتاب به صورت «كنت رجأونا» ضبط گردیده است.

صفحه

۱۶۶

کتابها موقعیت مسأله را نزد علما و دانشمندان اسلام روشن می سازد و معلوم می گردد که بر خلاف پندار وهابیها، مسأله توسل امری رایج در میان مسلمانان بوده است.

۱ - ابن جوزی (متوفای سال ۵۹۷) کتابی به نام «الوفاء في فضائل المصطفى» نگاشته و بابی از آن کتاب را به «توسل به پیامبر گرامی» و باب دیگر را به «طلب شفا از قبرش» اختصاص داده است.

۲ - شمس الدین محمد بن نعمان مالکی (متوفای سال ۶۷۳) کتابی به عنوان «مصباح الظلام في المستغیثین بخیر الأنام» نوشته و سید نورالدین سمهودی در کتاب «وفاء الوفا» در باب «توسل به پیامبر» از او زیاد نقل کرده است.

۳ - ابن داود مالکی شاذلی در کتاب «البيان والاختصار» توسلهای عالمان و صالحان به پیامبر را در مواقع گرفتاری در آن کتاب گردآورده است.

۴ - تقی الدین سبکی (متوفای سال ۷۵۶) در کتاب خود به نام «شفاء السقام»، صفحات ۱۳۳ - ۱۲۰، به تحلیل مسأله پرداخته است.

۵ - سید نورالدین سمهودی (متوفای سال ۹۱۱) در کتاب معروف خود «وفاء الوفا لاخبار دارالمصطفى»، ج ۲، صفحات ۴۱۹ - ۴۱۳، پیرامون مسأله بحث نموده و شواهدی نقل کرده است.

۶ - ابوالعباس قسطلانی (متوفای سال ۹۳۲) در کتاب «المواهب اللدنیه».

۷ - ابو عبدالله زرقانی مصری مالکی (متوفای سال ۱۱۲۲) «شارح المواهب اللدنیه» در جلد هشتم، صفحه ۳۱۷.

صفحه

۱۶۷

۸ - خالدي بغدادی (متوفای سال ۱۲۹۹) مؤلف کتاب «صلح الاخوان» وی علاوه بر این، رساله ای در پاسخ سید محمود آلوسی بغدادی در موضوع توسل به پیامبر، نوشته و در سال ۱۳۰۶ چاپ شده است.

۹ - عدوی حمزای (متوفای سال ۱۳۰۳). وی بحثی درباره توسل در کتاب «کنز المطالب»، صفحه ۱۹۸ کرده است.

۱۰ - عزامی شافعی قضاعی مؤلف کتاب «فرقان القرآن». این کتاب با کتاب «الاسماء والصفات» بیهقی در ۱۴۰ صفحه چاپ شده است.

با مراجعه به این کتابها که برخی به حق، مطالب را ادا کرده و کتاب «صلح الاخوان» و «فرقان القرآن» در رأس آنها قرار دارند، می توان سیره مسلمین را در هر عصر و زمانی نسبت به توسل به پیامبر گرامی به دست آورد و از این راه، گزافه گویی ابن تیمیه و شاگردان مکتب ضلال او را فاش ساخت.

در پایان، باز این نکته را یادآور می‌شویم که قرآن می‌فرماید:

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ، وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (۱)

«ای افراد با ایمان، پرهیزکار باشید و به سوی خدا وسیله ای تحصیل کنید و در راه او جهاد نمایید تا رستگار شوید.»

این آیه به صورت کلی می‌گوید «وسیله» تحصیل کنید، اما وسیله چیست، در خود این آیه بیان نشده است. شکی نیست که انجام وظایف دینی از وسایل رستگاری است ولی وسیله منحصر به آن نیست بلکه با توجه به

۱ - مائده: ۳۴

صفحه

۱۶۸

تاریخچه توسل به اولیای الهی، روشن می‌شود که خود این عمل نیز یکی از وسایل رستگاری است و این مطلب با توجه به گفتگوی امام «مالک» با منصور و همچنین باران طلبیدن خلیفه دوم از طریق توسل به عموی پیامبر کاملاً روشن می‌گردد.

صفحه

۱۶۹

فصل: ۸

آیا بزرگداشت موالید

و وفیات اولیای خدا بدعت است؟

وهابیان بزرگداشت تولد و وفات اولیا و رجال آسمانی و اجتماع در تولد و وفات آنان را بدعت و حرام می دانند تو گویی آنان دشمن سرسخت بزرگان دین و اولیای الهی هستند.

محمد حامد فقی رئیس جماعت «انصار السنة المحمدیه» در پاورقی های خود بر «الفتح المجید» می نویسد:

«الذِّكْرِيَّاتُ الَّتِي مَلَأَتْ الْبِلَادَ بِاسْمِ الْأَوْلِيَاءِ هِيَ نَوْعٌ مِنَ الْعِبَادَةِ لَهُمْ وَتَعْظِيمُهُمْ» (۱)

«یادواره ها و بر پا کردن جشن در ایام ولادت یا وفات اولیا، پرستش

۱ - فتح المجید، ص ۱۵۴

صفحه

۱۷۰

آنان نیست بلکه نوعی تعظیم نسبت به آنان محسوب می گردد.»

ریشه تمام اشتباهات آنان یک کلمه است و آن این که: چون برای شرک و توحید و بخصوص مفهوم «عبادت» حد و مرزی تعیین نکرده اند، از این جهت هر نوع بزرگداشت را عبادت و پرستش تصور نموده اند.

همچنانکه ملاحظه می فرمایید وی در کلام خود لفظ «عبادت» و «تعظیم» را کنار هم قرار داده و تصور کرده است که هر دو لفظ یک معنا دارند.

و ما در بخش آینده معنای «عبادت» را توضیح خواهیم داد و به روشنی ثابت خواهیم کرد که هر تکریم و تعظیم از بندگان صالح خدا، به قید این که «بندگان» خدا هستند، به هیچ وجه پرستش طرف آنان نیست، از این رو این بحث را از جهت دیگر (غیر از شرک در عبادت) مورد بررسی قرار می دهیم.

شکی نیست که قرآن مکرر گروهی از انبیا و اولیا را با جمله های فصیح و بلیغ ستوده است.

قرآن درباره حضرت زکریا و یحیی و... می گوید:

«إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ» (۱)

«آنان به کارهای نیکو می شتافتند و با امید و بیم، ما را می خواندند و در برابر ما فروتن بودند.»

حال اگر کسی در مجالسی که بنام آن پیامبران بر پا گردد، آنان را به مضمون این آیه و امثال آن توصیف نماید و آنان را از این طریق تجلیل کند،

۱ - انبیاء: ۹۰

صفحه

۱۷۱

آیا جز پیروی از قرآن کاری انجام داده است؟

خداوند درباره، خاندان رسالت چنین می فرماید:

«وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا» (۱)

«با این که طعام را دوست دارند، آن را به مسکین و یتیم و اسیر می دهند.»

حال اگر پیروان علی در روز میلاد امیرمؤمنان - علیه السلام - دور هم گرد آیند و بگویند: علی کسی است که طعام خود را به مسکین و یتیم و اسیر می داد، آیا او را عبادت کرده اند؟!

اگر در روز میلاد پیامبر، آیاتی را که پیامبر را ستوده است، به غیر زبان عربی ترجمه کنیم و یا در قالب شعر بریزیم و در مجمعی بخوانیم چرا دچار کار حرام شده باشیم؟!

آیا جز این است که آنان دشمنان تکریم پیامبر و اولیای الهی هستند و در پوشش «مبارزه با بدعت» می خواهند از تکریم پیامبر و اولیا جلوگیری کنند؟!

در این جا پرسشی مطرح است که بلندگوهای وهابیهها بیشتر روی آن تکیه می کنند و آن این که: این مجالس و محافل، چون به نام «مذهب» بر پا می گردند و به اسلام نسبت داده می شوند، باید از طرف آیین اسلام به صورت خصوصی و یا عمومی، مورد تصویب قرار گیرند، در غیر این صورت «بدعت» و «حرام» خواهد بود.

پاسخ این پرسش بسیار روشن است؛ زیرا آیات قرآن، که ما را بر لزوم

۱ - دهر: ۸

صفحه

۱۷۲

«تکریم پیامبر» دعوت می کند، در این مورد کافی است و این نوع مجالس جز به عنوان «بزرگداشت» رجال آسمانی برپا نمی گردد و چیزی «بدعت» خوانده می شود که مورد تصویب قرآن و یا سنت پیامبر به صورت «خصوصی» و یا «عمومی» نباشد. هدف از این بزرگداشتها که میان تمام ملل عالم نسبت به بزرگان خود مرسوم است، جز تکریم و احترام نیست و در میان تمام مسلمانان جهان - جز یک مشت «نجدی» خشک - رواج کامل دارد و اگر «بدعت» و یا کاری «نوظهور» بود و با موازین کلی اسلامی منطبق نمی شد، ممکن نبود علمای اسلام در اقطار اسلامی میلاد پیامبر را جشن بگیرند و با خواندن مقالات و اشعار غز و شیرین، بر مجالس شکوه بخشند.

دلایل جواز بزرگداشتها از قرآن

دلیل نخست

قرآن مجید بر کسانی که پیامبر اسلام را گرامی می دارند ارج می گذارد و می فرماید:

«فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ». (۱)

«آنان که به پیامبر ایمان آوردند و او را گرامی داشته، یاریش کردند و از نوری که (قرآن) به او فرستاده شده است پیروی کنند، رستگارانند.»

۱ - اعراف: ۱۵۷

صفحه

۱۷۳

جمله هایی که در این آیه وارد شده است، عبارتند از: ۱ - آمنوا به ۲ - عَزَّوَه ۳ - نصروه ۴ - وَاَتَّبِعُوا النُّور....

آیا کسی احتمال می دهد که جمله های: آمنوا به، نصروه، وَاَتَّبِعُوا النُّور، مخصوص زمان پیامبر باشد؟ بطور مسلم نه، اگر چنین احتمالی درباره این سه جمله داده نمی شود، قطعاً جمله «عَزَّوَه» که به معنای تعظیم و تکریم است (۱) مختص زمان پیامبر نیست و این رهبر عالیقدر، پیوسته باید مورد احترام و تعظیم گردد.

آیا ترتیب دادن مجالس یادبود در روزهای بعثت و ولادت، القای خطابه و سخنرانی و قرائت اشعار سازنده، مصداق روشن «وَعَزَّوَه» نیست؟

شگفتا! که گروه وهابی در برابر رؤسا و زمامداران خود، آنچنان تعظیم و کرنش می کنند و از یک بشر عادی چنان تجلیل بجا می آورند که انجام یک صدم آن را درباره پیامبر و منبر و محراب او، بدعت می خوانند و سرانجام اسلام را، در نظر ملل جهان، یک آیین خشک و عاری از احساس و عاطفه معرفی می نمایند و شریعتی را که سهل و آسان، مطابق فطرت و عواطف انسانی و در جذب و پذیرش افراد، بلند نظر است، آیین خشک که عواطف انسانی را در تعظیم و تکریم بزرگان نادیده گرفته و توانایی جذب و پذیرش اقوام و ملل جهان را ندارد، می شناسانند.

دلیل دوم:

وهابیان که با تأسیس هر نوع مجلس سوگواری برای شهیدان راه خدا

۱ - به مفردات راغب ماده «عَزَّ» مراجعه فرمایید.

صفحه

۱۷۴

مخالفتند، درباره سرگذشت حضرت یعقوب چه می گویند؟ اگر این پیامبر بزرگوار، امروز در میان نجدیها و پیروان محمد بن عبدالوهاب زندگی می کرد، درباره او چگونه به داور می نشستند؟

او شب و روز در فراق یوسف می گریست و از همه کس جستجوی فرزند دلبنده خود را می نمود. در فراق و اندوه جدایی او آنقدر گریست که بینایی خود را از دست داد. (۱)

بیماری و فقدان بینایی یعقوب، مایه فراموشی یوسف نگردید، بلکه هر چه وعده وصل نزدیکتر می شد، آتش عشق او به فرزند در دلش شعله‌ور تر می گردید، و لذا از فرسنگها راه، بوی یوسف را استشمام می کرد. (۲) و به جای این که ستاره (یوسف) به دنبال خورشید (یعقوب) باشد، آفتاب اندیشه او در بدر به دنبال یوسف بود.

چرا چنین اظهار علاقه ای در حال حیات، صحیح و عین توحید است ولی پس از مرگ، که دل انسان، سوز و گداز بیشتر و پیچ و تاب زیاده‌تر پیدا می کند، جرم و شرک باشد؟!

حال اگر یعقوب های زمان ما، در هر سال، در روز وفات یوسف های خود دور هم گرد آیند و در ارزش های اخلاقی و ملکات نفسانی یوسف ها سخن بگویند و بر اثر تأثر، قدری اشک بریزند، آیا به این عمل، فرزندان خود را پرستش کرده اند. (۳)

۱ - «وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ»، یوسف: ۸۴

۲ - «إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُقْنَدُونَ»، یوسف: ۹۴

۳ - افزون بر این، روایات متواتری درباره اقامه مراسم عزای درباره مظلومان از خاندان رسالت وارد شده است و مرحوم علامه امینی بخشی از روایات را که در کتابهای برادران اهل سنت آمده، در کتاب «سیرتنا و سنتنا» گرد آورده است.

صفحه

۱۷۵

دلیل سوم

شکی نیست که مودت ذوی القربی، یکی از فرائض اسلامی است که قرآن با صراحت ما را به آن دعوت نموده است، حال اگر کسی بخواهد به این فریضه مذهبی، پس از چهارده قرن، عمل کند راه آن چیست؟ آیا جز این است که در روزهای شادمانی آنان، شادمان و در ایام غم و اندوه آنان اندوهناک گردد؟

اگر برای ابراز خرسندی خود مجلسی بر پا نماید که در آن محفل، تاریخ زندگی و فداکاری های آنان را بازگو کند و یا مظلومیت و محرومیت آنان را از حقوق حقه خویش بیان نماید، جز ابراز علاقه و اظهار مودت به ذوی القربی کار دیگری انجام داده است؟ و اگر چنین فردی برای ابراز علاقه بیشتر، سری به دودمان آنان بزند و در کنار مدفن آنان حاضر گردد و این گونه مجالس را در کنار قبور آنان بر پا کند، در نظر عقلای جهان و خردمندان بصیر و بینا جز ابراز علاقه و مودت، کار دیگری کرده است؟!

مگر این که وهابی بگوید: باید مودت و محبت در سینه ها حبس و مکتوم گردد و هیچ کس حق اظهار مودت و ابراز آن را ندارد.

زمان پیامبر گرامی و پس از وی، که دوران تحول عقاید و انقلاب اندیشه ها بود، ملل و اقوام مختلف با فرهنگ ها و آداب و رسوم گوناگون به اسلام روی می آوردند و با گفتن شهادتین، اسلام آنان پذیرفته می شد و هرگز بنای پیامبر و رهبران پس از وی این نبود که تمام آداب و رسوم ملل و اقوام را

صفحه

۱۷۶

با تأسیس دایره تفتیش عقاید، سانسور و ذوب کنند و همه را در بوتۀ بریزند و در قالب دیگری درآورند که هیچ گونه شباهت با قالب های پیشین نداشته باشد.

احترام بزرگان، تأسیس مجالس یاد بود، حضور بر سر خاک و ابراز علاقه به آثار آنان، مرسوم تمام ملل و اقوام جهان بوده و هست و هم اکنون ملت های شرق و غرب، برای زیارت اجساد مومیایی و مدفن رهبران دیرینه خود ساعتها در صف انتظار می ایستند تا در کنار جسد و قبر آنان ابراز علاقه کنند و اشک شوق از گوشه چشمان خود فرو ریزند و این را نوعی احترام که از عواطف درونی آنان سرچشمه می گیرد، حساب می نمایند.

هرگز دیده نشده که پیامبر پس از تفتیش عقاید افراد و پس از بررسی رسوم و آداب زندگانی آنها، اسلام آنان را بپذیرد، بلکه به همان ابراز شهادتین اکتفا میورزید و اگر این گونه آداب و رسوم، حرام و یا پرستش بزرگان بود، باید پس از اخذ بیعت و پیمان بر تبری از آنها، اسلام اقوام و ملل را بپذیرد در صورتی که هرگز چنین نبوده است.

دلیل چهارم

ما می بینیم که حضرت مسیح - ع - از خداوند بزرگ مانده آسمانی می طلبد و روز نزول آن را روز عید معرفی می کند و می فرماید:

«رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيداً لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ...» (۱)

۱ - مائده: آیه ۱۱۴

صفحه

۱۷۷

«پروردگارا! مانده ای از آسمان بر ما بفرست تا عیدی برای اول و آخر ما و نشانه ای از تو باشد. روزی بده، تو بهترین روزی دهنده گانی.»

آیا ارزش وجود پیامبر گرامی کمتر از یک مانده آسمانی است که حضرت مسیح - ع - روز نزول آن را، عید اعلام می دارد. اگر عید گرفتن آن روز بخاطر این بود که مانده آیت الهی بود، آیا پیامبر اسلام بزرگترین آیت الهی نیست.

اف بر کسانی که حاضرند روز نزول یک مانده سماوی را که شکمها را سیر می کند جشن بگیرند ولی از روز نزول قرآن و بعثت پیامبران که اندیشه های انسانها را در طول زمان تکامل می بخشد، با بی اعتنائی گذشته و هر نوع ابراز شادمانی را «بدعت» می اندیشند.

دلیل پنجم

قرآن می فرماید: «وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ»؛ (۱) «آوازه تو را در جهان بلند کردیم»

آیا ترتیب مجالس جشن در روز میلاد مسعود پیامبر گرامی، جز بالا بردن نام و نشان و آوازه او، نتیجه ای دارد؟ چرا ما در این مورد از قرآن پیروی نکنیم، مگر قرآن برای ما اسوه و الگو نیست.

فصل: ۹

تبرک و استشفای به آثار اولیا

وهابیان تبرک به آثار اولیا را شرک می دانند و کسی را که محراب و منبر پیامبر را ببوسد مشرک می خوانند، هر چند در آن به هیچ نوع الوهیت معتقد نباشد، بلکه مهر و مودت به پیامبر سبب شود که آثار مربوط به او را ببوسد. باید از آنان پرسید: درباره پیراهن یوسف چه می گویند که گفت: «ادْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَيَّ وَجْهَ أَبِي يَأْتِ بِصِيرًا»؛ (۱) «پیراهن مرا ببرید و بر دیدگان پدرم بیفکنید، او بینایی خود را باز می یابد»

یعقوب نیز پیراهن یوسف را، که تافته جدا بافته ای نبود، بر دیدگان خود می افکند و در همان دم بینایی خود را باز می یابد. چنانکه می فرماید: «فَلَمَّا أَنْ

جاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَيَّ وَجْهَهُ فَأَرْتَدَّ بِصِيرًا.»

اگر یعقوب چنین کاری را در برابر «نجدی» ها و پیروان «محمد بن عبدالوهاب» انجام می داد، با او چگونه معامله

می کردند؟ و عمل پیامبر مصون از گناه و خطا را چگونه توصیف می نمودند؟

حال اگر مسلمانی خاک قبر و ضریح و مرقد خاتم پیامبران را بر دیده بگذارد و قبر و ضریح پیشوایان را به احترام ببوسد و یا به آنها تبرک جوید و بگوید: خداوند در این خاک چنین اثر گذارده است و در این کار از یعقوب زمان پیروی نماید، چرا باید مورد سب و لعن و تکفیر واقع شود. (۱)

کسانی که با تاریخ زندگانی پیامبر گرامی آشنایی داشته باشند، می دانند که یاران آن حضرت پیوسته در تبرک با آب وضوی پیامبر به یکدیگر سبقت می جستند و در این مورد کافی است که به دو صحیح بخاری و مسلم که اصح صحاح ششگانه به شمار می روند مراجعه مختصری بنماییم. اینک برخی را به عنوان نمونه یادآور می شویم:

۱ - بخاری در سرگذشت «صلح حدیبیه» می نویسد: هرگاه پیامبر وضو می گرفت، یاران او برای ربودن قطرات آب وضوی آن حضرت بر یکدیگر سبقت می گرفتند. (۲)

۲ - و نیز در «باب خاتم نبوت» از سائب بن یزید نقل می کند که می گفت:

۱ - از زمان پیامبر گرامی تا امروز همه مسلمانان جهان، جز وهابی ها، به آثار رسول اکرم تبرک می جستند و شیخ محمد طاهر مکی با شواهد قطعی تاریخی این مطلب را در رساله ای که در سال ۱۳۸۵ چاپ کرده، ثابت نموده است و نام رساله «تبرک الصحابه به آثار رسول الله - ص -» و این رساله به زبان فارسی نیز برگردان شده است.

۲ - صحیح بخاری، ج ۳، ص ۲۵۵

صفحه

۱۸۰

خاله ام مرا خدمت پیامبر برد و گفت فرزند خواهرم بیمار است، پیامبر وضو گرفت و از خدا برای من برکت خواست و زمانی که وضو گرفت من از آب وضویش نوشیدم. (۱)

۳ - و همچنین در باب «صفات پیامبر» از «وهب بن عبدالله» نقل کرده است که مردم دستهای پیامبر را به صورت خویش می کشیدند و من نیز دست آن حضرت را گرفته، به صورت خود کشیدم و دست او خوشبوتر از مشک بود. (۲)

۴ - و بالاخره بخاری در باب «صفات پیامبر» نقل می کند: پیامبر در «ابطح» میان خیمه ای بود که بلال از خیمه بیرون آمد و مردم را به نماز دعوت کرد، آنگاه به درون خیمه رفت و باز مانده آب وضوی پیامبر را بیرون آورد و مردم هجوم آوردند و آب را گرفته و بدان تبرک می جستند. (۳)

۵ - مسلم در صحیح خود از انس نقل می کند که پیامبر سر خود را می تراشید و یارانش در اطرافش بودند و هر تازی از موی او در دست یکی از یاران بود. (۴)

اینها نمونه هایی از علاقه صحابه به پیامبر و تبرک جویی آنان به آثار رسول خدا است و گردآوری این جریانه تالیف کتاب مستقلی را می طلبد. شما می توانید با مراجعه به صحیح بخاری، در اواخر کتاب جهاد و همچنین در باب:

۱ - صحیح بخاری، ج ۴، ص ۲۲۷ و صحیح مسلم باب خاتم النبوه.

۲ - صحیح بخاری، ج ۴، ص ۲۲۶

۳ - صحیح بخاری، ج ۴، ص ۲۳۱

۴ - صحیح مسلم، ج ۴، کتاب فضائل الصحابه.

صفحه

۱۸۱

«زره، عصا، شمشیر، ظروف، مهر، انگشتر، مو و کفن پیامبر با نمونه های بارزی از این تبرکها آگاه شوید.

این احادیث بی پایگی فرهنگ و هابیت را، که برای جلوگیری از تبرک به ضریح رسول خدا گروهی را استخدام کرده و با ضرب و شتم و ایجاد حادثه، مسلمانان را از اظهار علاقه باز می دارند، واضح و آشکار می سازد. در حالی که چنین عملی در عصر رسول خدا و در محضر او نیز رواج داشته است.

مسأله جلوگیری از تبرک به آثار رسول گرامی و تقبیل و بوسیدن ضریح و منبر آن حضرت، از مظاهر بزرگ و هابیگری است که دولت و هابی سعودی برای جلوگیری از انجام آن، مأمورانی را در لباس «آمران به معروف و ناهیان از منکر» در اطراف ضریح شریف مستقر ساخته است و آنان نیز با کمال خشونت و بی رحمی با زائران قبر شریف رفتار می کنند و چه بسا در این مورد خونهای پاک ریخته می شود و عرض و ناموس گروه کثیری لطمه و آسیب می بیند، و ریشه اندیشه آنان این است که بوسیدن ضریح، عبادت و پرستش صاحب قبر است. گویی «هر احترامی عبادت است!»

این بیچارگان دور از معارف اسلام، چون نتوانستند عبادت را به صورت منطقی تعریف کنند، سرانجام در وادی حیرت گنج شدند و هر نوع تعظیم از «میت» را پرستش تلقی کردند و ما در فصل آینده برای عبادت، حد و مرز دقیقی ترسیم خواهیم کرد، آنچه فعلاً مهم است، آگاهی از سیره مسلمین در این مورد است که به مختصر و فشرده ای از مطالب انبوه در این زمینه بسنده می کنیم:

۱ - دخت گرامی پیامبر، پس از درگذشت و دفن پدر بزرگوارش، کنار قبر

صفحه

۱۸۲

وی ایستاد و مقداری از خاک قبر را برداشت و بر صورت نهاد و گریه کرد و این دو بیت را سرود:

مَاذَا عَلِيَّ مَنْ شَمَّ ثَرِبَةَ أَحْمَدَا *** أَنْ لَا يَشُمَّ مَدْيَ الزَّمانِ عَوَالِيَا

«چه می شود بر آن کسی که خاک قبر احمد را ببوید و دیگر تا زنده است مشگ های گران قیمت را نبوید.»

صَبَّتْ عَلَيَّ مَصَائِبُ لَوْ أَنَّهَا *** صَبَّتْ عَلَيَّ الْأَيَّامِ صِرْنَ لِيَالِيَا

«مصیبت هایی بر من وارد شد که اگر به روزهای روشن وارد می شد، به شب تار تبدیل می شدند.» (۱)

۲ - صحابی جلیل، بلال حبشی که به علی مدینه را ترک گفت و در نواحی شام به امر مرز بانی اشتغال جست، در خواب دید که پیامبر به او فرمود: این چه جفایی است ای بلال، آیا وقت آن نرسیده است که ما را زیارت کنی؟ وی با حالت اندوه از خواب بیدار شد و بر مرکب خود سوار گشته، آهنگ مدینه کرد. وقتی کنار قبر پیامبر آمد، شروع به گریه کرد و

صورت خود را بر قبر مي ماليد و وقتي حسن و حسين را ديد، هر دو را بوسيد.(۲)

۳ - اميرمؤمنان علي - ع - مي گويد: سه روز از دفن پيامبر گذشته بود که عربي بياباني آمد و خود را بر قبر پيامبر افکند و خاک قبر او را بر سر خود پاشيد و شروع به سخن گفتن با پيامبر کرد و گفت: اي پيامبر خدا، سخن گفتي ما نيز شنيديم، حقايق را از خداوند گرفتي ما نيز از تو گرفتيم از جمله چيزهايي

۱ - بسياري از نويسندگان محقق، اين جريان را نقل کرده اند، مانند شبرواي در الإتحاف، ص ۹ و سمهودي در وفاء الوفا، ج ۲، ص ۴۴۴ و خالدي در صلح الإخوان، ص ۵۷ و غيره.

۲ - اين داستان را گروهی نقل کرده اند، مانند سبكي در شفاء السقام به نقل از تاريخ شام ابن عساكر و ابن اثير در اسد الغابه، ج ۱، ص ۲۸

صفحه

۱۸۳

که خداوند بر تو نازل کرده، اين است که: «وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ»، حال من بر خويشتن ستم کرده ام، از خدا برايم طلب آمرزش فرما! ناگهان ندائي شنيد که: «گناهان تو بخشوده شد!»

اين داستان را بسياري از نويسندگان تاريخ و سيره آورده اند؛ از آن جمله «سمهودي در وفاء الوفا، ج ۲، ص ۶۱۲ و شيخ داود خالدي (متوفاي ۱۲۹۹) در صلح الاخوان و غيره.

۴ - حاکم در مستدرک نقل مي کند: مروان بن حکم وارد مسجد شد و ديد مردی صورت بر قبر نهاده است، گردن او را گرفت و گفت مي داني چه مي کنی؟ او وقتي سر برداشت معلوم شد که ابو ايوب انصاري است و خطاب به مروان گفت: من نزد سنگ نيامده ام، نزد پيامبر آمده ام. اي مروان از پيامبر شنيدم که فرمود: آنگاه که دين را صالحان رهبري کنند بر آن گريه نکنيد آنگاه گريه نماييد که نا اهلان رهبر باشند (يعني تو و بيت اموي تو).(۱)

اين بخش از تاريخ ريشه بازداري از تبرک به قبر پيامبر را به دست مي دهد و مي رساند که صحابه گرامي پيامبر پيوسته به قبر شريف پيامبر تبرک مي جستند، اين مروان بن حکم ها بودند که آنان را از اين عمل مشروع باز مي داشتند.

در اين مورد سرگذشتهاي تاريخي به قدری زياد است که نقل آنها مایه اطاله و درازي سخن است. علاقمندان مي توانند افزون بر کتاب «تبرک الصحابه» به کتاب ارزنده «الغدير»، ج ۵، ص ۱۵۶-۱۴۶ مراجعه فرمايند.

۱ - مستدرک حاکم، ج ۴، ص ۵۱۵

صفحه

۱۸۴

بدعت و یا نامشروع و حرام به شمار می رفت هرگز دروغ پردازان آنها را به شخصیت‌های اسلامی نسبت نمی دادند، زیرا افراد دروغگو در زمینه هایی دروغ پردازی می کنند که مورد پذیرش جامعه باشد تا مردم سخن آنها را بپذیرند و باور کنند و هرگز کاری را که شرک و بدعت و یا حرام و نامشروع است، به صالحان نسبت نمی دهند؛ زیرا در این صورت با مقاومت و عدم پذیرش مردم روبرو می شوند و تیر آنان به سنگ می خورد و به هدف پست خود نمی رسند.

صفحه

۱۸۵

فصل: ۱۰

توحید در عبادت و پرستش

(یا دستاویز و هابیان)

یکتا پرستی اساس دعوت پیامبران آسمانی را در تمام ادوار، تشکیل می دهد؛ یعنی همه انسان ها باید خدای یگانه را بپرستند و از پرستش موجودات دیگر بپرهیزند.

یکتاپرستی و شکستن زنجیرهای دوگانه پرستی، از اساسی ترین دستورهای آسمانی است که در سر لوحه برنامه های تمام پیامبران قرار گرفته است، تو گویی تمام پیامبران برای یک هدف برگزیده شده اند و آن تثبیت یکتاپرستی و مبارزه با شرک به صورت مطلق و شرک در عبادت - بخصوص - می باشد.

قرآن مجید این حقیقت را به روشنی یادآور شده و می گوید:

صفحه

۱۸۶

۱ - «وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ» (۱)

«در میان هر امتی پیامبری برانگیختیم که خدا را بپرستند و از هر معبودی جز خدا بپرهیزند.»

۲ - «وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ» (۲)

«پیش از تو، هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر این که به او وحی کردیم: جز من معبودی نیست و مرا بپرستید.»

قرآن مجید یکتا پرستی را اصل مشترک میان تمام شرایع آسمانی معرفی کرده و می فرماید:

«قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ، أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئاً» (۳)

«بگو ای اهل کتاب بیایید کلمه ای را که میان ما و شما یکسان است، بپذیرید و آن این که: جز خدای را نپرستیم و برای او شریک و انبازی قرار ندهیم.»

توحید در عبادت اصل مسلم و استواری است که در میان مسلمانان احادی با آن مخالفت نکرده و تمام طوائف درباره آن نظر واحدی دارند. اگر گروه معتزله در توحید افعالی اختلاف نظر دارند، و یا گروه اشاعره در توحید

۱ - نحل: ۳۶

۲ - انبیاء: ۲۵

۳ - آل عمران: ۶۴

صفحه

۱۸۷

صفات با معتزله مخالفند ولی تمام طوائف اسلامی در این اصل وحدت نظر دارند و هیچ فرد مسلمانی نمی تواند این اصل را منکر شود و اگر اختلافی در میان باشد، مربوط به مصادیق است؛ یعنی گروهی از مسلمانان برخی از افعال را عبادت می انگارند، در حالی که طوائف دیگر آن را تکریم و تعظیم می دانند و به اصطلاح هر چه نزاع هست در صغری است که آیا این کار عبادت است یا نه، نه در کبری و آن این که عبادت غیر خدا شرک و حرام است. این جا است که باید معنای «عبادت» را از نظر لغت و قرآن کاملاً روشن کنیم، آنگاه تکلیف موارد و مصادیق مورد گفتگو خود به خود روشن خواهد شد.

روشن تر بگوییم: توحید در عبادت چیزی نیست که فقط گروه خاصی آن را به خود نسبت دهد بلکه تمام یکتاپرستان بخصوص مسلمانان در این مورد نظر واحدی دارند، چیزی که هست بحث و گفتگو درباره یک رشته اعمال است که گروهی آنها را عبادت تلقی می کنند، در حالی که در نظر دیگران ارتباطی به عبادت ندارد، از این جهت باید در این بخش پیرامون آن بحث و گفتگو کنیم و عبادت را به صورت منطقی تعریف کنیم و حد و مرز آن را روشن سازیم و محکی به دست طرف بدهیم که در پرتو آن «عبادت» را از غیر آن به روشنی تمیز دهد.

عبادت و تعریف کامل و جامع آن

«عبادت» در لغت عرب، معادل لفظ «پرستش» در زبان فارسی است، همان طور که لفظ پرستش نزد ما مفهوم روشن و واضحی دارد، لفظ عبادت نیز مفهوم کاملاً روشنی دارد، هر چند نتوانیم آن را با جمله ای به صورت یک

صفحه

تعریف منطقی، تفسیر و ارائه کنیم.

شکی نیست که زمین و آسمان نزد ما مفهوم کاملاً روشن و واضحی دارد، در صورتی که بسیاری از ما نمی‌تواند آن را به صورت کامل تعریف کند و یا توضیح دهد، ولی این مطلب مانع از آن نیست که از شنیدن هر دو لفظ، معنای واضحی از آن، در ذهن ما مجسم گردد.

عبادت و پرستش نیز بسان لفظ زمین و آسمان است که همگی به معنای واقعی آن واقف و آگاهیم هر چند نتوانیم درک خود را در قالب یک تعریف منطقی بریزیم، همچنانکه مصادیق واقعی هر یک از «عبادت» و «تعظیم» و یا «پرستش» و «بزرگداشت» نزد ما روشن است و جداسازی مصادیق هر یک از دیگری بسیار آسان می‌باشد.

عاشق دلدادۀ ای که در و دیوار معشوق خود را می‌بوسد و یا لباس و پیراهن او را به سینه می‌مالد و یا پس از مرگ، قبر و تربت او را می‌بوسد، در میان هیچ ملتی پرستشگر خوانده نمی‌شود. عمل و کار کسانی که برای دیدار جسدهای مومیایی رهبران بزرگ جهان، که مورد علاقه گروهی از توده‌هاست، می‌شتابند و یا برای دیدن آثار و خانه و کاشانه آنها می‌روند و برای احترام آنان چند دقیقه سکوت کرده و مراسمی را بر پا می‌کنند، عبادت و پرستش محسوب نمی‌شود، هر چند خضوع و اظهار علاقه آنان در پایه خضوع خداپرستان در مقابل خدا باشد. در این بحث تنها وجدان‌های بیدار می‌تواند قاضی و داور باشد تا «احترام و تعظیم» را از «عبادت و پرستش» جدا سازد.

بنابر این اگر بنا باشد عبادت را به صورت منطقی تعریف کنیم و تجزیه

صفحه

و تحلیل نماییم، می‌توانیم آن را به سه گونه تعریف کنیم که آن سه تعریف هدف واحدی را تعقیب می‌کنند ولی پیش از آن، دو تعریفی را که وهابیها روی آن تکیه می‌کنند می‌آوریم:

الف - عبادت؛ خضوع و تذلل!

در کتابهای لغت، «عبادت» به معنای «خضوع» و «اظهار تذلل» آمده است (۱) چنین معنایی نمی‌تواند بیانگر معنای دقیق، صحیح و کامل عبادت باشد، زیرا:

۱ - اگر «عبادت» با خضوع و تذلل مرادف باشد، در جهان نمی‌توان برای کسی شناسنامه «توحیدی» صادر کرد و نمی‌توان فردی را موحد خواند؛ زیرا: بشر فطرتاً در برابر کمال مادی و معنوی انسانهای بالاتر و برتر، خاضع و خاشع می‌گردد؛ مانند شاگرد در برابر آموزگار، فرزند در برابر پدر و مادر، انسان دلدادۀ در مقابل معشوق و محبوب و

۲ - قرآن مجید به فرزندان دستور می‌دهد که بالهای ذلت را در برابر پدر و مادر فرود آورند آنجا که می‌فرماید:

«وَاحْضَرْ لَهُمَا جُنَاحَ الذِّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا» (۲)

۱ - در قرآن مجید نیز گاهی به این معنا آمده است؛ مانند: «وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَدْتَ بَنِي إِسْرَائِيلَ» (شعراء:

۲۲)؛ «آیا این هم نعمتی است که بر من منت می‌نهی که فرزندان اسرائیل را خوار و ذلیل کرده ای؟»

«بالهاي ذلت را به نشانه محبت در برابر آنها فرود آور و بگو: خدايا! بر آنان رحم فرما، آنچنان که مرا در دوران کوچكي تربيت کرده اند.»

اگر خضوع ذليلانه نشانه عبادت شخص باشد، بايد فرزندان مطيع، مشرک شمرده شوند و فرزندان عاق، موحد قلمداد گردند.

ب - عبادت؛ خضوع بي نهايت!

گروهي از مفسران وقتي به نقص معنا و تفسير اهل لغت واقف شدند، در صدد جبران برآمده و اينگونه گفته اند: «عبادت، خضوع بي نهايت در احساس کمال و عظمت است!»

چنين تفسيرى دست کمي از تفسير نخست ندارد زيرا: خداوند به فرشتگان دستور مي دهد که در برابر آدم سجده کنند؛ چنانکه مي فرمايد:

«وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ» (۱).

«آنگاه که به فرشتگان فرمود: بر آدم سجده کنيد، همگان سجده کردند جز ابليس.»

سجده در مقابل موجودي، از مصاديق تذلل و اظهار خضوع بي نهايت است. اگر چنين کاري نشانه عبادت باشد، بايد فرشتگان مطيع را مشرک و شيطان عصيانگر را موحد قلمداد نمود.

فرزندان يعقوب و حتي خود او با همسرش در برابر عظمت يوسف سجده کردند، چنانکه مي فرمايد:

«وَحَرُّوا لَهُ سُجْدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا.» (۱)

«همگان در برابر يوسف به سجده افتادند و يوسف گفت: (سجده شماها و يازده برادر من) تأويل خوابي است که قبلا ديده بودم.»

قرآن خواب يوسف را، که در دوران کودكي اش ديد، نقل مي کند آنجا که مي فرمايد:

«إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ» (۲)

«يازده ستاره و آفتاب و ماه را بر خود سجده کنان ديدم.»

همه مسلمانان، حجرالأسود را به پیروی از پیشوای موحدان، پیامبر گرامی - ص - می بوسند و بر آن دست می مالند؛ همانند کاری که بت پرستان با بتهای خود انجام می دادند. با این وصف، کار ما عین توحید و کار آنان عین شرک است.

با توجه به این اصل، نباید واقعیت عبادت را تنها در صورت عمل و در تذللها و خضوعهای مطلق جستجو کرد. هر چند خضوع و تذلل یکی از ارکان و از عناصر واقعی آن است ولی رکن و عنصر به آن منحصر نیست، بلکه باید خضوع و تذلل با عقیده خاصی نیز توأم باشد و در حقیقت اگر خضوع - خواه به صورت بی نهایت یا به صورت کم رنگ تر از آن - از عقیده خاصی سرچشمه بگیرد، «عبادت» شمرده می شود و در حقیقت عقیده است که به عمل رنگ

۱ - یوسف: ۱۰۰

۲ - یوسف: ۴

صفحه

۱۹۲

عبادت می بخشد و عمل بدون عقیده، عبادت نیست.

نخستین تعریف عبادت:

عبادت آن خضوع عملی و یا لفظی و زبانی است که از اعتقاد به «الوهیت» سرچشمه بگیرد.

اکنون ببینیم «الوهیت» چیست؟ و نقطه حساس بحث این است که معنای الوهیت را به دقت دریابیم. الوهیت به معنای خدایی و اله به معنای خدا است. اگر احياناً لفظ «اله» به «معبود» تفسیر شده، تفسیر به لازم است نه این که معبود، معنای واقعی اله است. بلکه از آن جا که اله حقیقی و یا اله های پنداری در میان ملل جهان، معبود و مورد پرستش بوده اند، تصور شده که اله به معنای معبود است و گر نه معبود بودن از لوازم اله بودن است نه معنای ابتدایی آن.

گواه روشن بر این که لفظ اله به معنای خداست نه معبود، همان کلمه اخلاص؛ یعنی لا اله الا الله است. اگر لفظ «اله» در این جمله به معنای معبود باشد، این کلمه دروغی بیش نخواهد بود؛ زیرا روشن و بدیهی است که جز الله هزاران معبود دیگر نیز هست. و لذا گروهی برای نجات از اشکال، لفظ «بالحق» را در تقدیر گرفته اند تا از این طریق دروغ را بر طرف کنند که در آن صورت معنای جمله این می شود که: «لا معبود بالحق الا الله» ولی تقدیر چنین کلمه ای جز تکلف چیزی نیست.

گواه روشن بر این تعریف، آیاتی است که در این زمینه وارد شده است. از

صفحه

۱۹۳

بررسی این آیات، روشن می گردد که عبادت آن نوع گفتار و رفتاری است که از اعتقاد به «الوهیت» (۱) سرچشمه بگیرد و تا چنین اعتقادی درباره موجودی نباشد، خضوع و کرنش و یا تعظیم و تکریم او عبادت و پرستش نخواهد بود، به گواه این که قرآن وقتی دستور عبادت خدا را می دهد به دنبالش مدلل می کند که جز او الهی نیست، چنانکه می فرماید:

«يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ» (۲)

«ای قوم من خدا را بپرستید، برای شما خدایی جز او نیست.»

مضمون این آیه در نه مورد یا بیشتر وارد شده است و خوانندگان گرامی می توانند به سوره های اعراف، آیات ۶۵، ۷۳ و ۵۸ و هود، آیات ۵، ۶۱ و ۸۴ و انبیاء، آیه ۲۵ و مؤمنون، آیه ۲۳ و ۳۲ و طه، آیه ۱۴ مراجعه کنند.

این تعبیرها می رساند که عبادت، آن خضوع و تذلل است که از اعتقاد به الوهیت سرچشمه می گیرد و اگر چنین اعتقادی در کار نباشد، آن را عبادت نمی نامند.

نه تنها این آیه و مضمون آن، که آیات دیگری نیز بر این حقیقت گواهی می دهد؛ مانند:

«إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ» (۳)

۱ - معنای خدا بودن بت ها، این نیست که حتماً خالق و آفریننده و مدیر و مدبر جهان و انسان باشند، بلکه خدا بودن معنای وسیعی دارد که شامل خدایان واقعی و خدا نمایان نیز می شود. هرگاه موجودی را مبدأ کارهای خدایی بدانیم و تصور کنیم که برخی از کارهای خدا؛ مانند شفاعت و مغفرت، به آنان سپرده شده است، او را خدا پنداشته ایم، البته خدایی کوچک در برابر خدایی بزرگ!

۲ - اعراف: ۵۹

۳ - صافات: ۳۵

صفحه

۱۹۴

«آنان کسانی هستند که هرگاه به آنان گفته می شود خدایی جز الله نیست، کبر میورزند.»

یعنی به این سخن اعتنا نمی کنند؛ چون به الوهیت موجودات دیگر معتقدند.

«أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ» (۱)

«آیا برای آنها خدایی جز الله هست، منزّه است خدا از آنچه که برای او شرک میورزند.»

در این آیه ملاک شرک این معرفی شده است که شخص به الوهیت غیر خدا معتقد گردد.

«الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْمَلُونَ» (۲)

«آنان که همراه خدا، خدای دیگر قرار می دهند، بزودی از نتایج اعمال خود آگاه می شوند.»

«وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ» (۳)

گواه بر این که دعوت مشرکان همراه با اعتقاد به الوهیت بت های خود بوده، آیه های زیر است:

«وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا» (٤)

«جز خدا، خدایانی را پذیرفته اند که مایه عزت آنان باشد!»

۱ - طور: ۴۳، به سوره های توبه، آیه ۴۳، نحل، آیه ۶۳ نیز مراجعه فرمایید.

۲ - حجر: ۹۶

۳ - فرقان: ۶۸

۴ - مریم: ۸۰

صفحه

۱۹۵

«أَنْتُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَى» (۱)

«آیا شما گواهی می دهید که با خدا، خدایان دیگری هم هست؟»

«وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَزَّرَ اتَّخَذُ أَصْنَامًا آلِهَةً» (۲)

«وقتی ابراهیم به پدر خود گفت: آیا خدایانی از بت ها اتخاذ می کنی؟»

با مراجعه به آیاتی که مسأله شرک بت پرستان در آنها آمده، این حقیقت به خوبی روشن می گردد که شرک بت پرستان، معلول این بوده که به الوهیت معبودهای خود معتقد بوده اند و آنها را که مخلوق خدا بودند، خدا گونه هایی می دانستند که در عین مخلوق بودن، برخی از کارهای خدای بزرگ به آنان سپرده شده است و برای همین عمل آنها را پرستش می نمودند.

به خاطر همین اعتقاد به الوهیت و خدایی آنان بود که هر زمان به خدای یگانه دعوت می شدند، بر او کفر میورزیدند و اگر برای او شریکی قرار داده می شد، به او ایمان می آوردند، چنان که این مضمون در آیه یاد شده در زیر آمده است:

«ذَلِكُمْ بَأْثَهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ» (۳)

«این به خاطر این است که هر گاه خداوند به تنهایی خوانده می شود، به او کفر میورزید و اگر بر او شریکی قرار داده شود، ایمان می آورید، حکومت از آن خدای بلند مرتبه و بزرگ است.»

۱ - انعام: ۱۹

۲ - انعام: ۷۴

۳ - غافر: ۱۲

مرحوم آیه الله شیخ محمد جواد بلاغي در تفسیر ارزنده خود (آلاء الرحمن) وقتی به تفسیر و موشکافی حقیقت عبادت می رسد، آن را چنین تعریف می کند:

«الْعِبَادَةُ مَا يَرَوْنَهُ مُسْتَشْعِرًا بِالْخُضُوعِ لِمَنْ يَتَّخِذُهُ الْخَاضِعُ إِلَيْهَا لِيُوفِيَهُ بِذَلِكَ مَا يَرَاهُ لَهُ مِنْ حَقِّ الْإِمْتِيَازِ بِالْإِلَهِيَّةِ» (۱)

«عبادت همان عملی است که حاکی از خضوع انسان در برابر کسی است که او را اله اتخاذ کرده است تا حق برتری او را از جهت داشتن مقام الوهیت ادا نماید.»

مرحوم بلاغي دریافت وجدانی خود را از عبادت در قالب لفظ ریخته و بیان کرده است و آیات یاد شده کاملاً مؤید و روشنگر صحت و استواری این تعریف می باشد.

استاد بزرگوار حضرت آیه الله العظمی خمینی - ره - در کتاب ارزنده اش (کشف الأسرار) همین نظر را برگزیده و می فرماید:

عبادت در عربی و پرستش در فارسی، عبارت از آن است که: «کسی را به عنوان این که خدا است، ستایش کنند، خواه به عنوان خدای بزرگ یا به عنوان خدای کوچک.» (۲)

روشن ترین گواه بر این نظر ملاحظه مجموع آیات مبارزه با شرک است و تمام فرقه های شرک، موجوداتی را که در برابر آنها خضوع و آنها را ستایش می کردند، همه را «اله» (خدا؛ اعم از بزرگ یا کوچک، حقیقی یا مجازی)

۱ - الأ الرحمن، طبع صیدا ج ۱، ص ۵۷

۲ - کشف الاسرار، ص ۲۹

پنداشته و به این عنوان در برابر آنها تذلل می کردند.

و کلید این تعریف این است که با مراجعه به آیات، روشن سازیم که «اله» به معنای «خدا» است نه به معنای «معبود» و در خدا بودن، کافی است که موجودی از نظر پرستشگر، مالک برخی از افعال و کارهای خدای خالق گردد، هر چند خود او مخلوق باشد. اما یک کار و یا کارهای الهی به او تفویض شده باشد؛ چنانکه جریان درباره برخی از بتها از نظر عرب جاهلی چنین بود.

دومین تعریف عبادت:

عبادت خضوعی است در برابر کسی که او را «رب» می دانیم.

ما می توانیم دریافت خود را از لفظ «عبادت» در قالب دیگری بریزیم و بگوییم: «عبادت خضوع قولی و یا عملی است

که از اعتقاد به ربوبیت انسان سرچشمه بگیرد و لفظ عبودیت در برابر ربوبیت است. هرگاه انسانی خود را عبد و برده و طرف مقابل را ربّ تکوینی خود بداند؛ خواه او ربّ او باشد یا نباشد و با این اندیشه در برابر او خضوع کند، چنین عملی را عبادت می نامند.

از آیاتی که هم اکنون یادآور می شویم، می توان استفاده نمود که عبادت از شؤون ربوبیت است، اینک به برخی از آیات اشاره می شود:

«وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ» (۱)

«مسیح گفت ای بنی اسرائیل، خدا را بپرستید که او ربّ من و شما است.»

۱ - مائده: ۷۲

صفحه

۱۹۸

«إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ» (۱)

«خداوند صاحب من و شما است، پس او را بپرستید، این است راه مستقیم.»

این مضمون در آیات دیگر نیز وارد شده. در برخی از آیات عبادت از شؤون خالقیت شمرده شده است، چنان که می فرماید:

«ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ» (۲)

«این است صاحب شما، جز او معبودی نیست، او است آفریننده تمام اشیاء، پس او را بپرستید.»

مقصود از «ربّ» چیست؟

در لغت عرب، ربّ به کسی گفته می شود که تدبیر و کارگردانی چیزی به او واگذار شده و سرنوشت آن در اختیار او باشد. پس اگر در لغت عرب، به مالک خانه و دایه کودک و کشاورز مزرعه «ربّ» می گویند، بدان جهت است که اختیار اداره آنها به او واگذار شده و سرنوشت آنها در دست آنان قرار دارد. اگر ما خدا را ربّ خود می دانیم برای این است که سرنوشت کلیه شؤون ما؛ از وجود و هستی، حیات و ممات، رزق و روزی، تقنین و تشریع و مغفرت و آمرزش در دست او قرار دارد، حال اگر کسی تصور کند که یکی از شؤون و امور مربوط به سرنوشت ما در دست دیگری قرار دارد؛ مثلاً خدا امر حیات و ممات، رزق و روزی، تقنین و تشریع و یا مغفرت و آمرزش را به دیگری واگذار کرده است؛ به

۱ - آل عمران: ۵۱

۲ - انعام: ۱۰۲

گونه ای که آن فرد، بطور مستقل و به صورت تفویضی عهده دار همه و یا یکی از این مقامات می باشد، در این صورت او را «رب» خود پنداشته ایم، اگر ما با این عقیده در برابر او خضوع کنیم، او را عبادت و پرستش کرده ایم.

به عبارت دیگر: عبادت و پرستش، از احساس بندگی سرچشمه می گیرد و حقیقت بندگی جز این نیست که انسان خود را مملوک و مقام بالاتر را مالک وجود و هستی، موت و حیات، رزق و روزی، یا لااقل مالک و اختیاردار خصوص مغفرت (۱) و شفاعت (۲) و وضع قوانین و تکالیف (۳) بداند، در این صورت او را ربّ خود تصور کرده است و هر فردی چنین احساسی را از طریق زبان و یا عمل در خارج مجسم نماید و عقیده و احساس خود را در قالب عمل و یا لفظ بریزد، بی شک او را پرستش نموده و عبادت کرده است.

تعریف سوم برای عبادت

می توان برای عبادت تعریف سومی بیان کرد و برداشت وجدانی خود را در قالب آن تعریف ریخت و آن این که:

عبادت خضوع در برابر کسی است که او را خدا و یا مبدأ کارهای خدایی بدانیم و بیندیشیم.

از سویی شکی نیست که کارهای مربوط به جهان خلقت و آفرینش؛ مانند تدبیر امور جهان، زنده کردن و میراندن افراد، روزی دادن به جانداران

۱ - «وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ» (آل عمران: ۱۳۵)

۲ - «قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعاً» (زمر: ۴۴)

۳ - «اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَاباً مِنْ دُونِ اللَّهِ» (توبه: ۳۱)

و مغفرت و بخشیدن گناهان، از آن خدا است. اگر آیات (۱) مربوط به این امور را مورد مطالعه قرار دهید، خواهید دید که قرآن با اصرار بسیار این نوع کارها را از آن خدا دانسته و از انتساب آنها به غیر او، به شدت جلوگیری می کند.

و از دیگر سوي، مي دانيم که جهان آفرينش، جهان سازمان يافته و منظمي است و هر فعل که در اين جهان رخ مي دهد، بدون اسباب فراواني که همگي منتهي به خدا مي گردد، انجام نمي پذيرد و خود قرآن در مواردی به علل همين افعال، که جز خدا هستند ولي به فرمان او کار مي کنند، تصريح کرده است؛ مثلاً قرآن با تأکید خاصی بيان مي کند که مُحَيِّي و مُمَيِّت خدا است؛ چنان که مي فرمايد:

«وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ» (۲)

«او است که زنده مي کند و مي ميراند و شب و روز را جانشين يکديگر مي سازد.»

ولي همين قرآن در آيات ديگر، فرشتگان را مُمَيِّت (گيرنده حيات) معرفي مي کند و مي فرمايد:

«حَتَّى إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا» (۳)

«وقتي مرگ يکي فرا رسد، فرستادگان ما جان آنها را مي گيرند.»

بنابر اين راه جمع اين است که بگوييم: «فاعليت و سببیت اين علل طبيعي؛ اعم از مادي و غير مادي؛ مانند فرشتگان، به اذن و دستور و فرمان

۱ - قصص : ۷۳؛ نمل : ۶۴-۶۰؛ زمر : ۵ و ۶

۲ - مؤمنون : ۸۰

۳ - انعام : ۶۱

فهرست

صفحه

۲۰۱

خدا است و فاعل مستقل خود خدا است.» و به ديگر سخن: «اين دو فاعل در طول يکديگرند؛ يکي فاعل مستقل و ديگري فاعل بالتبع و اين يکي از معارف بلند قرآن است که از مطالعه آيات فراوان درباره افعال خدا استفاده مي شود. بنابر اين اگر انساني افعال الهي را از او منقطع بداند و بگويد که اين کارها به موجودات نوراني از فرشته و اوليا واگذار شده و به آنان تفويض گرديده است و با اين اعتقاد در برابر آنان خضوع کند، بطور مسلم خضوع او عبادت و عمل او شرک در عبادت خواهد بود.

به عبارت ديگر، معتقد شود که خداوند انجام اين کارها را به آنها تفويض کرده است و آنان بطور مستقل به چنين کارهايي قيام و اقدام مي کنند. در اين صورت آنها را «مثل» و «ند» خدا درآورده است، شكي نيست که چنين اعتقادي عين شرک و هر نوع درخواست و خضوع با چنين اعتقاد، عبادت و پرستش آنها خواهد بود، همچنانکه قرآن

می فرماید:

«وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَاداً يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ» (۱)

«برخی از مردم برای خدا مثل و شریک قرار داده اند و آنها را بسان خدا دوست دارند.»

هیچ موجودی نمی تواند در محیط اندیشه، «ند» و «مثل» خدا باشد، مگر این که در انجام کار یا کارها، مستقل و تام اختیار عمل کند. در غیر این صورت؛ یعنی اگر به فرمان و اذن او کار کند، نه تنها ند و مثل او نیست که موجود مطیعی بوده، به فرمان او انجام وظیفه می کند.

اتفاقاً مشرکان دوران رسالت، درباره خدایان مورد پرستش، به نوعی

۱ - بقره: ۱۶۵

صفحه

۲۰۲

استقلال در انجام امور الهی معتقد بوده اند.

کم رنگ ترین عقیده شرک در دوران جاهلیت، این بود که گروهی فکر می کردند حق تقنین و تشریع به احبار و رهبان تفویض گردیده (۱) و یا شفاعت و مغفرت، که حق مختص خدا است، به بتها و معبودهای آنان واگذار شده است و آنان در این کار مستقل می باشند و لذا آیات مربوط به شفاعت اصرار دارد که هیچ کس بدون اذن خدا نمی تواند شفاعت کند. (۲) اگر عقیده آنان این بود که معبودهای آنان به اذن خداوند شفاعت خواهند کرد، دیگر اصرار بر مسأله نفی شفاعت بدون اذن خداوند، چندان لزومی نداشت.

گروهی از حکمای یونان برای هر نوع از انواع جهان، خدایی پنداشته و تصور می کردند که تدابیر این انواع به آنان تفویض و تدبیر جهان که فعل خداوند است به آنان سپرده شده است. آن گروه از عرب جاهلی که فرشتگان و ستارگان سیار و ثابت را می پرستیدند، به خاطر این بود که تصور می کردند تدبیر جهان خلقت و انسان، به آنان تفویض شده و خداوند از مقام تدبیر بکلی معزول شده است و آنان با اختیار تام، مالک تدبیر جهان می باشند. (۳) از این جهت هر نوع خضوع و کرنشی که با این عقیده همراه و مجسم کننده این احساس باشد، عبادت و پرستش شمرده می شود.

گروه دیگری از عرب جاهلی، در حالی که اصنام و اوثنان چوبی و فلزی را خالق و آفریدگار خود و یا مدبر جهان و انسان نمی دانستند ولی آنها را مالکان مقام شفاعت می شمردند و می گفتند:

۱ - توبه: ۳۱ «اتَّخِذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَاباً مِنْ دُونِ اللَّهِ».

۲ - بقره: ۲۵۵، «مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ».

۳ - ملل و نحل، ج ۲، ص ۲۴۴

«هُؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ»

«اینان شفیعان ما نزد خدا هستند.» (۱)

روی همین اندیشه باطل که آنها مالک مقام شفاعت هستند، آنها را پرستش کرده، و پرستش آنها را مایه تقرب به درگاه الهی می پنداشتند، آنجا که می گفتند:

«مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى» (۲)

«ما آنها را نمی پرستیم مگر برای این که ما را به خدا نزدیک سازند.»

خلاصه، هر نوع عملی که از چنین احساسی سرچشمه بگیرد و حاکی از یکنوع سرسپردگی باشد، عبادت شمره خواهد شد. در برابر آن، هرگونه رفتاری که از چنین اعتقادی سرچشمه نگیرد و فردی بدون داشتن چنین اعتقادی در برابر موجودی خضوع کند و یا تکریم و تعظیم نماید، عبادت و شرک نخواهد بود؛ مثلاً سجده عاشق برای معشوق، فرمانبر بر فرمانده، زن بر شوهر و... عبادت نیست، گرچه در دین مقدس اسلام حرام است، زیرا بدون اذن خدا هیچ کس نمی تواند حتی صورت عبادت را (البته صورت عبادت نه خود آن) درباره کسی انجام دهد، مگر این که به فرمان و اذن او باشد.

نتیجه بحث

تا اینجا توانستیم شما را، به گونه ای روشن، با حقیقت «عبادت» آشنا

۱ - یونس: ۱۸

۲ - زمر: ۳

کنیم و اکنون لازم است از این بحث نتیجه بگیریم که اگر کسی در برابر انسان هایی خضوع و تواضع کند، نه آنها را اله بداند و نه ربّ و نه مبدأ کارهای خدایی بیندیشد، بلکه آنان را از این نظر احترام کند که آنان:

«عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ لَا يَسْتَفِئُونَ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ» (۱)

«بندگان عزیز خدا هستند، در سخن به او سبقت نمی گیرند و به دستور او عمل می نمایند.»

قطعاً چنین عملی جز تعظیم و تکریم و تواضع و فروتنی چیز دیگری نخواهد بود.

خداوند گروهی از بندگان خود را با صفاتی معرفی کرده است که علاقه هر انسانی را برای تعظیم و تکریم و احترام آنان جلب می کند، آنجا که می فرماید:

«إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ» (۲)

«خداوند آدم و نوح و اولاد ابراهیم و اولاد عمران را برگزیده است.»

خداوند به تصریح قرآن مجید، ابراهیم - ع - را برای مقام امامت و پیشوایی برگزیده است؛ چنانکه می فرماید:

«قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا» (۳)

«خدا گفت من تو را برای پیشوایی برگزیدم.»

۱ - انبیاء: ۲۶

۲ - آل عمران: ۳۲

۳ - بقره: ۱۲۴

صفحه

۲۰۵

خداي متعال حضرت نوح و ابراهيم و داود و سليمان و موسي و مسيح و حضرت محمد - ص - را با يك سلسله صفات عالي توصيف کرده است که هر يك از اين صفات مايه جلب قلوب و سبب نفوذ در دلها است تا آنجا که محبت برخي را براي ما واجب و لازم شمرده است. (۱)

اگر انسانها اين بندگان را در حال حيات و ممات، از اين نظر که آنان بندگان گرامي خداوند هستند، احترام کنند و تعظيم نمايند، بدون اين که آنان را خدا بدانند و يا مبدأ کارهاي خدائي بيانديشند، چنين احترامی را در ميان هيچ ملّتي پرستش نمی خوانند و احترام کننده را مشرک معرفی نمی کنند.

همانطور که جملگی مطلعید، ما به پيروي از سرور انسانها، محمد مصطفي - ص - دور خانه خدا را که يك مشت گل و سنگ بيش نيست طواف می نماييم، ميان دو کوه بنام هاي صفا و مروه سعي می کنيم؛ يعني همان کارهايی را انجام می دهيم که بت پرستان دربارہ بتان خود انجام می دادند، در عين حال تاکنون به فکر کسي خطور نکرده است که ما با اين عمل، سنگ و گل را می پرستيم؛ زيرا هرگز ما در سنگ و گل کوچکترين نفع و ضرري نمی انديشيم، اما اگر ما همين اعمال را با اعتقاد به اين که سنگها و کوه ها، خدا و مبدأ آثار خدائي هستند، انجام می داديم، در رديف بت پرستان قرار می گرفتيم. بنابر اين بوسيدن دست پيامبر و امام، يا معلم و آموزگار، يا پدر و مادر، يا بوسيدن قرآن و کتابهاي ديني و يا ضريح و آنچه که متعلق به بندگان گرامي است، فقط تعظيم و تکریم است، مگر اين که به نوعي معتقد به الوهيت و يا ربوبيت در مورد آنان شويم.

۱ - شوري: ۲۳، «لَا اسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى.»

هرگز بر اندیشه کسی خطور نکرده است که سجده فرشتگان بر آدم و سجده برادران یوسف بر یوسف، که در قرآن آمده، (۱) پرستش آدم و یا عبادت یوسف بوده است. نکته اش این است که سجده کنندگان درباره مسجود خود به کوچکترین مقامی از الوهیت و ربوبیت قائل نبوده اند و آنها را، نه خدا می دانستند و نه مبدأ کارهای خدایی، از این جهت عمل آنان فقط تعظیم و تکریم محسوب می گردیده است نه عبادت و پرستش.

وهابی ها وقتی در برابر این دسته از آیات قرار می گیرند، در جواب می گویند: علت این که این اعمال پرستش مسجودان نبوده، این است که به فرمان خدا صورت پذیرفته است.

باید گفت آنان از یک نکته غافلند و آن این که درست است که تمام این اعمال حتی عمل برادران یوسف در حضور یعقوب به امر خدا و یا به رضای او بوده است، لیکن ماهیت عمل نیز عبادت و پرستش نبوده، و از این جهت خدا بدان فرمان داده است. و اگر واقعیت عمل در حد ذات، عبادت مسجود بود، هرگز خدا بدان فرمان نمی داد.

«قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ» (۲)

«بگو خدا به چیزهای بد فرمان نمی دهد، آیا بر خدا چیزی را که نمی دانید نسبت می دهید؟!»

خلاصه این که امر و فرمان، ماهیت عمل را دگرگون نمی سازد، باید ذات عمل پیش از فرمان خدا، عمل غیر عبادی باشد، آنگاه امر خدا بر آن تعلق

۱ - بقره: ۳۴؛ یوسف: ۱۰۰

۲ - اعراف: ۲۸

بگیرد و هرگز تصور ندارد عملی که در حد ذات عبادت باشد اما با فرمان خدا به این که آن را درباره انسانی انجام بدهیم، از عبادت و پرستش بودن خارج شود.

این پاسخ را، که ما از مشایخ وهابی در مکه و مدینه فراوان شنیده ایم، حاکی از نوعی جمود در تحلیل معارف قرآنی است و عبادت و پرستش، برای خود ماهیت و مفهوم مستقلی دارد که گاهی مورد امر و گاهی مورد نهی قرار می گیرد؛ یعنی شیء در حد ذات خود عبادت است، آنگاه خدا امر می کند مانند نماز و روزه و گاهی نهی می کند مانند روز «عیدین». هرگاه سجود ملانک و فرزندان یعقوب در حد ذات، عبادت و پرستش آدم و یوسف باشد، امر به انجام آن، آن را از این حد و مرز بیرون نمی برد.

اساس حل نزاع

باید توجه داشته باشیم که اساس حل نزاع در بسیاری از مسائل اختلافی میان ما و وهابی ها، تحلیل مفهوم عبادت است و تا عبادت به صورت منطقی تعریف نشود و در آن با افراد منصف به توافق نرسیم، هر نوع بحث و گفتگو به نتیجه

نخواهد رسید، از این جهت باید فرد محقق در این بخش، بیش از آنچه که یادآور شدیم، غور و بررسی کند و فریب بسیاری از تعریفهای اهل لغت را که غالباً در صدد تفهیم اجمالی معنای لفظ هستند - نه تحلیل واقعی آن - نخورد و در این مورد غور در آیات بهترین راهنما است.

متأسفانه همه نویسندگان وهابی و گروهی از نویسندگان رد بر عقاید آنها، به جای این که فشار را بر این نقطه وارد سازند، بیشترین اهمیت را به مسائل جنبی می دهند.

صفحه

۲۰۸

خلاصه وهابی ها می گویند: بسیاری از این اعمالی که شما درباره پیامبر - ص - انجام می دهید، عبادت پیامبر - ص - و یا امام است، و لازمه اش شرک در عبادت می باشد، از این جهت باید باتفسیر دقیق عبادت، او را خلع سلاح کنیم.

اکنون برای روشن شدن مقصود، نمونه ای از کارها و اعمال را که وهابیان آن را عبادت میّت تلقی می کنند، در اینجا می آوریم و یادآور می شویم که تمام اینها مانند دیگر کارهای عادی، به دو صورت انجام می گیرد؛ یکی از آن دو، عبادت شمرده می شود و دیگری ارتباطی به آن ندارد:

۱ - طلب شفاعت از پیامبر و صالحان.

۲ - درخواست شفا از اولیای الهی.

۳ - درخواست حاجت از پیشوایان دینی.

۴ - تعظیم و تکریم صاحب قبر.

۵ - استعانت و کمک خواهی از رسول گرامی و غیر.

آنان می گویند: شفاعت به حکم آیه: «قُلْ لِلّٰهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا» از افعال خدا است، همانگونه که شفا دادن از کارهای خدا است؛ چنانکه می فرماید: «وَإِذَا مَرَضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ». و در خواست فعل خدا، از غیر او، عبادت غیر خدا خواهد بود.

فعل خدا چیست؟

در پاسخ این پرسش باید گفت: هر نوع حق شفاعت و شفای بیمار، که

صفحه

۲۰۹

فاعل در انجام آن مستقل باشد (نه این که آن حق را از جایی کسب کرده و در انجام آن نیاز به قدرت و توانایی موجود برتر داشته باشد) چنین فعلی، فعل الهی است و در خواست یک چنین فعلی از هر کسی، ملازم با اعتقاد به الوهیت و ربوبیت او است و طبعاً عبادت و پرستش او خواهد بود.

ولی اگر شفاعت خواهی از کسی، با این عقاید همراه نباشد، بلکه او را فاعلی بیاندیشد که در عین بندگی خدا، در فعل و

کار خود متکی به قدرت برتر می باشد و با مشیت و خواست او کار را صورت می دهد، در این صورت ملازم با اعتقاد به ربوبیت و الوهیت نبوده و درخواست نیز، درخواست کار خدا، از غیر خدا نخواهد بود.

عین این بیان در مسأله درخواست حاجت، و یا طلب استعانت از غیر خدا نیز جاری و حاکم است و درخواست حاجت دو صورت دارد؛ یکی از آن دو، عبادت محسوب می شود و دیگری ارتباطی به عبادت ندارد.

این بیان نه تنها حد فاصل میان عبادت و غیر عبادت در خصوص این اعمال است، بلکه یک ضابطه کلی است که توحید و شرک را، در کلیه فواعل و مؤثرات، از هم جدا می سازد.

اعتقاد به تأثیر «آنتی بیوتیک» در نابودی میکرب و قطع تب، می تواند به یکی از دو صورت باشد؛ اگر آن را در وجود هستی و یا تأثیر فعل مستقل انگاریم و نیازش را در یکی از دو مرحله، به موجود برتر «الله» مقطوع بیندیشیم در این صورت آن را خدای کوچکی تصور کرده ایم که در اعمال و افعال خود استقلال دارد و اگر در مقابل آن جاهلانه تعظیم کنیم، آن را الله پنداشته و عمل ما عبادت خواهد بود ولی اگر موجودی ممکن بدانیم که در

صفحه

۲۱۰

وجود و هستی و تأثیر و فعل، به مقام برتر، و موجود هستی بخش وابسته می باشد و بدون مشیت حکیمانه، نه هستی پیدا می کند و نه کاری را صورت می دهد، در این صورت عقیده ما عین توحید بوده (لَا مُؤَثِّرَ فِي الْوُجُودِ إِلَّا هُوَ) و درخواست حاجت از آن، پیراسته از شرک و عبادت آن خواهد بود.

بنابر این یادآوریم که کلیه حل نزاع و خلع طرف از سلاح، در بیشتر مسائل که بر محور «توحید» و «شرک» دور می زند، مربوط به تحلیل عبادت و آگاهی از معنای «الوهیت» و «ربوبیت» و شناخت افعال الهی از غیر آن است.

اتفاقاً اعمال عرب جاهلی، همه و همه توأم با اعتقاد به الوهیت اوئان و ربوبیت اصنام بوده و همه آنها را تام الاختیار در بخشی از کارهای الهی می دانستند و تصور می کردند که خداوند زمام این کارها را به آنها سپرده و آنها هستند که هر کسی را بخواهند شفاعتش می کنند و هر کسی را بخواهند شفاعت نمی کنند.

این اجمال بحث است، افرادی که بخواهند این بحث را به صورت گسترده مطالعه کنند، به دو کتاب «معالم التوحید» و «التوحید والشرک فی القرآن» مراجعه کنند.

صفحه

۲۱۱

استمداد از اولیای خدا در حال حیات

درخواست چیزی از «اولیای الهی»، به صورتهای گوناگون انجام می گیرد؛ مثلاً:

۱ - از فرد زنده درخواست کنیم که ما را در ساختن خانه ای کمک کند و یا از ظرف آبی که در کنار او قرار دارد، ما را سیراب نماید.

۲ - از فرد زنده بخواهیم که در حق ما دعا کند و برای ما از خدا طلب آمرزش نماید. هر دو صورت در این جهت مشترکند که از شخص پرسش شده، کاری را درخواست می کنیم که صد در صد به صورت یک امر طبیعی در اختیار او می باشد، چیزی که هست پرسش نخست مربوط به امور دنیایی است و دومی مربوط به امور دینی و اخروی.

صفحه

۲۱۲

۳ - از شخص زنده تقاضا کنیم که بدون اسباب عادی و طبیعی، کاری را صورت دهد؛ مثلاً بدون مداوا، بیماری را شفا بخشد، گمشده ای را بازگرداند، و قرض ما را ادا نماید؛ به عبارت دیگر تقاضا کنیم که از طریق اعجاز و یا کرامت، بدون تشبث به اسباب طبیعی و عادی، خواسته ما را برآورد.

۴ - مسؤول و کسی که از او درخواست و تقاضا می کنیم، حیّ و زنده نیست ولی از آنجا که اعتقاد داریم در سرای دیگر زنده است و رزق و روزی می خورد، از او می خواهیم که در حق ما دعا کند.

۵ - از چنین فردی درخواست می کنیم که با استفاده از قدرت معنوی، که خداوند به او داده است، بیمار ما را شفا دهد، گمشده ما را باز گرداند و....

این دو صورت، بسان صورت های دوم و سوم سؤال و تقاضا از حیّ است، چیزی که هست در صورت دوم و سوم مسؤول و درخواست شونده حیّ و زنده در جهان ماده و طبیعت است و در دو مورد اخیر، به ظاهر مرده و در واقع زنده است.

از چنین کسی نمی توان، درخواست کرد که در امور مادی از طریق اسباب عادی ما را یاری نماید؛ زیرا فرض این است که وی از این جهان رخت بر بسته و دست او از اسباب عادی کوتاه شده است. بدین ترتیب مجموع اقسام پنج تا است، که سه صورت مربوط به سؤال از زنده در جهان ماده و دو صورت مربوط به زنده در غیر این جهان می باشد.

ما حکم درخواست از فرد زنده در جهان ماده را، در این بخش بیان می کنیم و بیان حکم استمداد از اولیای خدا را که در جهان دیگر زنده اند، به بخش بعد موکول می نماییم.

اینک بیان حکم هر سه صورت از بخش نخست:

صورت نخست

درخواست کار و کمک از احياء، در امور عادي که اسباب طبيعي و عادي دارد، اساس تمدن بشر را تشکیل مي دهد. زندگي بشر در اين جهان خاكي بر پايه تعاون استوار است و همه عقلاي جهان در امور زندگي از يکديگر کمک مي طلبند و حکم اين صورت آنچنان واضح است که هرگز احدي در آن اشکالي نکرده است و براي اين که بحث ما قرآني و حديثي است به نقل آيه اي اکتفا مي کنيم:

«ذوالقرنين» در ساختن سد در برابر تجاوز يأجوج و مأجوج به ساکنان منطقه رو کرد و گفت:

«فَاعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا» (۱)

«با نيرويي که در اختيار داريد، مرا کمک کنيد تا ميان شما و آنان سدي قرار دهم.»

صورت دوم

درخواست دعاي خير و يا طلب آمرزش از زندگان در جهان ماده. صحت و استواري يک چنين درخواست از احياء، از ضروريات قرآن مجيد است و هر کس مختصر آشنائي با قرآن داشته باشد، مي داند که شيوه پيامبران اين بود که

۱ - كهف: ۹۵

در حق امت خود، طلب مغفرت مي کردند و يا خود امت از پيامبران چنين درخواستي مي نمودند. اينک مجموع آياتي را که در اين قسمت وارد شده است، منعکس مي کنيم:

۱ - گاهي خداوند به پيامبر خود دستور مي دهد که درباره آنان طلب آمرزش کند، مانند:

«فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ» (۱)

«از آنان درگذر و در حق آنان طلب آمرزش بنما و در امور خود، با آنها مشورت کن.»

«فَبَايَعُوهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُنَّ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ» (۲)

«با زنان بيعت نما و براي آنها از خدا طلب آمرزش کن، همانا خداوند بخشنده و رحيم است.»

«خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ» (۳)

«از اموال آنان صدقه بگیر، آنان را با این عمل پاک گردان، در حق آنان دعا کن؛ زیرا دعای تو در حق آنان، مایه آرامش آنها است. خداوند دانا و شنوا است.»

در این آیه، خداوند مستقیماً به پیامبر دستور می دهد که در حق آنان دعا کند و تأثیر دعای او آنچنان سریع است که افراد، پس از دعای پیامبر، در باطن

۱ - آل عمران: ۱۵۹

۲ - ممتحنه: ۱۲

۳ - توبه: ۱۰۳

صفحه

۲۱۵

احساس آرامش می کنند.

۲ - گاهی خود پیامبران به گنهکاران وعده می دادند که در شرایط خاصی برای آنها طلب آمرزش خواهند کرد؛ مانند:

«إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ» (۱)

«مگر وعده ابراهیم به پدر (یعنی عموی) خود که برای تو طلب آمرزش خواهم کرد.»

«سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا» (۲)

«(ابراهیم گفت) به زودی برای تو طلب آمرزش می کنم؛ زیرا خدایم نیکوکار است.»

«وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ» (۳)

«طلب آمرزش ابراهیم برای پدر (یعنی عموی) خود، به خاطر وعده ای بود که به وی داده بود.»

این آیات حاکی است که پیامبران به گنهکاران وعده و نوید استغفار می دادند تا آنجا که ابراهیم نیز به آزر چنین نویدی داده بود، ولی وقتی او را در بت پرستی پایدار دید، از طلب آمرزش درباره او خودداری کرد؛ زیرا یکی از شرایط استجابت دعا این است که طرف موحد باشد نه مشرک.

۳ - خداوند دستور می دهد که گروه با ایمان ولی گنهکار، برای جلب مغفرت خدا، حضور پیامبر گرامی - ص - بروند و از او بخواهند که درباره آنان

۱ - ممتحنه: ۴

۲ - مریم: ۴۷

طلب آمرزش کند و اگر پیامبر درباره آنها طلب آمرزش کند، خداوند گناهان آنان را می بخشد.

وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا. (۱)

«اگر آنان موقعی که بر خویشتن ستم کردند، پیش تو می آمدند و از خداوند طلب آمرزش می کردند، خداوند را توبه پذیر و رحیم می یافتند.»

چه آیه ای روشن تر از این که خداوند به امت گنهکار دستور می دهد برای جلب مغفرت خدا، حضور پیامبر برسند و از او بخواهند که در حق آنان دعا کند؟ حضور رسول خدا - ص - رسیدن و درخواست استغفار از او، دو فایده روشن دارد:

الف: درخواست استغفار از پیامبر، در گنهکار روح اطاعت و پیروی از پیامبر را زنده می کند و سبب می شود که آنان به خاطر احساس مقامی که از پیامبر می کنند، از او به خوبی پیروی نمایند. اصولاً چنین رفت و آمدی در انسان، حالت خاصی از خضوع نسبت به پیامبر پدید می آورد و انسان را آماده می سازد که آیه «أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ» (۲) را از صمیم دل عمل نماید.

ب: این عمل مقام و موقعیت پیامبر را در اذهان امت به خوبی ترسیم می کند و می رساند همان طور که فیض های مادی از طریق اسباب خاصی به بندگان الهی می رسد، فیض معنوی نیز که همان مغفرت خدا است، از طریق اسباب معینی؛ مانند دعای پیامبر و عزیزان درگاه خدا، فرود می آید.

۱ - نساء: ۶۴

۲ - نساء: ۵۹

اگر خورشید آسمان، سبب ریزش گرمی و حرارت و نیرو و انرژی است و این فیض از طریق آفتاب به بندگان می رسد، همچنین فیض معنوی و لطف الهی، وسیله خورشید آسمان رسالت، به بندگان الهی می رسد و جهان هستی در هر دو مرحله، جهان اسباب و مسببات است و الطاف مادی و معنوی در هر دو جهان همراه با سبب است.

۴ - از برخی آیات استفاده می شود که مسلمانان پیوسته به حضور رسول خدا می رسیدند و درخواست دعا می کردند، و لذا وقتی مسلمانان به منافقان چنین پیشنهاد می کردند، با بی توجهی و روی گردانی آنها مواجه می گردیدند، چنانکه می فرماید:

«وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّاْ رُؤُسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ» (۱)

«وقتی به آنان گفته می شود بیایید تا پیامبر خدا درباره شماها طلب آمرزش کند، سرهای خود را (به عنوان مسخره)

می گردانند، آنان را می بینی که با تکبر مانع (حق) می شوند.»

۵ - برخی از آیات گواهی می دهند که خود مردم با الهام از فطرت پاک، می دانستند که دعای پیامبر در درگاه خدا، درباره آنان اثر خاصی دارد و صد در صد پذیرا است، از این جهت حضور آنان می رسیدند و درخواست طلب مغفرت از خدا درباره خود می کردند.

سرشت پاک انسانی برای او الهام بخش بود که فیض الهی از طریق

۱ - منافقون: ۵

صفحه

۲۱۸

پیامبران به مردم می رسد، همچنانکه هدایت خداوند از طریق پیامبران است، از این نظر حضور پیامبران می رسیدند و از آنان درخواست دعا می کردند که در حق آنان از خداوند طلب مغفرت کند.

اینک آیات این بخش:

«قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» (۱)

«فرزندان یعقوب گفتند: ای پدر ما، برای ما به خاطر گناهانی که داریم (از خدا) طلب مغفرت بنما، خطاکار بودیم (پدر) گفت: به همین زودی از خدایم برای شما طلب آمرزش می کنم، او بخشایشگر و رحیم است.»

۶ - بخشی از آیات به پیامبر اخطار می کند که طلب آمرزش او در حق اشخاص و منافقانی که هنوز در بت گرایی خود باقی هستند، به هدف اجابت نمی رسد و این آیات نوعی استثنا از آیات پیش است و حاکی است که در غیر این مورد، دعای پیامبر تأثیر خاصی دارد، آنجا که می فرماید:

«إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ» (۲)

«اگر درباره آنان هفتاد بار طلب آمرزش نمایی خداوند آنان را نخواهد بخشید.»

«سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ» (۳)

«مساوی و برابر است درباره آنان طلب آمرزش کنی یا نکنی، خداوند

۱ - یوسف: ۹۷-۹۸

۲ - توبه: ۱۹

۳ - منافقون: ۶

آنان را نخواهد بخشید.»

«وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ» (۱)

«وقتی عذاب آل فرعون را فرا گرفت، به موسی گفتند: روی عهده‌ای که با خدا داری (و وعده داده است که دعای تو را مستجاب کند) برای ما دعا کن، اگر (با دعای خود عذاب را بر طرف کردی به تو ایمان می آوریم و بنی اسرائیل را همراهت روانه می کنیم).»

در اینجا گنهکارانی از موسی بن عمران - ع - درخواست دعا می کنند و به گواهی جمله «بما عهد عندک» آنان می دانستند که خداوند با موسی چنین عهده‌ای دارد.

اگر جمله «ادع لنا ربک» ناظر به این باشد که آنان از موسی - ع - می خواستند که عذاب را بر طرف کند و در او چنین قدرتی را سراغ داشتند، در این صورت این آیه از دلایل قسم سوم (آیا صحیح است از پیامبران امور خارق العاده‌ای خواسته شود که به قدرت الهی انجام دهند یا نه)، به شمار می رود ولی جمله «ادع لنا ربک» این احتمال را ضعیف می سازد؛ زیرا ظاهر این جمله این است که کار موسی «دعا کردن» بود و بس، نه تصرف در جهان و رفع عذاب، بنابر این، آیه مربوط به همین قسم خواهد بود. آری در این آیه تصریح شده است بر این که: دعای حضرت کلیم الله - ع - در حق مشرکان مستجاب نمی شود، بلکه آیات دیگری بر این گواهی می دهند.

۱ - اعراف : ۱۳۴

۷ - از آیات قرآن استفاده می شود که دسته‌ای با ایمان، پیوسته برای گروه دیگر دعا می کردند، آنجا که می فرماید:

«وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ.» (۱)

«گروهی که پس از آنان آمدند، می گویند: پروردگارا! ما و برادران ما را که بر ما، در ایمان سبقت و پیشی جستند، بیامرز.»

۸ - نه تنها این گروه افراد با ایمان را دعا می کنند، بلکه حاملان عرش و گروهی که در اطراف آن قرار گرفته اند، نیز برای افراد با ایمان طلب آمرزش می نمایند، چنانکه می فرماید:

«الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ» (۲)

«گروهی که عرش را حمل کنند و افرادی که در اطراف آن قرار دارند، با ستایش خدا، او را از عیب و نقص تنزیه می کنند و برای افراد با ایمان طلب آمرزش می نمایند (و می گویند) پروردگارا! رحمت و علم تو همه جا را فرا گرفته

است، پس افرادی را که توبه کرده اند و از راه تو پیروی می کنند، ببخش و ایشان را از عذاب دوزخ بازدار.»

بنابر این چه بهتر ما نیز از شیوه خدا پسندانه این گروه پیروی کنیم و برای

۱ - حشر : ۱۰

۲ - مؤمن : ۷

صفحه

۲۲۱

افراد با ایمان پیوسته طلب آمرزش نماییم.

تا اینجا حکم دو صورت از صورتهای پنجگانه درخواست حاجت از غیر خدا، از مدارک قرآنی روشن گردید و از سه صورت مربوط به درخواست از احیا، یک صورت باقی ماند که اکنون مورد بررسی قرار می گیرد.

صورت سوم

اینک از فرد زنده که قدرت بر امور خارق عادت دارد، استمداد می نماییم و می خواهیم که کاری را از غیر مجرای طبیعی، انجام دهد؛ مثلاً از طریق اعجاز، بیماری را شفا بخشد، چشمه ساری را جاری سازد و...

برخی از نویسندگان اسلامی این نوع درخواست را به صورت دوم باز می گردانند و می گویند: مقصود این است که از خدا بخواهد خداوند مریض او را شفا دهد. قرض او را ادا نماید و... زیرا این نوع کارها، کار خدا است و چون وسیله آن دعای پیامبر و امام است، از این جهت مجازاً کار خدا به دعا کننده استناد داده می شود. (۱)

ولی آیات قرآن به روشنی گواهی می دهند که درخواست چنین حاجتی از پیامبران صحیح است و مجاز گویی نیست؛ یعنی جداً می خواهیم که معصوم کرامت کند و یا از در اعجاز وارد گردد و بیمار صعب العلاج ما را به حول و قوه الهی شفا بخشد.

درست است که قرآن شفا را به خدا نسبت می دهد و می گوید:

۱ - کشف الارتیاب، صفحه ۲۷۴

صفحه

۲۲۲

«وَإِذَا مَرَضْتُ فَبُهِتَ الْيَهُودُ» (۱)

«وقتی بیمار شدم او مرا شفا می دهد.»

ولی در آیات دیگر شفا را به «عسل» و «قرآن» نسبت می دهد و می فرماید:

«يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ» (۲)

«از شکم هاي زنبوران عسل، مايي با رنگهاي گوناگون بيرون مي آيد که در آن درماني است براي مردم.»

«وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ» (۳)

«از قرآن چيزي را فرو مي فرستيم که براي گروه با ايمان شفا و رحمت است.»

«قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ» (۴)

«از جانب پروردگارتان به سوي شما موعظه اي آمد و شفا است براي آنچه در سينه هاي شما است.»

راه جمع ميان اين دو گروه از آيات (انحصار و اختصاص شفا به خدا و اثبات آن براي عسل و قرآن و نصايح الهي) اين است که خداوند مؤثر بالاستقلال است و در تأثير به خود متكي است و تأثير عوامل ديگر به اذن خدا و سببيت او است.

در جهان بيني اسلامي و فلسفي، تمام عوامل و فواعل، فعل تسبيبي

۱ - شعراء : ۸۰

۲ - نحل : ۶۹

۳ - بني اسرائيل : ۸۲

۴ - يونس : ۵۷

صفحه

۲۲۳

خداست، و علل از خود کوچکترین استقلالي ندارند، بنابر اين از نظر عقل و خرد و آيات قرآن، مانعي نخواهد داشت که همان خدائي که به عسل قدرت شفا داده و به داروهاي گياهي و يا شيميائي نيروي بهبود و سلامت بخشي لطف فرموده است، همان قدرت و نيرو را به پيامبران و امامان بدهد، همچنانکه مرتاضان از راه رياضت مي توانند قدرت هاي روي بزرگي به دست آورند، در اين صورت چه اشکالي دارد که خدا از طريق تفضل و يا بر اثر طي طريق عبوديت و بندگي، به آنان قدرت و نيروي بخشد تا آنها در شرايط خاص، کارهاي محيرالعقول را انجام دهند و بدون اسباب طبيعي از عهده چنين کارهايي برآيند. (۱)

شفا بخشي پيامبر و امام و کارآيي اولياي الهي و انجام کارهاي خارق العاده، منافات ندارد که شافي واقعي و برگرداننده حقيقي گم شده و... خدا باشد که به اين عوامل قدرت و نيرو داده که به اذن او، روي مصالح در جهان تصرف کنند.

اتفاقاً آيات قرآن به روشني گواهي مي دهد که مردم، اين چنين کارا را از پيامبران و احياناً از غير آنان مي خواستند؛ اينک نمونه هايي را يادآور مي شويم:

ظاهر آيه ياد شده در زير مي رساند که بني اسرائيل در خشکسالي از پيامبر خود طلب آب نمودند، آنهم نه از مجراي طبيعي بلکه از مجراي خارق عادت، نه اين که گفتند دعا کن تا خدا آب براي ما برساند، بلکه گفتند ما را سيراب کن و

آب در اختیار ما بگذار. چنانکه می فرماید:

۱ - در تشریح این قسمت و استفاده از آیات قرآنی به کتاب «نیروی معنوی پیامبران (اثر نگارنده) مراجعه فرمایید. در این کتاب مدارک قدرت روحی آنان، از قرآن ارائه شده است.

صفحه

۲۲۴

«وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ» (۱)

«به موسی، موقعی که قوم او از وی آب طلبیدند وحی کردیم که با عصای خود به صخره ها بزن.»

روشن تر از این آیه این است که حضرت سلیمان از حاضران در مجلس درخواست کرد که تخت بلقیس را از صدها فرسخ با بودن موانع و عوائق حاضر کنند، آنجا که گفت:

«أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بَعَرْشَهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ» (۲)

«کدامیک از شماها تخت او را پیش از آن که به حضور من با حالت تسلیم وارد شوند حاضر می کند؟»

هدف، احضار تخت بلقیس از طریق غیر عادی بود، همچنانکه از پاسخ «عفریت» و «آصف برخیا» که در آیه های ۳۹ و ۴۰ سوره نمل آمده است، به روشنی استفاده می شود.

جان سخن در یک کلمه است و آن این که برخی تصور می کنند کارهای آسان و عادی، کار غیر الهی است و کارهای غیر عادی که از قدرت بشر معمولی خارج است کار خدا است.

در صورتی که میزان در کارهای خدایی و غیر خدایی، استقلال و عدم استقلال است. کارهای خدایی این است که فاعل بی دخالت غیر خود و بدون استمداد از قوه دیگری، کاری را انجام دهد؛ به عبارت دیگر: کارهای خدایی آن است که فاعل در انجام آن مستقل تام بوده و به غیر خود اصلاً نیازمند نباشد،

۱ - اعراف : ۱۶۰

۲ - نمل : ۳۸۸

صفحه

۲۲۵

ولی کارهای غیر خدایی اعم از آسان و عادی، یا مشکل و غیر عادی این است که فاعل در انجام آنها مستقل نباشد بلکه در پرتو فاعل و نیروی مستقلی انجام می گیرد.

بنابر این هیچ مانعی ندارد که خداوند به اولیای خود قدرت بر انجام کارهای خارق العاده، که از قدرت بشر عادی بیرون است، مرحمت بفرماید و ما نیز از آنان بخواهیم که اینگونه کارها را انجام دهند.

قرآن با صراحت تمام به حضرت مسیح - ع - می فرماید:

«وَتُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي» (۱)

«تو، به اذن من نابینا و مبتلا به بیماری برص را شفا می دهی و مردگان را به اجازه من زنده می کنی.»

مجموع این آیات گواه بر آن است که اولیای الهی دارای چنین قدرت ها بوده اند و درخواست کارهای خارق العاده از آنها یک امر رایجی بوده و قرآن نیز به صحت چنین درخواست هایی گواهی می دهد.

* * *

تا اینجا حکم هر سه صورت «سؤال از احیاء» از نظر قرآن روشن گردید و دیدیم که آیات قرآنی بر صحت آن، نظر دادند.

اکنون وقت آن رسیده است که حکم دو صورت باقی مانده را که هر دو مربوط به سؤال از ارواح مقدس است، از نظر ادله قرآن و حدیث روشن سازیم و این مطلب را در بخش آینده می خوانید.

۱ - مائده : ۱۱۰

صفحه

۲۲۶

فصل: ۱۲

استمداد از ارواح اولیا

مسئله مهم درباره استمداد از اولیای الهی، استمداد به هنگام «ممات» و به عبارت دیگر انتقال آنان به سرای دیگر

است، خواه به صورت درخواست دعا باشد یا به صورت درخواست کار خارق العاده؛ زیرا مسلمانان امروز در محضر پیامبر و یا امامی نیستند که به حضور آنها برسند و از آنان درخواست حضوری بنمایند، بلکه غالباً سؤالات و درخواست های آنان از ارواح مقدس انبیا و اولیا است، از این جهت تشریح حکم این دو صورت از اهمیت بیشتری برخوردار است.

تحقیق این موضوع در گرو تشریح چهار مطلب است و با آگاهی صحیح از آن چهار مطلب می توان به صحت چنین استمدادها و استغاثه ها اذعان پیدا کرد و آنها عبارتند از:

صفحه

۲۲۷

۱ - بقای روح و روان انسان پس از مرگ.

۲ - واقعیت انسان همان روح و روان او است.

۳ - ارتباط با جهان ارواح امکان پذیر است.

۴ - احادیث صحیحی که محدثان اسلامی نقل کرده اند، شاهی گویا بر صحت و استواری چنین استمدادها است و پیوسته روش مسلمانان در تمام اعصار، این چنین بوده است.

اینک تشریح هر یک از نقاط چهارگانه:

۱ - مرگ فانی انسان نیست

آیات قرآن به روشنی گواهی می دهد که مرگ پایان زندگی نیست، بلکه دریچه ایست برای یک زندگی نوین و انسان با عبور از این رهگذر به حیات جدید و عالمی کاملاً نو گام می نهد، عالمی که برتر از جهان ماده و طبیعت است.

گروهی که مرگ را فانی انسان می دانند و معتقدند که با مرگ همه چیز از بین میرود و نشانه ای از انسان - جز یک جسد بی روح که پس از چند صباحی به خاک و دیگر عناصر تبدیل می شود - باقی نمی ماند، ناخود آگاه از فلسفه مادی گری پیروی می نمایند.

این طرز تفکر حاکی است که دارنده این نظر، حیات و زندگی را جز آثار مادی اجزاء بدن و واکنشهای فیزیکی و شیمیایی مغز و سلسله اعصاب چیزی دیگر نمی داند و با فرو نشستن گرمی بدن و توقف سلولها از حرکت و تولید،

صفحه

۲۲۸

حیات انسان فورکش کرده و شخص به صورت جماد در می آید، روح و روان در این مکتب جز انعکاس ماده و خواص آن، چیز دیگری نیست و با بطلان این خواص و از میان رفتن تأثیرات متقابل اجزای بدن در یکدیگر، روح و روان بکلی باطل شده و دیگر از وجود روح و بقای آن و جهانی به نام ارواح خبری نیست.

چنین نظری درباره روح و روان انسان، از اصول ماتریالیسم الهام می گیرد و در این مکتب، انسان جز یک ماشین نیست که از ابزار و آلات مختلف ترکیب یافته و تأثیرات متقابل اجزای آن، پدید آورنده نیروی تفکر و درک، در مغز گردیده است و با پراکندگی اجزای آن، آثار تفکر و حیات بکلی نابود می شود.

نظریه ماتریالیست‌ها درباره روح و روان، در نظر فلاسفه بزرگ جهان و دانشمندان الهی بکلی مردود بوده و الهیون برای انسان، علاوه بر نظام مادی بدن و سلسله اعصاب و واکنش‌های متقابل مادی آن، جوهری اصیل به نام روح و روان، قائلند که مدتی با این بدن همراه می‌باشد و بعداً پیوند خود را از بدن بریده و در محیط ویژه خود با بدن لطیف‌تر به سر می‌برد. بقای ارواح پس از مرگ انسان، مسأله‌ای نیست که بتوان آن را در این صفحات، ثابت و مبرهن نمود؛ زیرا بقای نفس و روح انسان، با آیات قرآن، دلایل دقیق فلسفی و تجارب یقین‌آفرین روحیون امروز ثابت گردیده است. و ما اینک به نقل آیات قرآن، که گواهی بر بقای روح پس از جدایی از بدن می‌دهند، می‌پردازیم:

الف - «وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ، بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ» (۱)

۱ - بقره : ۱۵۴

صفحه

۲۲۹

«به کسانی که در راه خدا کشته می‌شوند، نگویید مرده اند، بلکه آنان زندگاند، ولی شما احساس نمی‌کنید.»

ب - «وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ» (۱)

«گروهی را که در راه خدا کشته می‌شوند، مرده مپندارید بلکه آنان زندگاند که نزد خدایشان روزی می‌خورند.»

«فَرَحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ، وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ...» (۲)

«آنان به آنچه خداوند از کرم خود به ایشان داده است، خرسند و شادمانند و به کسانی که به آنها نپیوسته اند، بشارت می‌دهند....»

«يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلِهِ...» (۳)

«به نعمت‌های الهی و فضل او ابراز خوشحالی می‌کنند.»

ج - «إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ، قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ، قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ، بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ» (۴)

«وی گفت من به خدای شماها (فرستاده‌ها) ایمان آوردم (به خاطر همین ایمان) به او گفته شد وارد بهشت شو، گفت ای کاش قوم من می‌دانستند که خدای من مرا بخشید و گرامی داشت.»

۱ - آل عمران : ۱۶۹

۲ - آل عمران : ۱۷۰

۳ - آل عمران : ۱۷۱

۴ - یس : ۲۷-۲۵

مقصود از بهشت، که به او گفته شد وارد آن شود، بهشت برزخی است نه اخروی، به گواه این که وی آرزو می کند که ای کاش قوم من می دانستند خدایم مرا بخشیده و گرامی داشته است. آرزوی چنین آگاهی با جهان آخرت که حجابها و پرده ها از برابر دیدگان انسان برداشته می شود، و وضع انسانها بر یکدیگر پوشیده نمی ماند، سازگار نیست. بلکه چنین نا آگاهی با جهان دنیوی مناسب است که انسانهای این «نشأت» از وضع انسانهای «نشأت» دیگر (برزخ) آگاهی ندارند و آیات قرآن بر این مطلب گواهی می دهند.

گذشته از این، آیات بعدی روشن می سازد که پس از درگذشت و بخشیده شدن و ورود او به بهشت، چراغ زندگی قوم او با یک صیحه آسمانی خاموش گشت، چنانکه می فرماید:

د - «وَمَا أَزِلْنَاهُ عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ» (۱)

«بر قوم او سپاهی از آسمان نفرستادیم و هرگز چنین نمی کردیم، چیزی نبود جز یک صیحه ناگهانی که همگی به خاموشی گراییدند.»

از این دو آیه استفاده می شود که پس از ورود به بهشت، قوم وی در این جهان می زیستند که ناگهان مرگ، آنان را فرا گرفت و چنین بهشتی جز بهشت برزخی چیزی نمی تواند باشد.

ه - «النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ» (۲)

۱ - یس : ۲۸-۲۹

۲ - غافر : ۴۶

«آل فرعون صبح و عصر بر آتش نشان داده می شوند، روزی که آخرت بر پا می گردد، حکم می شود که آل فرعون را بر سخت ترین عذاب وارد سازید.»

با توجه به مفاد دو آیه، بقا و حیات آنان در جهان برزخ روشن می گردد؛ زیرا پیش از رسیدن قیامت، صبح و عصر بر آتش عرضه و نشان داده می شوند ولی پس از رسیدن آن، به سخت ترین عذاب وارد می گردند.

اگر ذیل آیه (وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ) نبود، مفاد فراز نخست، چندان روشن نمی گشت ولی با توجه به ذیل آیه روشن می گردد که مقصود، همان دوران برزخ است و گرنه تقابل دو جمله صحیح نخواهد بود.

گذشته از این، موضوع صبح و عصر نیز گواهی می دهد که مقصود سرای رستاخیز نیست؛ زیرا در آن سرا صبح و عصری وجود ندارد. و این بود مطلب نخست از مطالب چهارگانه.

۲ - واقعیت انسان، همان روح اوست

انسان در بدو نظر، ترکیبی از جسم و روح است، ولی واقعیت انسان همان روح او می باشد که با بدن همراه است. ما این مسأله را از نقطه نظر فلسفی بحث نمی کنیم و فعلاً با نظرات فلاسفه یونان و اسلام کاری نداریم، بلکه تنها از دیدگاه قرآن این موضوع را مطرح می نماییم.

از بررسی آیاتی که پیرامون انسان در قرآن وارد شده است، این حقیقت

صفحه

۲۳۲

به خوبی استفاده می شود که واقعیت انسان، همان روح و نفس اوست. اینک در مفاد این آیه دقت کنید:

«قُلْ يَتُوفَّاكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ، ثُمَّ إِلَيَّ رُبُّكُمْ تُرْجَعُونَ.» (۱)

«بگو فرشته مرگ که برای شما گمارده شده، گریبانتان را می گیرد. آنگاه به سوی پروردگار خود باز می گردید.»

لفظ «تُوفِّي»، بر خلاف آنچه معروف است، به معنای میراندن نیست بلکه به معنای اخذ و گرفتن است. (۲)

بنابر این، مفاد جمله «يَتُوفَّاكُم» این است که: «شماها را می گیرد.» هرگاه واقعیت انسان همان روح و روان او باشد، تعبیر آیه صحیح خواهد بود، ولی اگر روح و روان، قسمتی از شخصیت انسان را تشکیل دهد و نیم دیگر او بدن خارجی او باشد، در این صورت چنین تعبیری مجاز خواهد بود؛ زیرا هرگز فرشته مرگ، بدن و ماده خارجی ما را نمی گیرد، بلکه جسد به همان وضع خود باقی است و تنها روح ما را می ستاند.

آیاتی که موقعیت روح و روان را نسبت به انسان روشن می سازد، منحصرأً به این آیه نیست و ما به عنوان نمونه، به یک آیه اکتفا میورزیم.

این حقیقت که «واقعیت انسان و مرکز کمالات روحی و معنوی او همان روح است، و بدن لباسی است که بر آن پوشانیده اند» با توجه به بقای روح پس

۱ - سجده : ۱۱

۲ - مرحوم «علامه بلاغی» در مقدمه «تفسیر آلاء الرحمن» صفحه ۳۴، پیرامون لفظ «توفی» تحقیق ارزنده ای دارد.

صفحه

۲۳۳

از مرگ، که در مطلب نخست تشریح شد، کاملاً واضح می گردد. قرآن مرگ را فناي انسانیت و پایان زندگی بشر نمی داند، بلکه برای «شهیدان و صالحان» و «جنایتکاران»، حیاتی پیش از فرا رسیدن روز رستاخیز معتقد است، حیاتی همراه با «فرح و شادی»، «تبشیر و نوید» و همراه با «عذاب دردناک» و....

هرگاه واقعیت انسان همان بدن عنصری او باشد، شکی نیست که بدن پس از چند صباحی متلاشی شده و به عناصر گوناگون تبدیل می گردد در این صورت بقای انسان، یا حیات برزخی نامفهوم خواهد بود.

۳ - قرآن و امکان ارتباط با جهان دیگر

اثبات بقای روح مجرد از ماده، برای تجویز و مفید بودن استغاثه کافی نیست، بلکه باید علاوه بر بقای آن، امکان وجود ارتباط از نظر علمی و قرآنی ثابت گردد، که ما در کتاب «اصالت روح» به طور گسترده در این باره سخن گفته ایم و در اینجا بطور اجمال متذکر می شویم که آیاتی چند، گواهی می دهند که ارتباط بشر با گذشتگان باقی است و هنوز این پیوند قطع نشده است:

الف - صالح با ارواح قوم خویش سخن می گوید:

«فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ إِنْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ» (۱)

«شتر را (که معجزه صالح بود) پی کردند و از دستور پروردگار خود سر پیچیدند و گفتند، اگر پیامبری، عذابی که بما وعده می دهی بیاور.»

۱ - اعراف : ۷۷

صفحه

۲۳۴

«فَاخَذْنَاهُمُ الرَّجْفَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ» (۱)

«زلزله ای (بر اثر صحنه آسمانی) آنان را فرا گرفت و در خانه های خویش بی جان افتادند.»

«فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ» (۲)

«آنگاه از آنان روی برگرداند و سر برتافت و گفت: ای قوم، من پیامهای خداوند را رسانیدم و شما ناصحان را دوست نمی دارید.»

دقت در آیه هایی که گذشت

آیه نخست، حاکی است؛ آنان هنگامی که زنده بودند، از او عذاب الهی درخواست کردند.

آیه دوم حاکی است که عذاب الهی فرا رسید و همه آنان را نابود کرد.

آیه سوم بیانگر این مطلب است که حضرت صالح پس از مرگ و نابودی آنان، با آنها سخن می گوید و می فرماید:

«من پیامهای پروردگار را رسانیدم، لیکن شماها نصیحت گویان را دوست نمی دارید.»

گواه روشن بر این که او پس از نابودی با آنان چنین سخن می گوید، دو

و در این دو آیه زلزله معرفی شده است. و جمع آیات به این طریق است که صیحه شدید آسمانی همراه با صاعقه و زمین لرزه بوده است.

۲ - اعراف: ۷۹

صفحه

۲۳۵

چیز است:

۱ - نظم آیات به شکلی که گفته شده.

۲ - حرف «فا» در لفظ «فتولی» که گواه بر ترتیب است؛ یعنی پس از نابودی آنان، از آنها روی برتافت و به آنان چنین گفت:

جمله «وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ» می رساند آنان چنان در عناد و شقاوت فرو رفته بودند که حتی پس از مرگ نیز دارای چنین روحیه خبیث بودند که افراد پند ده و اندرزگو را نیز دوست نمی داشتند.

صریح قرآن این است که او با ارواح امت خود به طور جدی سخن می گوید و آنان را طرف خطاب قرار می دهد و از عناد مستمر آنان که پس از مرگ نیز با آنان همراه بود خبر می دهد، می گوید: هم اکنون نیز ناصحان را دوست نمی دارید.

ب - شعیب با ارواح گذشتگان سخن می گوید:

«فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ» (۱)

«زمین لرزه آنان را فرا گرفت و در خانه های خود هلاک شدند.»

«الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا» (۲)

«گروهی که شعیب را تکذیب کردند، تو گویی در آن دیار نبودند گروهی که او را تکذیب کرده اند، زیانکاران بودند.»

۱ - اعراف: ۹۱

۲ - اعراف: ۹۲

صفحه

۲۳۶

«فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمُ فَكَيْفَ آسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ» (۱)

«از آنان روی برتافت و گفت: ای قوم من، من پیامهای خدایم را رسانیدم و شماها را نصیحت کردم، چگونه بر گروهی که کافرنند، اندوه بخورم؟»

شیوه استدلال در این آیه با آیه های مربوط به صالح، یکی است.

ج - پیامبر اسلام با ارواح انبیا سخن می گوید:

«وَسَلِّ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ» (۲)

«از پیامبران پیشین پرس آیا غیر از خدای رحمان خدایی قرار دادیم که مورد پرستش قرار گیرد؟»

ظاهر آیه این است که پیامبر می تواند از همین نشأت طبیعی، با پیامبران که در نشأت دیگر بسر می برند تماس بگیرد تا روشن شود که دستور خداوند در تمام قرن ها و اعصار به تمام پیامبران این بود که جز خدای یگانه را نپرستند.

د - قرآن بر پیامبران درود می فرستد:

قرآن مجید در مواردی، بر پیامبران سلام و درود فرستاده است و هرگز این سلام ها و درودها، تحیات خشک و تعارف های بی معنا و تشریفاتی نبوده است.

۱ - اعراف: ۹۳

۲ - زخرف: ۴۵

صفحه
۲۳۷

بسی دور از انصاف است اگر بخواهیم معانی عالی قرآن عزیز را در سطحی پیاده کنیم که رنگ ابتذال بخود گیرد. درست است که امروز ماتریالیست های جهان که برای روح و روان اصالتی قائل نیستند، در نطق های خود برای تعظیم رهبران و پایه گذاران مکتب مادی گری، درود فرستاده و سلام می گویند ولی آیا صحیح است مفاهیم عالی قرآن را که حاکی از یک حقیقت و واقعیت است، در این سطح پیاده کنیم و بگوییم تمام این درودها، که قرآن بر پیامبران فرستاده و ما مسلمانان نیز آنها را شب و روز می خوانیم، مشتئی تعارفات خشک و بی معنا است؛ مانند آن که می فرماید:

۱ - سَلَامٌ عَلٰی نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ

۲ - سَلَامٌ عَلٰی اِبْرَاهِيمَ

۳ - سَلَامٌ عَلٰی مُوسٰی وَهَارُونَ

۴ - سَلَامٌ عَلٰی آلِ يٰسِينَ

۵ - سَلَامٌ عَلٰی الْمُرْسَلِينَ. (۱)

هـ - درود بر پیامبر در حال تشهد:

تمام مسلمانان جهان، با اختلافهایی که در فروع فقهی دارند، هر صبح و شام در تشهد نماز، پیامبر عظیم الشأن خدا را مورد خطاب قرار داده، می گویند:

«السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ»

اما چيزي كه هست، شافعي و برخي ديگر، آن را در تشهد لازم و واجب

۱ - صافات : ۷۹ و ۱۰۹ و ۱۲۰ و ۱۳۰ و ۱۸۱

صفحه

۲۳۸

مي دانند و پيروان مذاهب ديگر مستحب مي شمارند. ليكن همگي اتفاق نظر دارند كه پيامبر به مسلمانان چنين تعليم داده است.(۱) و سنت پيامبر در حال حيات و ممات او باقي است.

اگر به راستي ارتباط و پيوند ما با پيامبر، مقطوع و بريده است، پس چنين سلامي، آنها بصورت خطاب، چه معنايي دارد؟

دلایل امکان ارتباط و وقوع آن، منحصر به آنچه كه گفته شد نيست بلكه در اين مورد آيات ديگري نيز داريم كه به خاطر اختصار مطرح نشد. علاقه مندان مي توانند مشروح اين بخش را در كتاب «اصالت روح از نظر قرآن» مطالعه كنند و در آنجا قسمتي از آيات نقل شده است.

در پايان يادآور مي شويم كه استدلال به سلام در تشهد، به خاطر قطعي بودن آن در ضمن آيات، مورد بحث قرار گرفت.

نتيجه بحث

در مطلب نخست ثابت شد كه مرگ پايان زندگي و فناي انسان نيست، بلكه دريچه اي است براي انتقال او به جهان ديگر.

در مطلب دوم روشن گرديد كه واقعيت انسان، همان روح و روان او است، و بدن لباسي است كه بر آن پوشانيده شده و اگر روح و روان او باقي

صفحه

۲۳۹

۱ - به كتاب تذكره الفقهاء، ج ۱ و كتاب خلاف، ج ۱، ص ۴۷۴ مراجعه فرماييد. در كتاب «خلاف» تشهد را به چند صورت از عمر بن خطاب و عبدالله بن مسعود نقل كرده است كه همگي چنين سلامي را در بر دارند و پيشوايان فقه اهل تسنن؛ مانند ابوحنيفه و مالك و شافعي هر کدام يكي از اين صورت تشهد را گرفته و روي آن فتوا داده اند.

است، قهراً واقعيت و شخصيت و تمام توانايي او (منهاي آن نوع از توانايي كه در گرو بدن مادي و وابسته به آن است) نيز باقي مي باشد. بنابر اين اگر در اين جهان نفس او قدرت بر نيایش و دعا داشت، يا مي توانست به اذن خدا، كارهاي خارق العاده انجام دهد، در آن سرا نيز نفس قدسي او به اذن خدا قادر و تواناست و جز كارهايي كه نيار به بدن مادي دارد، بر تمام كارها قادر و توانا مي باشد.

در مطلب سوم ثابت شد که ارتباط انسانهای این نشأت با انسانهای آن نشأت امکان پذیر است و ارواح مقدس شنوای سخنان و کلمات ما می باشند.

با توجه به سه مطلبی که گذشت، امکان فلسفی مطلب ثابت گردید؛ یعنی ثابت شد که اولیای الهی می توانند سخنان ما را دریافت کنند، و به اذن الهی نیز پاسخ بگویند ولی آیا چنین کاری از نظر قوانین اسلامی مشروع است یا نه، پاسخ آن را مطلب چهارم بر عهده دارد که می آوریم:

۴ - مسلمانان و درخواست حاجت از ارواح مقدس:

۱ - «ابن تیمیه» و پیروان او با پیشداوری خاص، منکر آنند که صحابه پیامبر و گروههای بعد از صحابه، از پیامبر درخواست حاجتی کرده باشند و در این باره می گویند:

«هیچ کس از گذشتگان امت در عصر صحابه و نه در عصر تابعین و یا تابعین تابعین، نماز و دعا در کنار قبر پیامبران را انتخاب نمی کردند و هرگز از آنان درخواست نمی کردند و به آنان استغاثه نمی جستند نه در

صفحه

۲۴۰

غیاب آنان و نه در کنار قبورشان.» (۱)

شاید یک فرد غیر مطلع از تاریخ صحابه و تابعین تصور کند که این نسبت حقیقت دارد ولی مراجعه به تواریخ درست، خلاف آن را ثابت می کند. ما از باب نمونه مواردی را یادآور می شویم:

«در دوران خلافت عمر خشکسالی پیش آمد و مردی کنار قبر پیامبر آمد و گفت: ای رسول خدا برای امت خود آب بطلب که آنان نابود شدند. پس پیامبر به خواب او آمد و فرمود: پیش عمر برو و بر او سلام رسان و آگاهش کن که همگی سیراب خواهند شد.» (۲)

سپس «سمهودی» می گوید:

«این جریان گواه بر آن است که در حالی که پیامبر در برزخ است می توان از او چیزی خواست و دعا کرد و این مطلب اشکال ندارد؛ زیرا او از درخواست افراد، آگاه است؛ از این جهت مانع ندارد که بسان حال حیات از او درخواستی کرد و داعی نمود.» (۳)

۲ - «سمهودی» همچنین از «حافظ ابو عبدالله محمد بن موسی بن النعمان» با سندی منتهی به «علی بن ابی طالب - ع» نقل می کند که سه روز

۱ - «ولم یکن أحدٌ من سلف الأمة في عصر الصحابة ولا التابعين ولا تابعي التابعين يتخَيرون الصلاة والدعاء عند قبور الأنبياء ويسألونهم ولا يستغيثون بهم لا في مغيبهم ولا عند قبورهم.» (رساله «الهدية السنية»، صفحه ۱۶۲، طبع منار مصر).

۲ - «أصاب الناس قحطٌ في زمان عمر بن الخطاب فجاء رجلٌ الي قبر النبي فقال يا رسول الله استسق الله لأمتك فانهم قد هلكوا فاتاه رسول الله - صلى الله عليه وآله وسلم - في المنام فقال انت عمر، فاقرئه السلام، وأخبره إنهم مسقون.»

۳ - «وَمَحَلَّ الاستشهاد طلبُ الاستسقاء منه - صَلَّى الله عليه [وآله] وسلم - وَهُوَ فِي البرزخ ودعاؤه لربِّه في هذه الحالة غيرُ ممتنع وعلمُه بسؤال مَنْ يسأله قد وردَ فلا مانعَ مِنْ سؤالِ الاستسقاء وغيره مِنْه كما كانَ في الدنيا.» (وفاء الوفا، ج ۲، ص ۱۳۷۱)

صفحه

۲۴۱

از دفن پیامبر - ص - گذشته بود که عربی از خارج مدینه آمد، خاک قبر پیامبر را بر سر پاشید و گفت:

«يَا رَسُولَ اللَّهِ قُلْتَ فَسَمِعْنَا قَوْلَكَ وَوَعَيْتَ عَنْ اللَّهِ سُبْحَانَهُ مَا وَعَيْنَا عَنْكَ، وَكَانَ فِيمَا أَنْزَلَ عَلَيْكَ (وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ...) وَقَدْ ظَلَمْتَ وَجَنَّتْكَ تَسْتَغْفِرُ لِي...» (۱)

«ای رسول خدا، تو گفتی و ما گفتار تو را شنیدیم، از خدا اخذ کردی، آنچه ما از تو اخذ نمودیم، از چیزهایی که بر تو نازل شده است، این آیه است: «هرگاه آنان بر نفس خویش ستم کردند، نزد تو بیایند و از خدا طلب آمرزش کنند، تو نیز درباره آنان طلب آمرزش نمایی، خدا را آمرزنده می یابند.» من بر نفس خویش ستم کرده و پیش تو آمده ام، برایم طلب آمرزش بنما و...»

نویسنده «وفاء الوفا لاخبار دارالمصطفی» در خاتمه باب هشتم، وقایع فراوانی نقل می کند و همگی حاکی از آن است که استغاثه و درخواست حاجت از پیامبر «سیره مستمره» مسلمانان بوده است، او حتی می نویسد: امام محمد بن موسی بن نعمان پیرامون این موضوع کتابی تحت عنوان «مصباح الظلام في المستغيثين بخير الانام» نوشته است.

۳ - «محمد بن منکدر» می گوید:

«مردی هشتاد دینار نزد پدرم به عنوان امانت گذارد و به او گفت: اگر به این پول نیاز پیدا کردی خرج کن، آنگاه خود به جهاد رفت. اتفاقاً گرانی پیش آمد و پدرم آنها را خرج کرد، سرانجام روزی صاحب پول آمد و

۱ - وفاء الوفا، ج ۲، ص ۱۳۶۱؛ نساء: ۶۴

صفحه

۲۴۲

مطالبه پول خود را نمود. پدرم به او گفت که فردا مراجعه کند و شب را به مسجد آمد، در حالی که به قبر و منبر پیامبر اشاره می کرد، تا نزدیک صبح در حال استغاثه بود، در همین هنگام در تاریکی مسجد مردی پدیدار شد و گفت: ای ابا محمد بگیر، وی کیسه ای به پدرم داد که در آن هشتاد دینار بود.» (۱)

۴ - «ابوبکر بن مقری» می گوید:

«گرسنگی بر من و طبرانی و ابوالشیخ غلبه کرد و ما کنار قبر پیامبر بودیم، چون شب فرا رسید به کنار قبر حضرت رفتم و گفتم: «یا رسول الله الجوع...» چیزی نگذشت که درب مسجد کوبیده شد، مردی علوی با دو جوان وارد شدند، در حالی که در دست هر کدام زنبیلی مملو از غذا بود... موقعی که از خوردن غذا فارغ شدیم آن مرد علوی گفت...

رسول خدا را در خواب دیدم، به من امر کرد که به سوي شما غذا بیاورم.» (۲)

۵ - «ابن جلد» مي گوید:

«زمانی وارد مدینه شدم که در نهایت فقر بودم. نزدیک قبر رسول خدا آمده، گفتم: ای پیامبر خدا، میهمان تو هستم... ناگهان خواب بر من مستولی گشت، پس در خواب پیامبر را دیدم که نانی به دستم داد....» (۳)

ما اینک کاری با صحت و سقم این جریانه‌ها و واقعه‌ها نداریم. سخن ما این است که این وقایع - خواه راست باشند خواه دروغ - گواهی می‌دهند که

۱ - وفاء الوفا، ج ۲، ص ۱۳۸۰ (طبع مصر) وي تا صفحه ۱۳۸۵ نمونه‌هایی از این استغاثه‌ها را بیان کرده است.

۲ - همان.

۳ - وفاء الوفا، ج ۲، ص ۱۳۶۱

صفحه

۲۴۳

چنین کاری عمل شایعی بوده است و اگر این اعمال بدعت و حرام، یا شرک و کفر بود، هرگز جاعلان و واضعان حرفه‌ای چنین مطالبی را نقل نمی‌کردند، که آنان را از انتظار مردم بیندازند.

ما در کتاب «اصالت روح» بخش «ارتباط ارواح»، روایات و احادیثی نقل کردیم که همگی حاکی از صحت درخواست دعا از ارواح مقدس است.

در این جا از تذکر نکاتی ناگزیریم:

۱ - از آنجا که این نوع قضایا و حوادث با مزاج گروهی سازگار نیست - لذا - بدون تحقیق از اسناد و راویان آنها، همه را مجعول و موضوع قلمداد می‌کنند، آیا این نوع انکار ناروا بر استدلال ما ضرر می‌رساند؟

در پاسخ باید گفت: این نوع برخورد با حوادث تاریخی، موجب نابودی تاریخ می‌گردد؛ زیرا تعداد این نوع درخواست حاجت، به اندازه‌ای است که نمی‌توان همه را دروغ و بی‌پایه انگاشت. اگر کسی در فکر گردآوری این نوع نقلها و حکایتها باشد، می‌تواند کتابی بس ضخیم و قطور را تدوین کند.

حال فرض کنیم که این نقلها و حکایتها دروغ و بی‌پایه است ولی همین ادعاهای بی‌پایه در طول تاریخ، از یک حقیقت که ما به دنبال آن هستیم، حکایت می‌کند و آن این که: اگر چنین درخواستها و استغاثه‌ها بر خلاف شرع بود، هرگز به عنوان افتخار جعل و وضع نمی‌کردند؛ زیرا در این صورت نه تنها مقام خود را بالاتر نمی‌بردند، مایه تنزل و سقوط در خشم جامعه می‌گردیدند.

واضعان و جاعلان حدیث و تاریخ می‌کوشند چیزهایی را جعل و وضع کنند که مزاج جامعه آمادگی پذیرایی از آن را داشته باشد. هرگاه چنین اعمالی

بر خلاف قرآن و سنت بود، هرگز دست به وضع آنها نزده و خود را در انتظار مردم پایین نمی آوردند.

۲ - استمداد از ارواح مقدس، خواه به صورت درخواست دعا باشد یا به صورت درخواست انجام فعل (بهبودی بیمار، و باز گردانیدن گمشده و...) با توجه به چهار اصل که بیان گردید بلامانع است.

رایج در میان مسلمانان به هنگام توسل به ارواح مقدس، همان درخواست دعا و این که روح مقدس پیامبر از خداوند بخواهد که خدا گناه او را ببخشد و حاجت دنیوی و یا اخروی او را برآورد و با این همه درخواست انجام فعل مانند: بهبودی بیمار، آزاد شدن اسیر، رفاه در زندگی با درخواست دعا از نظر دلیل یکسان می باشند.

۳ - چنین درخواستهایی، با توجه به میزانی که درباره «عبادت» یادآوریم، هرگز عبادت ارواح مقدس و پرستش آنها نیست؛ زیرا درخواست کننده، در آنها نه به الوهیت معتقد است و نه به ربوبیت، و نه آنها را خدا (ولو خدای کوچک) می اندیشد و نه کارگردان جهان آفرینش و یا بخشی از آن می داند و نه معتقد است که بخشی از افعال خدا، به آنها واگذار شده است، بلکه آنان را بندگان پاک و فرمانبر درگاه خدا می دانند که در زندگی دنیوی کوچکترین خلافي را مرتکب نشده اند.

با توجه به مبانی چهارگانه قدرت و توانایی برخی از آنان، بر انجام خواسته های متوسلان، جای شک و تردید نیست که آنان موجودات زنده اند و ارتباط ما با آنها برقرار است، چیزی که هست این است که انجام هر کاری؛ اعم از دعا و غیر آن، منوط به اذن الهی است و آنان مصداق روشن «وما

تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ» می باشند.

حضرت مسیح - ع - همان طور که در حیات دنیوی می توانست درباره افرادی از خدا درخواست خیر کند و یا به اذن پروردگار به نابینایان مادر زاد و مبتلایان به بیماری برص شفا بخشد، همچنین پس از انتقال به سرای دیگر، به حکم این که این قدرتها و توانها مربوط به روح و روان او است نه به جسم و تن او، نیز قادر بر انجام هر دو کار می باشد، چیزی که هست در هر دو مرحله، اذن الهی و تعلق مشیت او بر نزول فیض از این مجرا شرط حتمی و لازم است.

۵ - این نوع تواضع و فروتنی ها نسبت به پیشوایان معصوم، هر چند به ظاهر توجه به خود آنها است اما اگر باطن این توجه و توسلها را بشکافیم، مطلوب واقعی، و مسؤول حقیقی خود خدا است و در حقیقت توجه به اسباب، عین توجه به مسبب الاسباب می باشد و کسانی که در مسائل سیر سلوک گامهای استوار دارند، بر این حقیقت با دیده دل واقف و آگاهند.

متوسلان با معرفت بر این اسبابها و وسائل، نه اصالتی قائلند و نه استقلال، بلکه وسیله ای می اندیشند که خدای سبب ساز، آنها را مجرای فیض و طریق وصول رحمت خود قرار داده و خود نیز مؤمنان را بر تحصیل آن امر نموده است. آنجا که فرموده است:

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (۱)

«اي افراد با ايمان، از (مخالفت با) خدا بپرهيزيد و به سوي او وسيله تحصيل كنيد، و در راه او جهاد كنيد، شايد رستگار شويد.»

اگر نماز و روزه و كليه فرائض الهي وسيله است، دعاي پاك انبيا و اوليا نيز به حكم آيات پيشين (آيات مربوط به طلب آمرزش) وسيله است و توجه به اين وسائل، عين توجه به آفريننده وسيله است، و عمل به دستوري است كه در آيه ياد شده وارد شده است.

فصل: ۱۳

طلب شفاعت از اولياي خدا

همگي با واژه «شفاعت» آشنائي كامل داريم، هنگامي كه سخن از جرم و گناه و محكوميت يك فرد به ميان مي آيد و شخصي پا درمياني و وساطت مي كند تا او را از مرگ و اعدام يا زندان و توقيف نجات بخشد، مي گوييم: فلاني در حق او شفاعت كرد.

«شفاعت» از ماده «شفع» به معنای جفت، در مقابل «وتر» به معنای طاق، گرفته شده است. علت این که به وساطت شخص برای نجات گنهکار شفاعت گفته می شود، این است که مقام و موقعیت شفاعت کننده و نیروی تأثیر او، با عوامل نجاتی که در وجود شفاعت شونده هست (هر چند کم و اندک باشد) به ضمیمه و کمک هم، موجب خلاص شخص گنهکار می گردند.

شفاعت اولیای خدا برای گناهکاران در ظاهر این است که عزیزان الهی، روی قرب و موقعیتی که در پیشگاه خداوند دارند، (البته به اذن خدا و تحت ضوابط خاصی که جنبه کلی دارد نه فردی) می توانند برای مجرمها و گناهکاران وساطت کنند و از طریق دعا و نیایش، از خداوند بزرگ بخواهند که از تقصیر و گناه آنان درگذرد، البته شفاعت کردن و پذیرفته شدن شفاعت آنان، در گرو یک رشته شرایطی است که برخی مربوط به شخص گناهکار و برخی مربوط به مورد شفاعت (گناه) می باشد.

به عبارت دیگر، شفاعت همان کمک کردن اولیای خدا است با اذن خدا، به افرادی که در عین گناهکار بودن پیوند معنوی خود را با خدا و پیوند روحی خویش را با اولیای خدا قطع نکرده اند و این ضابطه پیوسته باید محفوظ باشد.

و به یک معنا شفاعت این است یک موجود مادون که استعداد جهش و پیشرفت دارد، از موجود بالا، به صورت یک امر قانونی، یاری و مدد می طلبد، البته مدد خواه از نظر کمال روحی باید به حدی سقوط نکند که نیروی جهش و تکامل را از دست بدهد و امکان تبدیل او به یک انسان پاک، از میان برود.

از زمان پیامبر گرامی - ص - تا زمانهای بعد، روش مسلمانان درخواست شفاعت از شافعان راستین بوده، و پیوسته از آنان در حال حیات و ممات، درخواست شفاعت می کردند و چنین درخواستی را هیچ یک از دانشمندان اسلامی، با هیچ یک از مبانی و اصول اسلام مخالف نمی دانستند.

تا این که در قرن هفتم اسلامی ابن تیمیه دیده به جهان گشود و با طرز تفکر خاصی با این مسأله و بسیاری از سنن و روشهای مستمر میان مسلمانان مخالفت کرد، و سه قرن پس از وی محمد بن عبدالوهاب نجدی مجدداً پرچم

مخالفت را برافراشت و مکتب ابن تیمیه را به گونه ای شدید از نو زنده کرد.

یکی از نقاط اختلاف وهابیه با دیگر فرقه های اسلامی این است که آنان با این که بسان دیگر مسلمانان شفاعت را به عنوان یک اصل اسلامی پذیرفته اند و می گویند که روز قیامت شافعان درباره گناهکاران امت شفاعت خواهند کرد و پیامبر گرامی در این قسمت سهم بزرگتری را دارد، در عین حال می گوید: اما هرگز حق نداریم در این جهان از آنان طلب شفاعت کنیم و در این موضوع به اندازه ای تند رفته اند که نقل متن سخنان آنان مایه ناراحتی روحی است، خلاصه گفتار آنان این است که:

پیامبر اسلام و دیگر پیامبران و فرشتگان و اولیا در روز رستاخیز حق شفاعت دارند ولی باید شفاعت را از مالک شفاعت و اذن دهنده آن، که خدا باشد، خواست و گفت:

«اللَّهُمَّ شَفِّعْ نَبِيَّنَا مُحَمَّدًا فِيْنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَوْ اللَّهُمَّ شَفِّعْ فِيْنَا عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ أَوْ مَلَائِكَتَكَ أَوْ نَحْوَ ذَلِكَ مِمَّا يُطْلَبُ مِنَ اللَّهِ لَا مِنْهُمْ فَلَا يُقَالُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَوْ يَا وَلِيَّ اللَّهِ أَسْأَلُكَ الشَّفَاعَةَ أَوْ غَيْرَهَا مِمَّا لَا يَقْدُرُ عَلَيْهِ إِلَّا اللَّهُ فَإِذَا طَلَبْتَ ذَلِكَ فِي أَيَّامِ الْبَرَزِ كَانَ مِنْ أَقْسَامِ الشَّرْكِ» (۱)

«پروردگارا! پیامبر و دیگر بندگان صالح خود را شفیعان ما در روز قیامت قرار ده، ولی ما حق نداریم بگوییم: ای پیامبر خدا، یا ای ولی خدا، در حق من شفاعت نما؛ زیرا شفاعت چیزی است که جز خدا کسی بر آن قادر نیست، هرگاه چنین چیزی را از پیامبر، که در برزخ بسر می برد،

بخواهی شرک ورزیده ای.»

وهابیها با یک رشته پندارها درخواست شفاعت از شافعان راستین را تحریم کرده و درخواست کننده را مشرک و عمل او را شرک می نامند.

ما پیش از آن که دلایل آنان را رسیدگی کنیم خود مسأله را از نظر کتاب و سنت و سیره مسلمین مورد بررسی قرار می دهیم، آنگاه به دلایل آنان رسیدگی می نماییم.

دلایل ما بر استواری درخواست شفاعت:

دلیل ما بر جواز درخواست شفاعت، مرکب از دو چیز است و با ثبوت آن دو، مطلب کاملاً روشن می گردد:

الف - درخواست شفاعت، همان درخواست دعا است:

ب - درخواست دعا از افراد شایسته امری مستحب است.

درخواست شفاعت همان درخواست دعا است

شفاعت پیامبر گرامی و دیگر شافعان راستین، جز دعا و نیایش به درگاه الهی نیست و در سایه قرب و مقامی که آنان در پیشگاه خداوند دارند، بر اثر دعایی که درباره گناهکاران انجام می دهند، خداوند مهربان لطف و مهر گسترده خود را شامل حال افراد گناهکار نموده و آنان را می بخشد و درخواست دعا از برادر مؤمن - چه رسد به پیامبر - امری است مستحسن و هیچیک از علمای اسلام؛ اعم از وهابی و غیر وهابی، در صحت آن تردیدی نکرده است.

البته نمی توان گفت: که حقیقت شفاعت در تمام مواقع محشر، همان دعا به درگاه الهی است اما می توان گفت که یکی از معانی روشن آن همان دعا است و کسانی که می گویند: «يَا وَجِبْهًا عِنْدَ اللَّهِ اِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ» (۱) همین معنا را قصد می کنند.

«نظام الدین نیشابوری» در تفسیر آیه: «مَنْ يَشْفَعُ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا» (۲) از مقاتل نقل می کند که:

«الشَّفَاعَةُ إِلَى اللَّهِ إِنَّمَا هِيَ الدَّعْوَةُ لِمُسْلِمٍ»

«حقیقت شفاعت همان دعا کردن برای مسلمان است.»

و از پیامبر - ص - نقل شده است که هر کس برای برادر مسلمان خود دعا کند، مستجاب می شود و فرشته ای می گوید: «برای تو نیز مانند آن خواهد بود.»

ابن تیمیه از جمله افرادی است که درخواست دعا از شخص زنده را صحیح می داند. بنابر این درخواست شفاعت اختصاص به پیامبر و اولیا ندارد بلکه می توان از هر مؤمنی که در پیشگاه خدا ارج و ارزشی داشته باشد، چنین درخواستی را نمود.

فخر رازی از جمله کسانی است که شفاعت را به دعا و نیایش به درگاه الهی تفسیر کرده و در تفسیر آیه:

«وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً» (۳) می گوید: این

۱ - «ای کسی که در پیشگاه خدا جاه و مقامی داری، نزد خدا برای ما شفاعت کن.»

۲ - نساء: ۸۵

۳ - «حاملان عرش درباره افراد با ایمان طلب آمرزش می کنند و می گویند: پروردگارا! رحمت تو همه چیز را فرا گرفته است.» (غافر: ۷)

صفحه

۲۵۲

آیه گواهی می دهد که شفاعت حاملان عرش تنها درباره گناهکاران است. (۱)

همچنانکه شفاعت پیامبر و پیامبران دیگر نیز درباره همین گروه است؛ زیرا خداوند چنین دستور می دهد:

«وَاسْتَغْفِرْ لِدُنْيِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ» (۲)

«نسبت به گناهان خود و افراد با ایمان طلب آمرزش بنما.»

حضرت نوح نیز درباره خود و والدینش و کسانی که به او ایمان آورده و همه افراد با ایمانی که تا دامنه قیامت می آیند طلب آمرزش کرده و از این طریق رسالت شفاعت خود را انجام داده است. (۳)

این بیان فخر رازی گواه بر آن است که وی شفاعت را همان دعای شفیع در حق گناهکار تلقی کرده و درخواست شفاعت را همان درخواست دعا دانسته است.

در احادیث اسلامی بسیار آمده است که دعای مسلمان در حق مسلمان را شفاعت می داند.

ابن عباس از پیامبر نقل می کند:

«ما مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ يَمُوتُ فِيَقُومُ عَلَيَّ جَنَازَتُهُ أَرْبَعُونَ رَجُلًا لَا يَشْرِكُونَ بِاللَّهِ شَيْئًا إِلَّا شَقَعَهُمُ اللَّهُ فِيهِ» (٤)

١ - زیرا در آخر آیه دارد «وقهم عذاب الجحيم»؛ «آنان را از عذاب جهنم باز دار.»

٢ - محمد: ١٩. از آنجا که دلایل قطعی بر عصمت پیامبر گرامی و دیگر رسولان گواهی می دهد، طبعاً مقصود از «ذنب» درباره آنان معنای دیگری خواهد داشت و تفصیل این قسمت را در جلد پنجم تفسیر «منشور جاوید» که نخستین تفسیر موضوعی به زبان فارسی است نگاشته ایم.

٣ - نوح: ٢٨٨، «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

٤ - صحیح مسلم، ج ٣، ص ٥٤

صفحه

٢٥٣

«هرگاه مسلمانی بمیرد و بر جنازه او چهل مرد - که شرک نمیورزند - نماز بگزارند، خداوند شفاعت آنها را درباره وی می پذیرد.»

در این حدیث دعا کننده به عنوان شافع معرفی شده است. حال اگر کسی در حال حیات خود از چهل دوست با وفایش بخواهد که پس از مرگش برای گزاردن نماز بر جنازه اش حاضر گردند و در حق وی دعا نمایند، در واقع از آنها طلب شفاعت کرده و مقدمات شفاعت، بندگان خدا را فراهم کرده است.

در صحیح بخاری بابی است با عنوان:

«إِذَا اسْتَشْفَعُوا إِلَى الْإِمَامِ لِيَسْتَسْقِيَ لَهُمْ لَمْ يَرُدَّهُمْ»

«هنگامی که مردم از امام خود درخواست شفاعت کنند که برای آنان باران بطلبد، درخواست آنان را رد نمی کند.»

و نیز بابی دارد با عنوان:

«إِذَا اسْتَشْفَعَ الْمُشْرِكُونَ بِالْمُسْلِمِينَ عِنْدَ الْقَحْطِ»

«هنگامی که مشرکین در مورد قحطی طلب شفاعت نمایند.» (١)

روایات این دو باب گواهی می دهند که درخواست شفاعت، همان درخواست دعا است و نباید آن را به صورت دیگر تفسیر کرد.

تا اینجا یک پایه استدلال روشن گشت و آن این که: «حقیقت «شفاعت طلبی» جز «دعا خواهی» نیست.

اکنون به تشریح پایه دوم استدلال می پردازیم و آن این که «درخواست از برادر مؤمن - چه رسد به اولیای الهی - کاملاً امر مطلوب و مستحب است.

درخواست دعا از افراد شایسته امری است مستحب

* قرآن و درخواست دعا از افراد شایسته:

آیات قرآن گواهی می دهند که طلب آمرزش پیامبر در حق افراد، کاملاً مؤثر و مفید می باشد مانند آیه های زیر:

۱ - «وَأَسْتَغْفِرُ لَذَنبِكَ وَالْمُؤْمِنِينَ» (۱)

«برای گناه خود و افراد با ایمان طلب آمرزش نما.»

۲ - «وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ» (۲)

«در حق آنان دعا کن، دعای تو مایه آرامش آنها است.»

هرگاه دعای پیامبر چنین نفعی به حال انسان دارد، چه مانعی دارد که از او خواسته شود در حق انسانی چنین دعایی کند و از طرف دیگر درخواست دعا جز درخواست شفاعت، چیز دیگری نیست.

۳ - «وَكُلُوا أَنفُسَهُمْ جَاعُوكَ فَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفِرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوْ جَدُّوا اللَّهَ تَوَّاباً رَحِيماً» (۳)

«اگر آنان، هنگامی که بر خویش ستم کردند، پیش تو می آمدند و از خداوند طلب آمرزش می کردند و پیامبر نیز برای آنان طلب آمرزش می کرد، خدا را توبه پذیر و رحیم می یافتند.»

۱ - محمد : ۱۹

۲ - توبه : ۱۰۳

۳ - نساء : ۶۴

مقصود از «جاعوک»؛ «به سویی تو می آمدند» این است که: می آمدند و درخواست دعا و طلب آمرزش از پیامبر می کردند و اگر هدف غیر از این بود، آمدن آنان لغو می شد و شرفیابی حضور پیامبر و درخواست دعا، خود گواه است بر انقلاب روحی، که برای استجابت دعا زمینه را آماده می سازد.

۴ - قرآن مجید از فرزندان یعقوب نقل می کند که آنان از پدر خواستند در حقشان طلب آمرزش کند و یعقوب درخواست آنان را پذیرفت و به وعده خود عمل نمود.

«قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي» (۱)

«گفتند: پدرجان! در حق ما طلب آمرزش کن، ما خطاکار بودیم، و او گفت: به همین زودی برای شما طلب آمرزش خواهم کرد.»

همه این آیات، حاکی از آن است که طلب دعا از پیامبر و دیگر صالحان، که همان طلب شفاعت است، از نظر موازین اسلامی کوچکترین ایرادی ندارد. و روایات درخواست دعا از صالحان را برای فشرده گویی نقل نکردیم.

**** احادیث اسلامی و سیره صحابه**

محدث معروف ترمذی، نویسنده یکی از صحاح اهل تسنن، از انس نقل می کند:

«سَأَلْتُ النَّبِيَّ أَنْ يَشْفَعَ لِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَقَالَ أَنَا فَاعِلٌ، قُلْتُ فَأَيْنَ

۱ - یوسف : ۹۶

صفحه

۲۵۶

أَطْلُبُكَ؟ فَقَالَ: عَلَي الصِّرَاطِ....» (۱)

«(انس می گوید:) از پیامبر درخواست کردم که در روز قیامت در حق من شفاعت کند. وی پذیرفت و گفت شفاعت خواهم کرد. گفتم کجا تو را پیدا کنم؟ فرمود: کنار صراط.»

انس با ظرافت طبع از پیامبر گرامی درخواست شفاعت می کند، وی نیز می پذیرد و نوید عمل به او می دهد.

سواد بن قارب از یاران پیامبر است، در ضمن اشعاری از پیامبر درخواست شفاعت می کند و می فرماید:

فُكُنْ لِي شَفِيعًا يَوْمَ لَا دُوشَفَاعَةَ *** بِمَعْنَى فَتِيلَا عَنْ سَوَادِ بْنِ قَارِبٍ (۲)

«ای پیامبر گرامی، روز رستاخیز شفیع من باش. روزی که شفاعت دیگران به حال سواد قارب مفید و سودمند نخواهد بود.»

مردی به نام «تبع» از قبیله «حمیر» پیش از تولد پیامبر شنیده بود که به همین زودی پیامبری از سرزمین عربستان، از جانب خدا برانگیخته خواهد شد. وی پیش از مرگ نامه ای تنظیم کرد و از نزدیکان خود درخواست نمود که اگر روزی چنین پیامبری مبعوث به رسالت شد، نامه مرا به او برسانید و در آن نامه چنین نوشته بود:

«وَأَنْ لَمْ أَدْرُكَكَ فَاشْفَعْ لِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا تُنْسِنِي»

«اگر عمرم وفا نکرد و پیش از درک تو درگذشتم، روز قیامت درباره من شفاعت نما و مرا فراموش مکن.»

۱ - سنن ترمذی، ج ۴، ص ۲۴ باب ماجاء في شأن الصراط.

۲ - قاموس الرجال ذیل ماده «سواد».

صفحه

۲۵۷

وقتی نامه به دست پیامبر رسید سه مرتبه فرمود:

«مَرْحَبًا بِتَّبِعِ الْأَخِ الصَّالِحِ» (۱)

«آفرین بر تبع برادر صالح من.»

پس اگر درخواست شفاعت شرک بود، هرگز پیامبر او را برادر خود نمی خواند و سه مرتبه بر او آفرین نمی گفت.

طلب شفاعت در حال مرگ

این بخش از احادیث حاکی است که طلب شفاعت از شفیع راستین، در حال حیات و زندگانی او، کاملاً بی اشکال است.

از یک رشته روایات و احادیث استفاده می شود که صحابه پیامبر پس از وفات وی، از روح پاک او طلب شفاعت می کردند. از باب نمونه:

۱ - ابن عباس گوید: هنگامی که امیرمؤمنان از غسل و کفن پیامبر فارغ گردید روی او را باز کرد و گفت:

«يَا بِي أَنْتَ وَأُمِّي طُبِّتَ حَيًّا وَطُبِّتَ مَيِّتًا... وَادْكُرْنَا عِنْدَ رَبِّكَ...» (۲)

«پدر و مادرم فدای تو باد، در حال حیات و ممات پاک و پاکیزه هستی، از ما پیش پروردگار خود یادی کن.»

۲ - هنگامی که پیامبر گرامی درگذشت، ابوبکر در منزل چهره او را باز کرد و بوسید و گفت پدر و مادرم فدای تو باد در حال حیات و ممات پاک و

۱ - مناقب ابن شهر آشوب، ج ۱، ص ۱۲؛ بحار الانوار، ج ۱۵، ص ۳۱۴

۲ - نهج البلاغه، خطبه ۲۳۰

صفحه

۲۵۸

پاکیزه هستی، از ما پیش پروردگار خود یاد کن و به خاطر داشته باش. (۱)

روایات مذکور می رساند که در طلب شفاعت میان حال حیات و ممات شفیع، تفاوتی نیست. پس با توجه به این آیات و روایات و سنت جاری در میان مسلمانان در تمام اعصار، موضوع درخواست شفاعت به صورت یک مسأله بدیهی

درمي آيد كه هرگز نبايد درباره آن كوچكترين شك و ترديدي به خود راه داد. گذشته از اين، صحابه پيامبر پس از درگذشت او، از او طلب دعا مي كردند و اگر درخواست دعا پس از وفات وي صحيح باشد، طلب شفاعت نيز كه نوعي درخواست دعا است، صحيح خواهد بود. (۲)

۱ - كشف الارتباب، ص ۲۶۵ به نقل از خلاصة الكلام.

۲ - جهت اطلاع بيشتر به كتاب شفاعت در قلمرو عقل قرآن و حديث (تأليف نگارنده) مراجعه شود كه در آنجا با يكصد حديث (چهل و پنج حديث از كتابهاي اهل تسنن و پنجاه و پنج حديث از كتابهاي شيعه) آشنا مي شويد.

صفحه

۲۵۹

فصل: ۱۴

بررسي دلائل و هابيها

درباره منع درخواست شفاعت

در بخش گذشته با دلائل جواز درخواست شفاعت آشنا شدیم و اکنون در صدد آنیم، كه با دلائل مخالفان اين عقیده آشنا شویم. گروه مخالف با يك رشته پندارها درخواست شفاعت از اوليائي الهي را منع کرده اند كه اينك به گونه اي فشرده مورد بررسي قرار مي دهيم:

۱ - درخواست شفاعت شرك است!

مقصود اين گروه، از شرك، شرك در عبادت است. و چنين وانمود مي كنند كه درخواست شفاعت، پرستش شفيع است.

در بخش نهم به صورت گسترده، پيرامون عبادت بحث كرديم و روشن

صفحه

ساختیم که هر نوع پرستش از شخص و یا درخواست شفاعت، در صورتی عبادت شمرده می شود که طرف را «اله»، «خدا»، «رب»، «کارگردان جهان آفرینش» و یا «مبدأ و صاحب کارهای خدایی» بدانیم در غیر این صورت، هر نوع سؤال و درخواست و نیز هر نوع تعظیم و خضوع عبادت شمرده نخواهد شد.

درخواست شفاعت از شفیعان واقعی درگاه الهی (که به آنان از جانب خداوند اذن شفاعت داده شده) شرک نیست؛ چرا که درخواست کننده شفاعت آنان را بندگان مقرب و برگزیدگان درگاهش می داند، که هرگز نه خدا هستند و نه کارهای خدایی؛ مانند مغفرت و شفاعت به آنان تفویض شده است که به طور خودسرانه و بدون اذن الهی درباره هر کس بخواهند بتوانند شفاعت کنند و یا از گناه او درگذرند.

این گروه در چارچوب «اذن الهی» می توانند درباره افراد خاصی که روابط معنوی آنان با خدا برقرار بوده و پیوند روحی آنها با شفیعان الهی نگسسته باشد، درخواست آمرزش گناه و طلب مغفرت نمایند و چنین درخواستی هرگز عبادت شمرده نمی شود.

البته یادآور می شویم که اگر چنین درخواستی، در حال ممات، پرستش شفیع شمرده شود، باید همین درخواست در حال حیات نیز عبادت شمرده شود.

و در بحث گذشته خاطر نشان ساختیم که قرآن و سنت دستور می دهد که مسلمانان حضور پیامبر برسند و از او درخواست کنند که در حقشان استغفار کند و چنین عملی جز طلب شفاعت در حال حیات، چیز دیگری نیست.

صفحه

و ممکن نیست که عملی، در ظرفی شرک و در ظرف دیگر عین توحید باشد.

و به عبارت واضح تر، آنان می گویند: شفاعت «فعل» خدا است و یا به تعبیر صحیح تر: «حق» او است و درخواست فعل خدا از غیر خدا عبادت او است همچنان که آنان عین این سخن را درباره درخواست شفای بیمار از اولیا و مشایخ آن تکرار می کنند و می گویند: این نوع درخواستها، درخواست فعل خدا از غیر او است و طبعاً چنین درخواستی عبادت و پرستش طرف خواهد بود.

پاسخ این استدلال، با توجه به بحثهای گذشته، کاملاً روشن است و آن این که: در این قانون کلی و ضابطه عمومی، احادی از مسلمین اختلافی ندارد و همگان می گویند درخواست فعل خدا، از غیر خدا عبادت او است و ملازم با اعتقاد به الوهیت و ربوبیت او می باشد، ولی جان سخن این جا است که مقصود از فعل خدا چیست؟ هنوز نویسندگان وهابی در طول این سه قرن ضابطه ای برای فعل خدا بیان نکرده اند، و بدیهی است که بدون تعیین چنین ضابطه ای، استدلال عقیم خواهد بود.

در بحث تعریف و تحدید عبادت، یادآور شدیم که در آیات فراوانی، افعال مختص خدا، به غیر او نیز نسبت داده شده است؛ مثل اماته و میراندن که فعل مختص او است، چنانکه می فرماید: «وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ» (۱) به غیر او نیز نسبت داده شده است چنانکه می فرماید:

«حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا» (۲)

«آنگاه که مرگ یکی فرا رسید، فرستادگان ما جان آنان را می گیرند.»

۱ - مؤمنون: ۸۵ «او است که زنده می کند و می میراند.»

۲ - انعام: ۶۱

صفحه

۲۶۲

این تنها «میراندن» نیست که فعل مخصوص او است و به غیر او نسبت داده شده، بلکه قسمتی از افعال خدا و چیزهایی که فقط در او باید طلب کرد، اجازه داده شده است که از غیر او نیز طلب کنیم، از باب نمونه:

قرآن به مسلمانان دستور می دهد که هر شبانه روز بگویند «وَاَيَاكَ نَسْتَعِيْنُ»؛ «فقط و فقط از تو استعانت می جوییم» ولی در عین حال، در آیات دیگر دستور می دهد که از غیر او مانند: نماز و صبر نیز استعانت جوییم چنانکه می فرماید:

«وَأَسْتَعِيْنُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَأَتَّهَا لَكَبِيْرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ» (۱)

«از بردباری و نماز کمک گیرید و نماز کار دشواری است مگر بر صاحبان خشوع.»

و ما اگر بخواهیم آیاتی را که در آنها، فعل مختص خدا، به غیر او نیز نسبت داده شده است، در اینجا نقل کنیم سخن به درازا می کشد (۲) آنچه لازم است این است که با بینش قرآنی، به رفع اختلاف پرداخته و مقصود واقعی قرآن را به دست آوریم و آن این که:

هر یک از این کارها، با قطع نظر از درخواست ما، دو صورت دارد:

۱ - فاعلی فعل خود را بدون اتکا به موجودی، بدون کسب قدرت از مقامی و بدون احراز رضای کسی، کاری را انجام دهد؛ مثلاً جانداري را بمیراند و موجودی را یاری بخشد.

۱ - بقره: ۴۵

۲ - به کتاب منشور جاوید، ج ۲، بخش «تحدید عبادت» مراجعه فرمایید.

صفحه

۲۶۳

۲ - فاعل همین فعل را با اتکا به موجود برتر و در پرتو قدرت و توانایی مکتسب از مقام والاتر و با مشیت و اذن خاص او، ایجاد کند.

کار نخست، کاری است الهی، و کار دوم کاری بشری و غیر الهی.

کار الهی و کار انسانی به این دو صورت تجلی می کند و این ضابطه ای است کلی برای شناخت فعل الهی از غیر الهی.

فعل الهی؛ از قبیل: احیاء و اماته، دادن شفا و رزق و روزی فعلی است که فاعل در انجام آن به چیزی نیازمند نباشد.

در مقابل، فعل غیر الهی فعلی است که فاعل در انجام آن به غیر خود؛ یعنی به موجود برتر و والاتر نیاز داشته و بدون قدرت و مشیت او نتواند کاری صورت دهد.

با توجه به این اصل: روشن می شود شفاعتی که حق مختص خدا است، غیر از شفاعتی است که از بندگان صالح درخواست می شود.

خداوند در اعمال این حق، هیچگاه به غیر خود نیاز ندارد، در حالی که بهره گیری صالحان از آن، جز در پرتو اذن و مشیت حکیمانه او صورت نمی گیرد.

هرگاه از اولیای الهی، شفاعت به معنای نخست درخواست شود، فعل الهی از غیر او درخواست شده است، و چنین درخواستی عبادت شمرده می شود ولی اگر از آنان شفاعت به معنای دوم؛ یعنی شفاعت محدود و مأذون و به صورت یک حق اکتسابی درخواست گردد، در این صورت فعل غیر الهی از یک بشر درخواست شده است.

صفحه

۲۶۴

با توجه به این ضابطه، مشیت مغالطه گران از نویسندگان وهابی در این مورد باز می شود، و روشن می گردد که این نوع درخواستها؛ اعم از درخواست شفاعت و غیر آن؛ از قبیل شفا و امثال آن، به دو صورت انجام می گیرد و هیچ موحدی آن فعل را به صورت نخست درخواست نمی کند و هیچیک از بندگان صالح، هرچه هم از نظر آگاهی از معارف اسلام، در درجه پایین باشد، آنان را کارگردان جهان و کارپردازان دستگاه تکوین و تشریع نمی انگارد و آنان را موجوداتی که خداوند شوون و افعال خود را به آنان سپرده و در اعمال شفاعت و قضای حوائج، از هر محدودیت و شرطی پیراسته است، نمی داند.

خلاصه: درخواست شفاعت مأذون و محدود، درخواست فعل بشر از خود بشر است، نه درخواست فعل خدا از غیر او.

به یاری خداوند، درباره فعل خدا و مختصات آن، سخن خواهیم گفت.

۲ - شرک مشرکین به خاطر طلب شفاعت از بت ها

دومین استدلال وهابیان بر تحریم شفاعت از اولیای خدا، این است که خداوند بت پرستان حجاز را از آن رو مشرک خوانده است که آنها از بت ها طلب شفاعت می نمودند و در مقابل آنها به ناله و زاری پرداخته و درخواست وساطت می کردند. چنان که آیه زیر بر آن گواهی می دهد:

«وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ» (۱)

۱ - یونس : ۱۸

صفحه

۲۶۵

«موجوداتی را می پرستند که به آنها زیان و سودی نمی رسانند و می گویند که آنها شفیعان ما در نزد خدا هستند.»

بنابر این هر نوع شفاعت خواهی از غیر خدا، شرک و پرستش شفیع خواهد بود.

پاسخ: اولاً؛ این آیه کوچکترین دلالتی بر مقصود آنان ندارد و اگر قرآن آنان را مشرک می داند نه از این نظر است که آنها از بت ها شفاعت می خواستند بلکه علت مشرک بودن آنان این است که بت ها را می پرستیدند تا سرانجام آنها را شفاعت کنند.

اگر شفاعت خواهی از بت ها، پرستش آنها بود، دیگر دلیلی ندارد که بعد از «وَيَعْبُدُونَ» جمله ای مانند «وَيَقُولُونَ هُوَلاءِ شُفَعَاؤُنَا» را بیاورد.

این که در آیه، این دو جمله به صورت عطف آمده اند، حاکی از این است که موضوع پرستش بت ها غیر از مسأله شفاعت خواهی از آنان بوده است. پرستش بت ها نشانه شرک و دوگانه پرستی است و شفاعت خواهی از سنگ و چوب عمل احمقانه و دور از منطق و علم به شمار می رود.

آیه هرگز دلالت ندارد که شفاعت خواهی از بتها پرستش آنها است، چه رسد به این که شفاعت خواهی از اولیای حق و عزیزان درگاه وی نشانه پرستش آنها باشد.

ثانیاً؛ فرض کنید که علت «شرک» آنان «شفاعت خواهی» آنها از «بتان» بوده است ولی میان این نوع شفاعت خواهی و شفاعت خواهی مسلمانان، از زمین تا آسمان فاصله است. آنها بتان را مالکان شفاعت و صاحب اختیار درگاه الهی در مسائل مربوط به «آمرزش گناه» و «شفاعت» می دانستند، تو گویی

صفحه

۲۶۶

خدا در این موارد از این امور منفصل شده و این نوع امور را به «بتان» سپرده است، طبعاً چنین شفاعت خواهی، عبادت آنان خواهد بود؛ زیرا با اعتقاد به «الوهِیة» و «ربوبیت» و «مبدأ کارهای الهی بودن آنان» درخواست شفاعت می شد، در حالی که یک فرد مسلمان از اولیای الهی به عنوان یک فرد مقرب و یک بنده آبرومند و یک «عبد مأدُون» از جانب خداوند در مسأله شفاعت درخواست شفاعت و طلب دعا می نماید و مقایسه این دو نوع بهم و عظمت هر کدام بر دیگری بسی دور از انصاف و واقع بینی است.

۳ - درخواست حاجت از غیر خدا حرام است

سومین دلیل آنان بر تحریم درخواست شفاعت از اولیا، این است که به حکم صریح قرآن، نباید در مقام دعا، غیر خدا را بخوانیم و درخواست شفاعت از غیر او، نوعی درخواست حاجت از غیر خداست.

قرآن مجید می فرماید: «فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا»؛ (۱) «با خدا، غیر خدا را نخوانید.» هرگاه گفته شود دعوت غیر خدا حرام است و از طرف دیگر، شفاعت برای اولیای او ثابت می باشد، راه جمع همان است که شفاعت اولیا را از خدا بخواهیم نه از خود آنان.

و گواه بر این که این نوع دعوت ها عبادت و پرستش است آیه زیر می باشد:

«ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي

سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ». (۱)

«مرا بخوانید تا اجابت کنم، کسانی که از پرستش من کبر میورزند، به زودی وارد دوزخ خواهند شد.»

با کمی دقت، خواهیم دید که در آغاز آیه لفظ «دعوت» و در آخر آن لفظ «عبادت» به کار رفته است و این گواه بر این است که دعوت و عبادت یک مفهوم دارند.

در کتابهای اخلاق آمده است: «الدُّعَاءُ مَخُّ الْعِبَادَةِ»؛ «دعا کردن مغز پرستش است.»

پاسخ:

اولاً؛ مقصود از حرام بودن دعوت غیر خدا در جمله «فَلَا تَدْعُوا» مطلق خواندن و درخواست نیست بلکه مقصود از حرام بودن دعوت، حرمت پرستش غیر خدا است، به گواه ما قبل آیه که می فرماید: «وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ» این جمله دلیل بر این است که مقصود از دعوت در آیه، دعوت خاصی است که ملازم با پرستش است و آن قیام توأم با ذلت و خضوع بی نهایت در برابر کسی است که او را الله و خدای جهان و رب و اختیاردار جهان و حاکم مطلق بر صحنه آفرینش می دانیم. (۲) و این قیود در درخواست شفاعت از بنده ای که خدا به او چنین حقی را اعطا کرده است، که به اذن او شفاعت کند، وجود ندارد.

۲ - در حقیقت معنای آیه چنین است: «فَلَا تَعْبُدُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا» چنانکه در آیه دیگر می فرماید: «وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ» فرقان: ۶۸

ثانیاً؛ آنچه در آیه تحریم شده، این است که کسی را همراه خدا بخوانیم و او را در رتبه خدا بیاندیشیم؛ چنانکه لفظ «مع الله» روشنگر این مطلب است. اگر کسی از پیامبر بخواهد که در حق او دعا کند تا خدا گناهان او را ببخشد یا حاجت او را برآورد، هرگز همراه خدا کسی را نخوانده است بلکه حقیقت این دعوت جز دعوت خدا چیز دیگری نیست.

اگر درخواست حاجت از بت، در برخی از آیات شرک معرفی شده، به خاطر این است که آنها را خدایان کوچک، اختیاردار همه و یا بخشی از کارهای خدا و قادر بر انجام مقاصد خویش، می دانستند و لذا قرآن مجید در مقام انتقاد از این نوع اندیشه ها می فرماید:

«وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَلِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَتَصَرَّوْنَ». (۱)

«بت هايي را كه جز خدا مي خوانيد، نمي توانند شما را و خود را كمك كنند.»

و نيز مي فرمايد:

«إِنَّ الدِّينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادَ أُمْتَالِكُمْ» (۲)

«كساني را كه جز خدا مي خوانيد، بسان شما بندگان خدا هستند.»

خلاصه، مشركين بتها را خدايان كوچك مي انديشيدند و آنها را متصرف مطلق و اختياردار افعال الهي مي دانستند ولي درخواست شفاعت و دعا از شخصي كه خدا به او چنين حق و مقامي را داده است، فاقد اين شرايط است.

۱ - اعراف: ۱۹۷

۲ - اعراف: ۱۹۴

صفحه

۲۶۹

ثالثاً؛ «دعوت» معنای وسیع و گسترده ای دارد و احياناً بطور مجاز در «عبادت» استعمال می شود؛ مانند آیه (۱) و حدیثی (۲) که مستدل به آن استدلال کرده است در صورتی که چنین استعمالات جزئی به صورت مجاز دلیل نمی شود که همیشه دعوت را به معنای عبادت تفسیر کنیم و درخواست حاجت و دعا از کسی به شکل معقول را محکوم به شرک بنماییم.

در حالی که معنای حقیقی «دعوت» خواندن است که گاهی شکل عبادت به خود می گیرد و بیشتر به معنای دعوت دیگران است نه به صورت عبادت.

و ما فصلی درباره معنای «دعوتها» در قرآن خواهیم داشت و ثابت خواهیم کرد که هر دعوت و خواندن ملازم با عبادت و پرستش نیست.

۴ - شفاعت حق مختص خدا است

آیه زیر حاکی از آن است که شفاعت حق خدا است، در این صورت درخواست شفاعت از دیگری چه معنا دارد؟

«أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أَوَلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعاً» (۳)

«بلکه آنان جز خدا شفیعانی اتخاذ کرده اند، بگو اگر آنان چیزی مالک نباشند و چیزی را تعقل نکنند (چگونه می توانند شفیعان شما باشند؟) بگو شفاعت تنها از آن خدا است و بس.»

۱ - «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ».

۲ - الدعاء مع العبادة.

پاسخ:

مقصود از جمله «لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعاً» این نیست که خدا شفاعت می کند و بس و دیگری حق شفاعت کردن ندارد؛ زیرا شکی نیست که خدا هیچ گاه درباره کسی نزد کسی شفاعت نمی کند، بلکه مقصود این است که تنها خداوند مالک اصل شفاعت است نه بتها زیرا کسی مالک شفاعت می شود که از عقل و درک و مالکیت چیزی برخوردار باشد و بت های مورد پرستش فاقد هر دو شرطند چنان که می فرماید: «قُلْ أَوَلَوْ كُنُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئاً....»

بنابر این، محور بحث آیه این است که خداوند مالک شفاعت است نه بتها و در هر کس قابلیت و شایستگی دید به او اذن می دهد تا درباره افراد شفاعت کند. در این صورت این آیه ارتباطی به محل بحث ما ندارد، چون مسلمانان فقط خدا را مالک شفاعت می دانند نه اولیا را و معتقدند تنها کسانی می توانند شفاعت کنند که او اذن دهد، و نیز معتقدند به حکم آیات و روایات، خدا به پیامبر اذن داده است که شفاعت کند، از این جهت از او به عنوان یک فرد مأذون (نه مالک شفاعت) درخواست شفاعت می نمایند. حال این سخن چه ارتباطی به مفاد آیه دارد.

۵ - درخواست شفاعت از مرده لغو است

آخرین استدلال آنان این است که درخواست شفاعت از اولیای الهی در این جهان، درخواست حاجت از مرده است که فاقد حس شنوایی است.

قرآن مجید با صراحت کامل، مردگان را غیر قابل فهم می داند آنجا که می فرماید:

الف - «إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتِي وَلَا تَسْمَعُ الصَّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ» (۱)

«تو نمی توانی مردگان و کران را که گوش به سخن تو نمی دهند تفهیم کنی (وهدایت نمایی)»

قرآن در این آیه، مشرکان را به مردگان تشبیه می کند و می رساند همانطور که مرده دارای درک و فهم نیست، تفهیم این گروه نیز برای کسی مقدور نیست. اگر مردگان می توانستند سخن بگویند و حس شنوایی داشتند، تشبیه مشرکان مرده دل، به گروه مردگان صحیح نبود.

ب - «إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَنْ يَشَاءُ وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ» (۲)

«خداوند هر کس را بخواهد تفهیم می کند و تو نمی توانی افرادی را که در گور نهفته اند، اسماع بنمایی.»

استدلال به این آیه نیز، بسان استدلال به آیه گذشته است. پس درخواست شفاعت از شخص مرده، بسان درخواست از یک جماد خواهد بود.

پاسخ:

این گروه پیوسته در تخطئه دیگر فرقه های اسلامی، از در شرک وارد می شوند و به نام «طرفداری از توحید!» در صدد تکفیر دیگران برمی آیند ولی در این استدلال قیافه گفتار را دگرگون کرده و موضوع لغو بودن توجه به اولیا را

۱ - نمل : ۸۰

۲ - فاطر : ۲۲

صفحه

۲۷۲

پیش کشیده اند. اما آنان بکلی غافلند که: «اولیای الهی به برکت دلایل عقلی (۱) و نقلی (۲)، حی و زنده اند» و هدف این آیات این نیست اجسادى که در زمین آرمیده اند قابل تفهیم نیستند و هر جسدی که روح از آن جدا شد از قلمرو درک و فهم بیرون می رود و به صورت جمادی درمی آید.

ولی باید توجه نمود که طرف خطاب ما، اجساد نهفته در قبور نیستند بلکه ما با ارواح پاک و زنده، که با اجساد برزخی در جهان برزخی به سر می برند و به تصریح قرآن حی و زنده هستند، سخن می گوئیم و از آنان درخواست شفاعت می نماییم نه با بدن نهفته در خاک.

اگر مردگان و اجساد پنهان شده در دل خاک، از قلمرو تفهیم دور و کنارند، دلیل بر آن نیست که ارواح و نفوس طیب و پاکیزه آنان، که به نص قرآن در جهان دیگر زنده اند و روزی می خورند، قابل تفهیم نباشند.

اگر ما سلام می گوئیم و یا طلب شفاعت می کنیم و یا سخن می گوئیم، سر و کار ما با آن ارواح پاک و زنده است نه با اجساد نهفته در دل خاک. اگر ما به زیارت قبر و خاک و خانه و کاشانه آنان می رویم به خاطر این است که از این راه می خواهیم در خود آمادگی ایجاد نماییم تا با آنان ارتباط روحی برقرار کنیم، حتی اگر بدانیم جسد آنان مبدل به خاک شده است (هر چند روایات

۱ - دلایل تجرد نفس از ماده، پس از جدایی از بدن و بی نیازی آن از جسد مادی، ایجاب می کند که روح انسانی پس از مرگ نیز باقی بوده و از حیات و ادراک خاصی برخوردار باشد و فلاسفه بزرگ اسلام، با دلایل دهگانه ای بقای روح و برتری آن از ماده ثابت را نموده و بر هیچ فرد منصفی جای تردید باقی نگذارند.

۲ - آیات قرآن؛ مانند آیه ۱۶۹ و ۱۷۰ سوره آل عمران و آیه ۴۱ سوره نساء و آیه ۴۵ سوره احزاب و آیه ۱۰۰ سوره مؤمنون و آیه ۴۶ سوره غافر گواهی می دهند که حیات، پس از مرگ همچنان ادامه دارد و در گذشته در این مورد بحث کردیم.

صفحه

۲۷۳

اسلامی بر خلاف آن گواهی می دهند)، باز این نوع صحنه ها را به وجود می آوریم، تا از این راه، آمادگی ارتباط با آن ارواح پاک را پیدا کنیم.

فصل: ۱۵

آیا اعتقاد به سلطه غیبی، مایه شرک است؟

شکی نیست که درخواست حاجت، بطور جدی، در صورتی امکان پذیر است که درخواست کننده، طرف را بر انجام درخواست خود، قادر و توانا بدانند.

گاهی این قدرت، قدرت ظاهری و مادی است؛ مثل این که از کسی آب بخواهیم و او ظرف آب را از شیر پر کند و در اختیار ما بگذارد.

و گاهی هم این قدرت، قدرت غیبی و دور از مجاری طبیعی و قوانین مادی است؛ مثل این که انسانی معتقد گردد، که امام علی - ع - می تواند در خیبر را که دور از توانایی انسان عادی است، از جا بر کند، آنهم نه با قدرت بشری، بلکه با قدرت غیبی.

و یا مسیح می تواند، با دم شفا بخش خود، بیمار صعب العلاج را شفا

بخشد، بدون آن که بیمار دارو بخورد و یا مورد عمل جراحی قرار گیرد. اعتقاد به چنین قدرت غیبی، اگر مستند به قدرت و اذن و مشیت خدا باشد، بسان اعتقاد به قدرت مادی خواهد بود که مستلزم شرک نیست؛ زیرا همان خدایی که آن قدرت مادی را در اختیار آن فرد نهاد، همان خدا قدرت غیبی را نیز به دیگری عطا کرده است، بی آن که مخلوقی خالق فرض گردد و بشری، بی نیاز از خدا تصور شود.

نظریه وهابی ها:

آنان می گویند: اگر کسی از یکی از اولیای خدا؛ اعم از زنده یا مرده، درخواست کند که بیمار او را شفا بخشد و یا گمشده اش را بازگرداند و یا قرض او را ادا کند و... این درخواست ملازم با آن است که وی درباره مسئول و درخواست شونده، به سلطه و نیرویی معتقد است که بر نظام طبیعی و قوانین جاری در جهان خلقت حاکم است و اعتقاد به چنین سلطه و قدرتی در غیر خدا، عین اعتقاد به الوهیت مسئول است و درخواست حاجت با این قید، شرک خواهد بود.

آدم تشنه در بیابان، اگر از خادم خود آب طلب کند، وی از نظام حاکم بر قوانین طبیعت پیروی کرده و چنین درخواستی شرک نخواهد بود، ولی اگر از امام و نبی که در دل خاک نهفته است و یا در جای دیگری می کند، آب بطلبد، چنین درخواستی ملازم با اعتقاد به سلطه غیبی او است، که می تواند بدون اسباب و علل مادی، به سائل آب برساند و چنین اعتقادی، عین اعتقاد به الوهیت طرف خواهد بود.

صفحه

۲۷۶

ابو اعلائی مودودی از کسانی است که به این مطلب تصریح کرده، آنجا که می گوید:

«علت این که انسان خدا را می خواند و به او استغاثه می کند، این است که فکر می کند او دارای سلطه حاکم بر قوانین طبیعت و حاکم بر نیروهایی است که از حدود و نفوذ قوانین مادی بیرون، می باشد. (۱)

نظریه ما:

اساس اشتباه این است که آنان تصوّر کرده اند اعتقاد به سلطه غیبی، در افراد - مطلقاً - مایه شرک و دوگانه پرستی است، دیگر نخواسته یا نتوانسته اند میان اعتقاد به سلطه متکی به سلطه خدا، و سلطه مستقل و جدا از خدا، فرق بگذارند. آنچه مایه شرک است دومی است.

قرآن با صراحت تمام از افرادی نام می برد که همگی دارای سلطه غیبی بوده و اراده آنان حاکم بر قوانین طبیعت بوده است و ما در اینجا، به نام گروهی از اولیای الهی که از نظر قرآن دارای چنین قدرتی بوده اند اشاره می کنیم:

۱ - سلطه غیبی یوسف

یوسف به برادران خود گفت:

۱ - «إِنَّ التَّصَوُّرَ الَّذِي لِأَجْلِهِ يَدْعُوا الْإِنْسَانَ إِلَهًا وَيَسْتَعِيْثُ وَيَتَضَرَّعُ إِلَيْهِ هُوَ لِاجْرَمِ تَصَوُّرِ كَوْنِهِ مَالِكًا لِلسُّلْطَةِ الْمُهِمَّةِ عَلَى قَوَانِينِ الطَّبِيعَةِ»، المصطلحات الأربعة، ص ۱۸

صفحه

۲۷۷

«ادْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَالْفَوْهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقِيَهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا» (۱)

«این پیراهنم را ببرید و بر رخسار پدرم بیفکنید، دیدگان او باز و بینا می شود. وقتی بشیر آمد و پیراهن را بر رخسار

او افکند، دیدگان او باز و بینا شد.»

ظاهر آیه این است که دیدگان یعقوب در سایه اراده و خواست قدرت اکتسابی یوسف بینا گردید و هرگز این کار، فعل مستقیم خدا نبود بلکه کار خدا بود از طریق «تسبیب» والا جهت نداشت که به برادران خود دستور دهد پیراهن او را بر رخسار پدر بیفکنند بلکه کافی بود که دعا کند و این کار جز تصرف ولی خدا در جزئی از جهان به اذن پروردگار چیزی نیست و فاعل آن، دارای سلطه غیبی است که خداوند در مورد مخصوصی در اختیار او نهاده است.

۲ - سلطه غیبی موسی

موسی از جانب خدا مأمور می شود که عصای خود را بر کوه بزند تا دوازده چشمه به تعداد قبایل فرزندان اسرائیل از آن بیرون آید، چنانکه می فرماید:

«اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا» (۲)

«به موسی گفتیم با عصای خود بر سنگ بزن تا دوازده چشمه از آن باز شود.»

۱ - یوسف: ۹۶ - ۹۳

۲ - بقره: ۶۰

صفحه

۲۷۸

در جای دیگر مأمور می شود که عصای خود را بر دریا بزند تا هر قسمتی از آب مانند کوهی شود که بنی اسرائیل از آن عبور کنند، آنجا که می فرماید:

«فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ» (۱)

«به موسی وحی کردیم که با عصای خود بر دریا بزند، او عصای خود را بر بخشی از آب زد، هر بخشی از آب به صورت کوهی درآمد.»

در این جا نمی توان، اراده و خواست موسی و کوبیدن عصایش بر دریا را، در پیدایش چشمه ها و پدید آمدن کوهها بی دخالت دانست.

۳ - سلطه غیبی سلیمان

سلیمان نبی، از اولیای بزرگ خدا است که دارای قدرت غیبی گسترده ای بود و از این مواهب بزرگ الهی با جمله «وَأَوْتَيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ» (۲) تعبیر آورده است و تفصیل این مواهب در سوره نمل، آیه های ۴۴-۱۷ و سوره سبا آیه ۱۲، و سوره انبیا آیه ۸۱ و سوره ص آیه ۴۰-۳۶ آمده است و مطالعه این آیات، ما را با عظمت قدرت موهوبی سلیمان آشنا می سازد، برای این که خوانندگان گرامی به گونه فشرده و اجمال از این قدرتها آگاه گردند، قسمتی از آیات مربوط به این ولی الهی را مطرح می کنیم تا روشن گردد که اعتقاد به قدرت غیبی بندگان خدا، مسأله ای است که قرآن از آن خبر داده است.

سلیمان از نظر قرآن، سلطه ای بر جن و پرندهگان داشت و زبان پرندهگان و حشرات را می دانست چنانکه می فرماید:

«وَوَرَّثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عَلَّمْنَا مَنَظِقَ الطَّيْرِ وَأَوْتَيْنَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ. وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ. حَتَّى إِذَا أَتَوْا عَلَى وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ. فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَى وَالِدَيَّ» (۱)

«سلیمان وارث داود شد و گفت: ای مردم، به ما زبان مرغان آموختند و از هر گونه نعمت عطا کردند. این فضل و بخشش بزرگ است. سپاهیان سلیمان از گروه جن و انس و مرغان، با نظم در رکاب او حاضر شدند تا وقتی که به وادی موران رسیدند، موری گفت: ای موران، همه به لانه های خود باز گردید تا سلیمان و سپاهیان او ندانسته شما را پایمال نکنند. سلیمان از گفتار مور خندید و گفت: پروردگارا! مرا توفیق ده تا شکر نعمتی که بر من و پدرم عطا فرمودی بجا آورم.»

اگر کسی داستان «هدهد» را که از طرف سلیمان برای رساندن پیام به ملکه سبا مأموریت یافت، در قرآن مطالعه کند، از قدرت غیبی سلیمان انگشت تعجب به دندان می گیرد، بنابر این خواهشمند است آیات ۴۴ - ۲۰ سوره نمل را مطالعه و در نکات آیات دقت کنید.

سلیمان، به تصریح قرآن دارای سلطه غیبی بود و باد به فرمان او و طبق

خواسته اش حرکت می کرد. آنجا که فرماید:

«وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَالِمِينَ» (۱)

«باد وزنده و تند را برای سلیمان رام کردیم که به فرمان وی به سوی زمین، که برکت داده ایم، جریان پیدا می کرد و ما به همه چیز عالم هستیم.»

نکته قابل توجه جمله «تَجْرِي بِأَمْرِهِ» است که می رساند باد به فرمان او در جریان بود.

۴ - مسیح و سلطه غیبی

با بررسی آیات قرآن، می توان به توان غیبی حضرت مسیح پی برد. برای اشاره به مقام و موقعیت او، آیه ای را می آوریم که از مسیح چنین نقل می کند:

«إِنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ. وَأَبْرَأُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأَخِي الْمَوْتِي بِإِذْنِ اللَّهِ وَأَنْبِئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» (۲)

«مسیح به آنان گفت: من از گل مجسمه مرغ می سازم و بر آن می دمم تا به فرمان خدا مرغ گردد و کور مادر زاد و مبتلا به بیماری پیسی را به

۱ - انبیاء: ۸۱

۲ - آل عمران: ۴۹

صفحه

۲۸۱

امر خدا شفا می دهم و مردگان را به امر خدا زنده می کنم. شما را از آنچه خوردید و در خانه های خود ذخیره می کنید خبر می دهم. در این کارها برای شما حجت و نشانه حقانیت من هست، اگر اهل ایمان باشید.»

اگر مسیح کارهای خود را وابسته به اذن خدا می کند به خاطر این است که هیچ پیامبری بدون اذن خدا دارای چنین تصرف نیست، چنانکه می فرماید:

«وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ» (۱)

«هیچ رسولی بدون اذن خدا نمی تواند معجزه ای بیاورد.»

و در عین حال، حضرت مسیح کارهای غیبی را به خود نسبت می دهد و می گوید: من بهبودی می بخشم، من زنده می کنم، من خبر می کنم، چنانکه جمله های «أَبْرَأُ، أَحْيِي، أَنْبِئُكُمْ» که همگی صیغه متکلم است، بر این مطلب دلالت دارند.

این تنها یوسف و موسی و سلیمان و مسیح نیستند که قدرت غیبی و سلطه مافوق طبیعی داشته اند، بلکه گروهی از پیامبران (۲) و فرشتگان دارای سلطه غیبی بوده و می باشند و قرآن از جبرئیل به «شَدِيدُ الْقُوَى» (۳) و از فرشتگان به «وَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا» (۴) تعبیر می آورد.

فرشتگان در قرآن، مدیران امور جهان، گیرندگان جانها، و حافظان

۱ - رعد: ۳۸

۲ - بحث درباره سلطه غیبی پیامبران و اولیای الهی در خور رساله ای مستقل است و ما بطور گسترده پیرامون آن در

کتاب «نیروی معنوی پیامبران» سخن گفته ایم و این کتاب چندین بار چاپ شده است.

۳ - نجم: ۵

۴ - نازعات: ۵

صفحه

۲۸۲

و نگهبانان انسانها، نویسندگان اعمال، نابود کنندگان اقوام و مثل عصیانگر و... معرفی شده اند و هر کس که با الفبای قرآن آشنایی داشته باشد می داند که فرشتگان دارای قدرتها و نیروهای غیبی بوده و به اذن و اتکای قدرت خدا، کارهای خارق العاده ای را انجام می دهند.

اگر اعتقاد به سلطه غیبی، ملازم با الوهیت شخص باشد، باید همه اینها از نظر قرآن آلهه معرفی گردند.

راه حل همان است که گفته شد و این که باید میان قدرت استقلالی و قدرت اکتسابی فرق قائل شد، اعتقاد به قدرت استقلالی در هر موردی، مایه شرک است در حالی که اعتقاد به قدرت اکتسابی درباره هر عملی، متن توحید است.

تا این جا روشن گردید که اعتقاد به نیروی غیبی در اولیای الهی، در صورتی که متکی به قدرت لایزال الهی باشد و آنان را سببهایی بدانیم که خدا بر می انگیزد، نه تنها ملازم با شرک نیست، بلکه عین توحید است و ملاک توحید این نیست که افعال متکی به قوای طبیعی و متکی به قوای غیبی، مستند به خدا دانسته و او را مبدأ همه نوع قوی و نیرو، و فعالیتها و تلاشها تلقی کنیم.

اکنون وقت آن رسیده است که درخواست کارهای خارق عادت از اولیای الهی را مورد بحث و دقت قرار دهیم:

آیا درخواست کارهای خارق عادت شرک است؟!

هر پدیده ای طبق قانون «علت و معلول» برای خود علتی دارد که وجود

صفحه

۲۸۳

آن بدون آن علت، امکان پذیر نیست و در نتیجه هیچ پدیده ای در جهان بدون علت نمی باشد.

کرامات و معجزات اولیا و پیامبران نیز بدون علت نیست، چیزی که هست، علت مادی و طبیعی ندارند، و این غیر از این است که بگوییم برای آنها علتی نیست.

اگر عصای موسی به افعی تبدیل می گردد و مردگان به وسیله مسیح زنده می شوند و ماه به وسیله پیامبر اسلام دو نیم می گردد و سنگ ریزه ها در دست رسول خدا تسبیح می گویند و... هیچ یک بی علت نیست، چیزی که هست در این موارد، علت طبیعی و یا علت شناخته شده مادی در کار نیست نه این که اساساً علتی ندارد.

گاهی تصور می شود که درخواست کارهای طبیعی از یک انسان، شرک نیست ولی درخواست کارهای خارق العاده شرک است. اکنون همین نظریه را بررسی می کنیم:

پاسخ: قرآن مواردی را یادآور می شود که در آن از پیامبران و یا افراد دیگر یک رشته کارهای خارق العاده ای درخواست شده است که از حدود قوانین طبیعی و مادی بیرون می باشند و قرآن این درخواست را نقل می کند و بدون آن که از آنها انتقاد کند؛ مثلاً قوم موسی به تصریح قرآن، رو به موسی آوردند و از او درخواست آب و باران کردند تا از مضیقه خشکسالی نجات پیدا کنند.

چنانکه می فرماید:

«وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ

صفحه

۲۸۴

الْحَجَرِ...» (۱)

«وقتی قوم موسی از او طلب آب کردند، به او وحی کردیم که عصای خود را به زمین زن...»

ممکن است گفته شود که درخواست خارق العاده از زنده، اشکالی ندارد و سخن در خواستن چنین کاری از مرده است، ولی پاسخ آن روشن است؛ زیرا مرگ و حیات نمی تواند در عملی که مطابق با اصل توحید است، تفاوتی ایجاد کند، به طوری که یکی را شرک و دیگری را عین توحید قلمداد کند، حیات و مرگ می تواند در مفید بودن و یا مفید نبودن اثر بگذارد، نه در توحید و شرک.

سلیمان تخت بلقیس را می خواهد

حضرت سلیمان در احضار تخت بلقیس از حاضران در مجلس خود، کار خارق العاده ای را خواست و گفت:

«أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بَعْرُشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ قَالَ عِفْرِيْتُ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي» (۲)

«سلیمان گفت: کدامیک از شماها تخت او را، پیش از آن که به حالت تسلیم بر من وارد گردند، نزد من می آورید؟ فردی از گروه جن گفت: من آن را برای تو می آورم پیش از آن که از جای خود برخیزی (مجلس

۱ - به سوره اعراف، آیه ۱۶ و به سوره بقره، آیه ۶۰ مراجعه فرمایید.

۲ - نمل: ۸۸

صفحه

۲۸۵

متفرق گردد). و من براي آن توانا و امين هستم، آن كه نزد او آگاهي از كتاب بود گفت: من تخت را پيش از آن كه چشم به هم زني حاضر مي كنم! وقتي سليمان آن را حاضرديد گفت: اين كرم پروردگار من است.»

اگر چنين نظريه اي صحيح باشد، بايد درخواست معجزه در تمام قرون و اعصار از مدعيان نبوت، كفر و شرک محسوب شود؛ زيرا مردم معجزه را كه كار خارق العاده اي بود از مدعي نبوت مي خواستند، نه از خدای فرستنده او و به او اين چنين مي گفتند:

«إِنْ كُنْتَ جُنْتَ بآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ» (۱)

«اگر نشانه اي (معجزه اي) آورده اي آن را بياور. اگر از راستگويان هستي.»

تمام ملل جهان، براي شناسايي نبي راستين از متنبّي دروغين، از اين راه وارد مي شدند و پيامبران پيوسته تمام ملل جهان را دعوت مي کردند كه بيايند و معجزه آنان را مشاهده كنند و قرآن نيز گفتگوي ملل را با مدعيان نبوت، پيرامون درخواست اعجاز بدون انكار، كه حاكمي از مقبول بودن آن است، نقل مي كند.

اگر ملّتي جستجو گرانه حضور مسيح برسند و بگويند: اگر در ادعای خود راستگو هستي اين نابينا و يا مبتلا به بيماري پيسي را شفا بده، نه تنها مشرک نمي شوند، بلکه در شمار متحرّيان حقيقت به حساب مي آيند و در اين كار ستوده خواهند شد. حال اگر پس از درگذشت حضرت مسيح، امت وي از روح پاک او بخواهند كه بيمار ديگر آنان را شفا بخشد، چرا بايد مشرک به حساب

۱ - اعراف: ۱۰۶

صفحه

۲۸۶

آيند در صورتي كه موت و حيات آدمي در شرک و توحيد مؤثر نيست. (۱)

خلاصه بنا به تصريح قرآن، گروهی از بندگان برگزيده خدا، داراي قدرت بر انجام امور خارق العاده بودند و در مواردی از اين قدرت استفاده مي کردند و افرادی نيز به آنان مراجعه کرده و درخواست مي کردند كه از اين قدرت استفاده كنند. اگر «وهابی» مي گويد: هيچ كس جز خدا بر انجام اين امور قادر نيست، در اين صورت اين آيات بر خلاف آن گواهي مي دهند.

اگر مي گويد: درخواست كاري از اين طريق شرک است، چرا سليمان و ديگران، درخواست کردند. اگر مي گويد درخواست حاجت از اوليا به طور خارق العاده ملازم با اعتقاد به سلطه غيبي آنان است پاسخ آن اين است كه اعتقاد به سلطه غيبي بر دو نوع است؛ يکي عين توحيد و ديگري مايه شرک مي باشد.

اگر مي گويد: درخواست كرامات از اولياي زنده بي اشكال است نه از افراد درگذشته، پاسخ آن اين است كه موت و حيات ملاک شرک و توحيد نيست.

اگر مي گويد: درخواست شفای بيماري و ادای دين از طريق غير عادي، درخواست كار خدا از غير خدا است... مي گوييم ملاک شرک اين است كه مسوول را خدا و يا مبدأ كارهاي خدائي بدانيم و درخواست كار غير طبيعي،

درخواست کار خدایی از غیر خدا نیست؛ زیرا میزان کار خدایی این نیست که از حدود قوانین عادی برتر باشد، تا چنین درخواست ها، درخواست کار او از بنده او باشد، بلکه میزان کار خدایی این است که فاعل در انجام آن مستقل باشد

۱ - برای آگاهی از معجزات حضرت مسیح، به سوره آل عمران، آیه ۴۹ و مائده، آیه های ۱۰۰ و ۱۱۰ مراجعه فرمایید.

صفحه

۲۸۷

و اگر فاعلی کاری به اتکای نیروی الهی انجام دهد، درخواست چنین کاری، درخواست کار خدا، از غیر خدا نیست، خواه کار عادی باشد خواه غیر عادی.

درباره درخواست خصوص شفا از بندگان خدا، می گوئیم: گاهی تصور می شود که درخواست شفا از اولیا و کارهای مشابه آن، درخواست کار خدایی از غیر خدا است و قرآن می فرماید:

«وَإِذَا مَرَضْتُ فَبُهِتَ الَّذِينَ يَشْفُونَ» (۱)

«هرگاه بیمار شدم، او مرا شفا می دهد.»

با این حال، چگونه می گوئیم ای پیامبر خدا، بیماریم را شفا ده، و همچنین است تمام درخواست هایی که جنبه خارق العاده دارد.

پاسخ: این گروه، کارهای الهی را از کارهای بشری باز نشناخته اند و تصور کرده اند هر کاری که از مجرای طبیعی بیرون باشد نام آن را باید کار الهی گذارد و هر کاری جنبه طبیعی و علت مادی دارد باید آن را کار بشری دانست.

این گروه نخواستند و یا نتوانسته اند، میزان کار الهی را از غیر الهی، باز شناسند و هرگز میزان در کارهای بشری و الهی، عادی و غیر عادی بودن نیست و گر نه باید کارهای مرتاضان را کار الهی نامید و همه آنها را «آلهه» دانست! بلکه میزان در کارهای خدایی این است که عامل، در کار خود متکی به خویش بوده و از غیر خود کمک نگیرد. کار چنین فردی کار الهی است. ولی عاملی که کار خود را در پرتو قدرت خدایی انجام دهد کار او غیر الهی است، خواه آن کار جنبه عادی و مادی داشته باشد، یا از قلمرو عادت بیرون به

۱ - شعراء: ۸۰

صفحه

۲۸۸

حساب آید.

بشر در انجام هر عملی خواه عادی باشد خواه خارج از قلمرو عادت و قوانین طبیعت، متکی به خدا بوده و از قدرت او استمداد می جوید و هر کاری را انجام می دهد، در پرتو نیرویی انجام می دهد که از خدا گرفته است، در این صورت

داشتن چنین قدرت و همچنین اعمال آن در انجام مقاصد و یا درخواست اعمال آن، هیچ کدام نمی تواند مایه شرک گردد؛ زیرا در همه مراحل می گوییم: خداوند این قدرت را به او بخشیده و به او اذن داده است که از آن بهره بگیرد.

استاد بزرگوار حضرت امام خمینی - قدس سره - درباره بازشناسی کار خدایی می فرماید:

«کار خدایی عبارت از کاری است که فاعل بدون دخالت غیر خود و بدون استمداد از قوه دیگر، به کار خود صورت دهد؛ و به عبارت دیگر، کار خدایی آن است که کننده آن، در انجام آن مستقل و تام و بی نیاز از دیگری باشد و کارهای غیر خدایی درست نقطه مقابل این است.

خداوند جهان را خلق می کند، روزی می دهد، صحت و شفا می بخشد. کارهای او بدون استمداد از قوه دیگر صورت می پذیرد و هیچ کس در کارهای او دخالتی - نه کلی و نه جزئی - ندارد، و قدرت و قوه او مکتسب از دیگری نیست.

ولی غیر خدا اگر کاری انجام دهد، چه عادی و آسان و چه غیر عادی و مشکل، قوه او از خود او نیست، با قدرت خود آن را انجام نمی دهد. (۱)

۱ - کشف اسرار، ص ۵۱

صفحه

۲۸۹

به عبارت دیگر؛ هرگاه برای موجودی از نظر وجود یا تأثیر، استقلالی قائل شویم، از جاده توحید منحرف خواهیم شد؛ زیرا اعتقاد به استقلال، در اصل هستی، مساوی با بی نیازی او در هستی از خدا می باشد. و چنین وجودی، جز خدا - که در هستی به چیزی نیاز ندارد و وجود او مربوط به خود اوست - نیست.

همچنین اگر وجود او را مخلوق خدا بدانیم ولی معتقد شویم که در انجام کارهای خود؛ اعم از عادی و آسان و یا مشکل و غیر عادی، استقلال دارد، در این صورت دچار نوعی شرک شده ایم زیرا مستقل در فعل و کار، سرانجام مستقل در اصل وجود و هستی نیز خواهد بود و اگر عرب جاهلی را مشرک می خوانیم به خاطر این است که آنان معتقد بودند که اداره امور جهان و یا امور بندگان به خدایان آنها تفویض و واگذار شده و آنها در تدبیر امور جهان و بندگان از خود استقلال دارند.

در دوران جاهلیت و هنگام طلوع اسلام، عقیده بسیاری از مشرکان همین بود. آنان معتقد بودند که فرشتگان و یا ستارگان که مخلوق هستند مدبر جهان بوده (۱) و یا لاقط قسمتی از کارهای خدایی مانند شفاعت و مغفرت به آنها واگذار شده است و آنها در این کارها استقلال کامل دارند.

گروه معتزله که انسان را از نظر هستی مخلوق خدا می دانند، ولی در مقابل تأثیر و انجام کار، برای او استقلال قائلند، اگر در سخن خود دقت کافی

۱ - وقتی عمرو بن لُحی از علت پرستش بت پرسید، مردم شام گفتند: ما از آنان باران می طلبیم، آنان برای ما باران می فرستند، کمک می خواهیم، کمک می کنند، و او با این عقیده بت هبل را همراه خود به مکه آورد. (نک: سیره ابن هشام، ج ۱، ص ۷۷)

نمایند خواهند دید که چنین عقیده ای یک نوع شرک خفی است که از آن غفلت دارند، هر چند به شدت و گونه شرک مشرکان نمی باشد. تفاوت این دو نوع شرک، بسیار روشن است؛ یکی مدعی استقلال در تدبیر امور جهان و کارهای الهی است و دیگری مدعی استقلال انسان در کارهای خود می باشد.

فصل: ۱۶

خدا را به حق و مقام اولیا سوگند دادن

یکی از نقاط اختلاف فرقه «وهابی» با دیگر طوایف اسلامی، این است که آنان دو نوع سوگند یاد شده در زیر را حرام و احياناً شرک در عبادت تلقی می کنند. و این دو نوع سوگند عبارتند از:

* سوگند دادن خدا به حق و مقام اولیا

* قسم یاد کردن به غیر خدا

اینک هر دو موضوع را مورد بررسی قرار می دهیم:

۱ - سوگند دادن خدا به منزلت اولیا

قرآن مجید گروہی را تحت عنوان: «الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ

صفحه

۲۹۲

وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ» (۱) می ستاید.

حال اگر کسی در دل شب، پس از اقامه نماز شب رو به درگاه الهی کند و خدا را به مقام و منزلت این گروه سوگند دهد و بگوید:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ الْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ إِغْفِرْ لِي ذُنُوبِي»

«بارالها! تو را به حق استغفارکنندگان در سحرگاهان، گناهان مرا ببخش.»

چگونه می توان این عمل را «شرک در عبادت» نامید؟ شرک در عبادت آن است که غیر خدا را بپرستیم و همچنین غیر خدا را، خدا و یا مبدأ کارهای خدایی بدانیم. در صورتی که ما در این نیایش جز به خدا توجه ننموده و جز او از کسی دیگر، چیزی نخواستیم.

بنابر این اگر چنین عملی حرام باشد، باید علت دیگری غیر از «شرک» داشته باشد. و ما در اینجا برای نویسندگان «وهابی» نکته ای را می آوریم و آن این که قرآن محکی برای جداسازی «مشرک» (البته شرک در عبادت) از «موحد» یادآور شده و بدینوسیله راه هر نوع تفسیر به رأی را در معنای «مشرک» بسته است. آن محک عبارت است از:

«وَإِذَا ذَكَرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ» (۲)

«هنگامی که خدا به تنهایی یاد شود، دل‌های کسانی که سرائی دیگر را باور ندارند، رمیده می شود و اگر کسانی که غیر او هستند، یاد شوند،

۱ - آل عمران : ۱۷، «آنان، صبر کنندگان و راستگویان و فرمانبرداران و انفاق کنندگان و استغفار کنندگان در سحرگاهانند.»

۲ - زمر : ۴۵

صفحه

۲۹۳

شادمان می گردند.»

و در آیه دیگر «مجرمین» را که همان مشرکان هستند، چنین توصیف می کند:

«إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَتَارْكُوا إِلَهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ» (۱)

«آنان کسانی هستند که هر زمان به آنان گفته شود جز «الله» خدایی نیست، کبر میورزند و می گویند آیا ما خدای خود را به خاطر شاعر دیوانه ای ترک گوئیم؟»

طبق مضمون این دو آیه:

مشرک کسی است که قلب او از یاد خدای یگانه مشمنز می گردد و از یاد دیگران (خدایان دروغین) شادمان می شود و یا از اعتراف به یکتایی خدا کبر میورزد.

طبق این میزان، آیا آن کس که در دل شب، در پرده تاریکی جز خدا، کسی را نمی خواند، و از یاد او به اندازه ای لذت می برد که خواب شیرین را بر خود حرام می کند و به مناجات او می پردازد و او را به مقام و منزلت بندگان موحد که عزیزان درگاه او هستند سوگند می دهد، چگونه می تواند مشرک باشد؟ او کی از یاد خدا می رمد و از اعتراف به یکتایی خدا کبر میورزد؟!

چرا نویسندگان وهابی با ضوابط مجعول و خیالی، کلیه موحدان را مشرک نامیده و خود را عزیزان درگاه خدا دانسته اند.

۱ - صافات : ۳۶-۳۵

صفحه

۲۹۴

با توجه به چنین محک، نمی توان نود و نه درصد اهل قبله را مشرک خواند و فقط تعدادی از نجدیان را موحد دانست. تفسیر شرک در عبادت را در اختیار ما نگذارده اند که هر نوعی بخواهیم آن را تفسیر کنیم و هر گروهی را بخواهیم مشرک بخوانیم!

امیرمؤمنان و سوگند دادن خدا به مقام اولیا

در دعاهای امیرمؤمنان چنین سوگندهایی را به وضوح می یابیم:

آن حضرت پس از برگزاري نوافل شب، این دعا را زمزمه می کرد:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحُرْمَةِ مَنْ عَاذَ بِكَ مِنْكَ، وَلَجَأُ إِلَى عِزِّكَ وَاسْتُظِلُّ بِفَيْئِكَ، وَاعْتَصِمَ بِحَبْلِكَ، وَلَمْ يَنْقُ إِلَّا بِكَ» (۱)

«پروردگارا! من از تو درخواست می کنم به احترام آن کس که از تو به تو پناه برده است (جز تو پناهگاهی نیاندیشیده است) و به عزت تو ملتجی شده و در زیر سایه تو قرار گرفته است و به ریسمان تو چنگ زده و به جز تو به دیگری دل نبسته است.»

و نیز حضرت در دعایی، به یکی از یاران خود آموخت که بگوید:

«وَبِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ، وَالرَّاغِبِينَ إِلَيْكَ، وَالْمُتَضَرِّعِينَ بِكَ، وَبِحَقِّ كُلِّ عَبْدٍ مُتَعَبِّدٍ لَكَ فِي كُلِّ بَرٍّ أَوْ بَحْرٍ أَوْ سَهْلٍ أَوْ جَبَلٍ أَدْعُوكَ دُعَاءَ مَنْ اسْتَدَّتْ فَاقَتُهُ...» (۲)

«بارالها! به حق سؤال کنندگان و متوجهان و پناهندگان به تو، و به حق خضوع کنندگان درگاهت و به حق هر بنده پرستشگری که تو را در خشکی یا دریا، بیابان یا کوه می پرستد، تو را می خوانیم، بسان خواندن آن کس که بیچارگی او به نهایت رسیده است.»

چنین مناجات روح انگیز و ابراز تذلل ها به درگاه حق، نتیجه ای جز تحکیم توحید و ابراز علاقه به دوستان خدا که خود نوعی توجه به خدا است، چه نتیجه ای می تواند داشته باشد؟

بنابر این باید از تهمت کفر و شرک، که بیش از هر نوع جنسی، در بساط وهابی ها یافت می شود، صرف نظر کرد و مسأله را از زاویه دیگر مورد مطالعه قرار داد.

روی این اساس، برخی از میانه روهایی آنان، موضوع «قسم دادن خدا به اولیا را در محدوده تحریم و کراهت مطرح کرده و بر خلاف «صنعانی» تندرو که مسأله را در دایره کفر و شرک قرار داده، سخن از کفر و شرک به میان نیاورده اند.

اکنون که محور سخن روشن گردید و معلوم شد که باید موضوع را در چهارچوب، حرام و مکروه مورد بحث قرار دهیم، لازم است، دلیل صحت چنین توسلی را روشن سازیم:

وقوع این نوع سوگندها در اسلام

در روایات چنین سوگندهایی وارد شده است و با وجود چنین روایات استوار که بخشی از پیامبر و بخشی دیگر از اهل بیت او رسیده، نمی توان آن را

حرام و یا مکروه اندیشید.

پیامبر گرامی به فردی نابینا، چنین تعلیم کرد که بگو:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ» (۱)

ابوسعید خدری از پیامبر گرامی این دعا را نقل نموده است:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ وَأَسْأَلُكَ بِحَقِّ مَمْشَايَ هَذَا» (۲)

حضرت آدم این چنین توبه کرد:

«أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ إِلَّا عَفَرْتَ لِي.» (۳)

پیامبر اکرم وقتی مادر علی - ع - (فاطمه بنت اسد) را دفن کرد، درباره او چنین دعا نمود:

«إِغْفِرْ لَأُمِّي فَاطِمَةَ بِنْتَ أَسَدٍ وَوَسَّعْ عَلَيْهَا مَدْخَلَهَا بِحَقِّ نَبِيِّكَ وَالْأَنْبِيَاءِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِي...» (٤)

«مادرم فاطمه (دختر اسد) را بیامرزد و به حق پیامبرت و پیامبران پیشین، جایگاه او را وسیع گردان (و از فشار قبر مصون دار)»

در این نوع جمله ها، هر چند لفظ قسم وارد نشده است، ولی مفاد واقعی آنها، به حکم «باء» قسم، سوگند دادن خدا به حقوق اولیا است. این که

١ - سنن ابن ماجه، ج ١، ص ٤٤١؛ مسند احمد، ج ٣، ص ١٣٨٨؛ مستدرک حاکم، ج ١، ص ٣١٣؛ التاج، ج ١، ص ٢٨٦

٢ - سنن ابن ماجه، ج ١، ص ٢٦٢ و ٢٦١؛ مسند احمد، ج ٣، حدیث ٢١

٣ - الدر المنثور، ج ١، ص ٥٩؛ مستدرک حاکم، ج ٢، ص ٦١٥؛ روح المعاني، ج ١، ص ٢١٧ (در بخش توسل با متون گسترده این احادیث آشنا شدید).

٤ - الفصول المهمه، ص ٣١، تألیف ابن صباغ مالکی، متوفای سنه ٨٥٥

صفحه

٢٩٧

می گویند: خدایا! از تو درخواست می کنم به حق سائلان؛ یعنی تو را به حق آنان سوگند می دهم.

دعاهایی که در صحیفه سجادیه از امام چهارم نقل شده، گواهی است روشن بر صحت و استواری چنین توسلی. عظمت معانی دعاهای صحیفه و فصاحت کلمه و بلاغت معانی آنها، ما را از هر نوع سخن در صحت انتساب آن به امام بی نیاز می سازد.

امام سجاد - ع - در روز عرفه با خدا چنین راز و نیاز می کرد:

بِحَقِّ مَنْ اِنتَجَبْتَ مِنْ خَلْقِكَ، وَبِمَنْ اِصْطَفَيْتَهُ لِنَفْسِكَ، بِحَقِّ مَنْ اخْتَرْتَ مِنْ بَرِيَّتِكَ، وَمَنْ اجْتَنَبْتَ لِشَأْنِكَ، بِحَقِّ مَنْ وَصَلْتَ طَاعَتَهُ بِطَاعَتِكَ ... وَمَنْ نَطْتَ مُعَادَاتَهُ بِمُعَادَاتِكَ» (١)

«بارالها! به حق کسانی که آنان را از دیگر مخلوق های خود انتخاب کردی و برای خود برگزیدی، به حق افرادی که از میان مردم اختیار نمودی و آنها را برای آشنایی به مقام خود آفریدی، به حق آن پاکانی که اطاعت آنان را به اطاعت خود قرین نمودی ... و دشمنی آنان را با دشمنی خویش مقارن و همراه ساختی.»

امام صادق - ع - وقتی قبر جد بزرگوار خود، امیرمؤمنان را زیارت نمود، در پایان چنین دعا کرد:

«اَللّهُمَّ اِسْتَجِبْ دُعَائِي وَاقْبَلْ ثَنَائِي وَاجْمَعْ بَيْنِي وَبَيْنَ اَوْلِيَائِي بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ» (٢)

«خدایا! دعای مرا مستجاب کن و ستایش مرا بپذیر و بین من و اولیانت جمع فرما، بحق محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین - ع -»

این تنها حضرت سجاد و حضرت صادق - علیهما السلام - نیستند که در دعاها، خدا را به حق عزیزان درگاهش سوگند می دهند بلکه در دعاهایی که از پیشوایان پاک شیعه وارد شده است غالباً این نوع توسل موجود است.

سرور آزادگان حضرت حسین بن علی - ع - در دعایی چنین می گوید:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكَلِمَاتِكَ وَمَعَاقِدِ عِزِّكَ وَسُكَّانِ سَمَاوَاتِكَ وَأَرْضِيكَ وَأَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ أَنْ تَسْتَجِيبَ لِي فَقَدْ رَهَقَنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرٌ، فَأَسْأَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَجْعَلَ مِنْ أَمْرِي يُسْرًا»

«بارالها! تو را قسم می دهم به کلمات و مراکز عزت و ساکنان آسمان و زمین و پیامبران و فرستادگانت، دعای مرا مستجاب کن؛ زیرا کار مرا سختی پوشانیده است. از تو می خواهم بر محمد و آل او درود فرستی و کار مرا آسان سازی.»

این گونه دعاها، به اندازه ای است که نقل آنها مایه اطاله سخن است، از این رو در همین جا دامن سخن را کوتاه می کنیم و به بیان دلائل و اعتراضات طرف مقابل می پردازیم:

اعتراض نخست:

علمای اسلام اتفاق نظر دارند که سوگند دادن خدا، بر مخلوق و یا حق

مخلوق حرام است. (۱)

پاسخ:

معنای اجماع این است که علمای اسلام در هر عصری و یا در تمام اعصار، بر حکمی از احکام اتفاق نظر پیدا کنند، در این صورت از نظر دانشمندان اهل تسنن خود «اتفاق نظر»، یکی از حجت های الهی است و از نظر علمای شیعه از این نظر حجت است که از رأی اما معصوم و موافقت او که در میان امت زندگی می کند، حکایت می نماید. حال می پرسیم: آیا درباره این مسأله چنین اتفاق نظری وجود دارد؟ ما در اینجا علمای شیعه و دیگر علمای اهل تسنن را کنار گذاشته و تنها به نظر پیشوایان مذاهب چهارگانه استناد می کنیم. آیا این چهار پیشوا به تحریم چنین مطلبی فتوا داده اند؟ اگر داده اند متن فتاوی آنان را با ذکر کتاب و تعیین صفحه بیان کنید.

اصولاً در کتابهای فقهی و حدیثی علمای سنت، این نوع توسل، عنوان نشده است، تا درباره آن نظر دهند. در این

صورت اتفاق و اجماعي که نویسنده «الهدية السنية» ادعا می کند، کجاست؟ تنها کسی که وی از او تحریم نقل می کند، چهره ناآشنایی است به نام «العز بن عبدالسلام»، تو گوئی علمای اسلام در مولف الهدية السنية والعز بن عبدالسلام خلاصه شده اند!

سپس از ابوحنیفه و شاگرد او ابو یوسف نقل کرده است که به نظر این دو نیز گفتن «بحق فلان» مکروه است.

۱ - کشف الارتیاب، ص ۳۲، نقل از الهدية السنية.

صفحه

۳۰۰

خلاصه، دلیلی به نام اجماع در این مسأله وجود ندارد و فتوای این دو نفر در برابر روایات استوار از پیامبر گرامی و اهل بیت او که به اتفاق محدثان اهل سنت، ثقل اصغر و قول آنان حجت است، (۱) چه ارزشی می تواند داشته باشد، تازه صحت انتساب آن فتوا به «ابوحنیفه» ثابت نیست.

اعتراض دوم:

«إِنَّ الْمَسْأَلَةَ بِحَقِّ الْمَخْلُوقِ لَا تَجُوزُ لِأَنَّهُ لَا حَقَّ لِلْمَخْلُوقِ عَلَى الْخَالِقِ» (۲)

«سؤال و درخواست از خدا، به حق مخلوق جایز نیست؛ زیرا مخلوق در ذمه خالق حقی ندارد.»

پاسخ:

چنین استدلالی جز اجتهاد در برابر نص صریح، چیز دیگری نیست، اگر به راستی مخلوق بر خالق جهان حقی ندارد، پس چرا در احادیث گذشته حضرت آدم و پیامبر اسلام - ص - خدا را بر چنین حقوقی قسم دادند و از خداوند به خاطر همین حقوق، سؤالهایی نمودند؟ گذشته از این، آیات قرآن را چگونه توجیه کنیم؟ زیرا قرآن در مواردی بندگان خود را دارای حقوقی بر خدا معرفی کرده است. و همچنین احادیث اسلامی.

۱ - حدیث ثقلین از احادیث متواتر اسلامی است و جز معاند، کسی در تواتر آن شک نمی کند.

۲ - کشف الارتیاب، ص ۳۳۱، نقل از «قدوری».

فهرست

صفحه

۳۰۱

آیات:

«وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ» (۱)

«ياري کردن افراد مؤمن، حق آنها بر ماست.»

«وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ» (۲)

«وعهده حق الهی است که در تورات و انجیل آمده است.»

«كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِينَ» (۳)

«نجات دادن افراد مؤمن حق آنها بر ماست.»

«إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْلَمُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ» (۴)

«براستی بر خداست پذیرش و قبول توبه کسانی که بدی را از سر نادانی انجام می دهند و بدون تأخیر توبه می کنند.»

آیا صحیح است که خودسرانه به خاطر یک رشته پندار بی اساس، این همه آیات را تأویل کنیم؟

احادیث:

۱ - «حَقٌّ عَلَى اللَّهِ عَوْنُ مَنْ تَكَحَّ التَّمَّاسُ الْعِفَافِ مِمَّا حَرَّمَ اللَّهُ» (۵)

«بر خدا است کمک به کسی که به خاطر حفظ عفت خویش از

۱ - روم: ۴۷

۲ - توبه: ۱۱

۳ - یونس: ۱۰۳

۴ - نساء: ۱۷

۵ - الجامع الصغير سیوطی، ج ۲، ص ۳۳

صفحه

۳۰۲

محرمات، ازدواج کند.»

۲ - قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «ثَلَاثَةٌ حَقٌّ عَلَى اللَّهِ عَوْنُهُمْ: الْغَازِي فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَالْمُكَاتِبُ الَّذِي يُرِيدُ الْأَدَاءَ، وَالنَّاكِحُ الَّذِي يُرِيدُ التَّعَفُّفَ» (۱)

«سه گروهند که بر خدا است آنان را یاری کند؛ مجاهد در راه خدا، برده ای که با مولای خود قرار بسته است که با دادن

مبلغی آزاد شود و جوانی که می خواهد از طریق ازدواج، عفت خود را حفظ کند.»

۳ - «أَتَدْرِي مَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ...» (۲)

«آیا حق بندگان را که بر پروردگار است، می دانی؟»

آری، ناگفته پیداست که هیچ فردی ذاتاً بر خدا حقی ندارد، هر چند قرن‌ها خدا را پرستش کند و در برابر او خاضع و خاشع گردد؛ زیرا بنده خدا هر چه دارد از ناحیه خداست و چیزی از خود در راه خدا صرف نکرده است که با لذات مستحق پاداش باشد.

بنابر این، مقصود از «حق» در این موارد، همان پاداش و حسنات الهی و مقام و منزلت‌هایی است که حضرت حق روی عنایات خاص خود، به آنان لطف کرده و آنها را بر عهده گرفته است و بر عهده خدا بودن چنین حقی، نشانه عظمت و بزرگی اوست.

هیچ بنده‌ای بر خدا حقی ندارد مگر این که خدا از روی لطف و مرحمت، آن حق را بر خود روا بدارد و مخلوق را طلبکار و خود را بدهکار جلوه دهد.

۱ - سنن ابن ماجه، ج ۲، ص ۸۴۱

۲ - «نهایه» ابن اثیر، ماده حق.

صفحه

۳۰۳

این مسأله که مخلوق بر ذمه خدا حقی دارد، شبیه وام‌خواهی خدای غنی از بنده فقیر است (۱) و این از روی لطف و کرامتی است، که وعده داده و با کمال لطف، خود را بدهکار بندگان صالح نموده است و آنان را صاحبان حق و خود را متعهد و بدهکار قلمداد کرده است.

۲ - سوگند به غیر خدا

سوگند به غیر خدا، از جمله مسائلی است که وهابی‌ها روی آن حساسیت خاصی دارند. یکی از نویسندگان این گروه، بنام صنعانی در کتاب «تطهیر الاعتقاد» آن را مایه شرک دانسته است. (۲) مؤلف «الهدیه السنیه» نیز سوگند به غیر خدا را شرک کوچک خوانده است. (۳) و اما ما، به فضل الهی، در محیط دور از تعصب، مسأله را مورد بررسی قرار داده و کتاب خدا و سنت‌های صحیح پیامبر و پیشوایان معصوم را چراغ راه قرار می‌دهیم.

دلایل ما بر جواز قسم به غیر خدا

دلیل اول:

قرآن مجید، پیشوای اعلا و ثقل اکبر و الگوی زنده هر مسلمانی است. در این کتاب ده‌ها قسم به غیر خدا وارد شده است که گردآوری همه آنها موجب

۱ - مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً (بقره : ۲۴۵)

۲ - کشف الارتیاب، ص ۳۳۶، نقل از کتاب «تطهير الاعتقاد»، ص ۱۴

۳ - مدرک یاد شده، نقل از کتاب «الهدية السنية»، ص ۲۵

صفحه

۳۰۴

اطاله بحث مي شود.

خداوند، تنها در سوره شمس، به نه چیز از مخلوقات خود سوگند خورده است که عبارتند از:

«خورشید، نور خورشید، ماه، روز، شب، آسمان، زمین و نفس انسانی». (۱)

همچنین در سوره «نازعات»، به سه چیز (۲)، و در سوره «مرسلات» به دو چیز (۳) سوگند یاد شده است. و در سوره های «بروج»، «طارق»، «قلم»، «عصر» و «بلد» نیز قسم یاد شده است.

و همچنین نمونه های دیگری از این آیات را ملاحظه می فرمایید:

«وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ وَطُورِ سِينِينَ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ» (۴)

«سوگند به انجیر و زیتون، سوگند به طور سینا، سوگند بدین شهر امن و امان (مکه معظمه)»

«وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى» (۵)

«سوگند به شب تار، هنگامی که جهان را در سیاهی بپوشاند و قسم به روز هنگامی که عالم را به ظهور خود روشن سازد.»

«وَالْفَجْرِ وَلَيَالٍ عَشْرٍ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ» (۶)

۱ - شمس: ۷ - ۱

۲ - نازعات: ۳ - ۱

۳ - مرسلات: ۳ - ۱

۴ - تین: ۳ - ۱

۵ - ضحی: ۲ و ۱

۶ - فجر: ۴ - ۱

«سوگند به صبحگاهان و قسم به ده شب (اول ذیحجه) و سوگند به جفت (کلیه موجودات عالم) و به خود (ذات خداوند یکتا) و قسم به شب تار هنگامی که به روز مبدل می گردد.»

«وَالطُّورُ وَكِتَابٌ مَسْطُورٌ فِي رَقٍّ مَنشُورٍ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ»

«سوگند به کوه طور و کتاب نوشته شده در صفحه ای گشوده، و سوگند به بیت معمور (خانه آباد) قسم به سقف افراشته شده آسمان و سوگند به دریای پرتلاطم.»

«لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ» (۱)

«ای پیامبر به جانت سوگند که آنها در مستی شهوات خود سرگردانند.»

آیا با این سوگندهای متوالی که در قرآن آمده است، می توان گفت که سوگند به غیر خدا شرک است و حرام؟!

قرآن کتاب هدایت، اسوه و الگو است. اگر چنین چیزی بر بندگان خدا حرام بود، لازم بود تذکر دهد و بگوید این نوع سوگندها از خصایص خدا است.

برخی از بی ذوقها که از اهداف قرآن آگاهی ندارند، چنین پاسخ می گویند که: ممکن است صدور چیزی از خدا زیبا باشد و صدور همان چیز از غیر او نازیبا! ولی پاسخ آن روشن است؛ زیرا اگر واقعاً واقعیت سوگند به غیر خدا شرک و تشبیه غیر خدا به خدا است، چرا چنین شرک علی الإطلاق و یا شرک کوچک را خود خدا مرتکب شده است؟ آیا صحیح است که خدا عملاً برای خویش شریکی قائل گردد و غیر خدا را از چنین شرکی باز دارد؟!

۱ - حجر: ۷۲

دلیل دوم:

پیامبر گرامی در مواردی به غیر خدا سوگند یاد کرده است؛ از آن جمله:

۱ - حدیثی از صحیح مسلم:

«جاء رجل إلى النبي فقال يا رسول الله أي الصدقة أعظم أجراً؟ فقال أما وأبيك لئن بأتته أن تصدق وأنت صحيح شحيح تخشى الفقر وتأمل البقاء» (۱)

«مردی حضور پیامبر آمد و گفت: ای پیامبر خدا، پاداش کدام صدقه بزرگتر است؟ فرمود سوگند به پدرت از آن آگاه می شوی و آن این که صدقه دهی در حالی که سالم و به آن حرص داری، از فقر می ترسی و به فکر زیستن در آینده هستی.»

۲ - و باز حدیث دیگر از صحیح مسلم:

«جاء رجل إلى رسول الله من نجد، يسأل عن الأسلام، فقال رسول الله - صلى الله عليه وآله وسلم - : خَمْسُ صَلَوَاتٍ فِي الْيَوْمِ وَاللَّيْلِ، فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُنَّ؟ قَالَ: لَا، إِلَّا أَنْ تَطُوعَ، وَصِيَامُ شَهْرِ رَمَضَانَ، فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُ؟ قَالَ لَا، إِلَّا أَنْ تَطُوعَ، وَذَكَرَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - الزَّكَاةَ فَقَالَ: هَلْ عَلَيَّ غَيْرُهُ؟ قَالَ لَا، إِلَّا أَنْ تَطُوعَ، فَأَدْبَرَ الرَّجُلُ وَهُوَ يَقُولُ: وَاللَّهِ لَا أَزِيدُ عَلَيَّ هَذَا وَلَا أَنْقُصُ مِنْهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ أَفْلَحَ وَأَبِيهِ إِنْ صَدَقَ، وَدَخَلَ الْجَنَّةَ وَأَبِيهِ إِنْ صَدَقَ» (۲)

۱ - صحیح مسلم، کتاب الزکات، جزء سوم، باب أفضل الصدقه، ص ۹۴

۲ - صحیح مسلم، جزء اول، باب «ما هو الإسلام و بیان خصاله»، ص ۳۲

صفحه

۳۰۷

«مردی از اهل نجد به حضور پیامبر رسید و از اسلام سؤال نمود، پیامبر فرمود: پایه های اسلام عبارت است از:

الف - پنج نماز در روز و شب، مرد نجدی گفت: آیا غیر از اینها باز نمازی هست؟

فرمود: خیر، مگر بطور مستحب.

ب - روزه ماه رمضان، آن مرد پرسید: غیر از آن باز روزه ای هست؟ فرمود: خیر، مگر به طور مستحب.

ج - زکات، آن شخص پرسید آیا زکات دیگری هست؟

فرمود: خیر، مگر بطور مستحب.

آن مرد حضور پیامبر را ترک کرد در حالی که می گفت: نه کم می کنم و نه زیاد. پیامبر فرمود: بر پدر وی سوگند رستگار می شود، اگر راست گفت، بر پدر وی سوگند وارد بهشت می شود اگر راست بگوید.

۳ - حدیث از مسند احمد حنبل:

«فَلَعَمْرِي لَأَنْ تَكَلَّمَ بِمَعْرُوفٍ وَتَنْهَى عَنْ مُنْكَرٍ خَيْرٌ مِنْ أَنْ تَسْكُتَ.» (۱)

«به جانم سوگند. اگر امر به معروف و نهی از منکر کنی بهتر است از این که سکوت نمایی.»

و باز احادیث دیگری در این رابطه وارد شده که نقل یک یک آنها به طول می انجامد. (۲)

۱ - مسند احمد حنبل، ج ۵، ص ۲۲۵

۲ - به مسند احمد، ج ۵، ص ۲۱۲ و سنن ابن ماجه، ج ۴، ص ۹۹۵ و ج ۱، ص ۲۵۵ مراجعه شود.

امیرمؤمنان علی بن ابیطالب - ع - که نمونه عالی تربیت اسلامی است در خطبه ها و نامه ها و کلمات خود بطور مکرر به جان خود سوگند یاد کرده است. (۱) و خلیفه نخست هم حتی در سخنان خود به پدر فرد مخاطب خویش سوگند یاد می کند. (۲)

مذاهب چهارگانه و سوگند به غیر خدا

پیش از بررسی دلائل و هابیان، لازم است با فتاوی پیشوایان چهار مذهب آگاه شویم. (۳)

حنفی ها معتقدند: سوگندهایی همچون «قسم به پدرت» و «قسم به زندگانیت» و مانند اینها مکروه است.

شافعی ها معتقدند: اگر سوگند به غیر خدا، نه به عنوان شریک تراشی جهت تعظیم و نه به عنوان امانت باشد، مکروه است.

مالکی ها می گویند: در سوگند خوردن به بزرگان و مقدسات؛ همچون پیامبر و کعبه و مانند آنها دو قول است: «مکروه» و «حرام» و مشهور حرمت آن می باشد.

حنبلی ها بر این باورند که سوگند خوردن به غیر خدای متعال و صفات او، حرام است، هر چند که آن قسم، به پیغمبر و یا ولی یی از اولیای او باشد.

۱ - نهج البلاغه محمد عبده، خطبه های ۲۳، ۲۵، ۵۶، ۸۵، ۱۶۱، ۱۶۸، ۱۸۲ و ۱۸۷ و نامه های ۶، ۹ و ۵۴

۲ - موطأ امام مالک «همراه با شرح زرقانی»، ج ۴، ص ۱۵۹

۳ - الفقه علی مذاهب الاربعه، کتاب الیمین، ج ۱، ص ۷۵، طبع مصر.

بگذریم از این که تمام این فتاوا نوعی اجتهاد در برابر نصوص قرآن و سنتهای پیامبر و اولیای الهی است و بر اثر انسداد باب اجتهاد در نزد اهل تسنن، علمای معاصر آنان چاره ای جز پیروی از آراء آنان را ندارند.

و نیز بگذریم از این که قسطلانی در «ارشاد الساری»، جلد ۹، صفحه ۳۵۸، از مالک، قول به کراهت را نقل کرده است و سرانجام بگذریم از این که نسبت تحریم چنین قسمی به حنبلی ها مسلم نیست؛ زیرا ابن قدامه در المغنی، که آن را بر اساس احیای فقه حنابلّه نوشته است، می نویسد: «گروهی از اصحاب ما گفته اند که سوگند به رسول خدا، قسمی است که شکستن آن کفار دارد. از احمد نقل شده است که وی گفته است: هر کس به حق رسول خدا سوگند یاد کند و آن را بشکند، کفار دارد؛ زیرا حق پیامبر یکی از پایه های شهادت است. و بنابر این سوگند به او سوگند به خداست و هر دو کفار دارد.» (۱)

از این نقل ها روشن می شود که هرگز نمی توان گفت: امامی از مذاهب چهارگانه بطور قطعی، فتوا به تحریم داده است.

پس از آگاهی از آراء و نظرات فقهای مذاهب چهارگانه، اکنون دو حدیث را که وهابی ها دستاویز قرار داده وبوسیله آن خونهایی را بناحق ریختند(۲) و میلیونها مسلمان را هدف تیرهای زهرآگین تکفیر قرار دادند، مورد بررسی قرار می دهیم:

۱ - المغنی، ج ۹، ص ۵۱۷

۲ - وهابی ها یک بار در سال ۱۲۱۶ هجری قمری و بار دیگر در سال ۱۲۵۹ به کربلا حمله برده به صغیر و کبیر رحم نکردند و در ظرف سه روز شش هزار نفر را از دم تیغ گذراندند و تمام نفایس حرم شریف را بسان سپاه یزید به غارت بردند. چرا؟ بخاطر این که این گروه به فرزندان پیامبر سوگند یاد می کنند و به آنان مهر میورزند!

صفحه

۳۱۰

* «إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ سَمِعَ عُمَرَ وَهُوَ يَقُولُ: وَأَبِي فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ يَنْهَأَكُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ وَمَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ يَسْكُتَ» (۱)

«پیامبر خدا شنید که عمر به جان پدر خود سوگند یاد می کند، فرمود: خدا شما را از سوگند به جان پدرها بازداشته است، هر کس سوگند یاد می کند، به خدا قسم بخورد و یا ساکت باشد.»

اولاً: نهی از سوگند به جان پدران، به خاطر این بوده است که پدران آنان غالباً مشرک و بت پرست بوده اند و چنین افرادی ارزش و احترام و قداستی نداشته اند که انسان به آنها سوگند یاد کند. چنانکه در برخی از احادیث آمده که «نه به پدران نه به طاغوت (بتهای عرب) سوگند یاد نکنید»

ثانیاً: مقصود از نهی از سوگند بر پدر، قسم در مقام داور و فصل خصومت است؛ زیرا به اتفاق علمای اسلام، برای فصل خصومت، جز سوگند به خدا و صفات او که اشاره به ذات دارد، هیچ سوگندی کافی نیست.

با توجه به این قرائن روشن، چگونه می توان گفت، پیامبر گرامی از سوگند به مقدساتی؛ مانند اولیا و رسل الهی نهی و جلوگیری کرده است، در حالی که نهی او در مورد خاصی بوده است.

** «جاء ابنُ عُمَرَ رَجُلٌ فَقَالَ: أَحْلِفُ بِالْكَعْبَةِ، قَالَ لَا وَلَكِنْ احْلِفْ بِرَبِّ الْكَعْبَةِ، فَإِنَّ عُمَرَ كَانَ يَحْلِفُ بِأَبِيهِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ - : لَا تَحْلِفُ بِأَبِيكَ فَإِنَّ مَنْ حَلَفَ بَعِيرٍ

صفحه

۳۱۱

اللَّهُ فَقَدْ أَشْرَكَ» (۱)

«مردی نزد فرزند عمر آمد و گفت من به کعبه سوگند یاد می‌کنم. فرزند عمر گفت: به خدای کعبه سوگند بخور، زیرا عمر به پدر خود قسم یاد کرد، پیامبر فرمود: به پدرت سوگند مخور؛ زیرا هر کس به غیر خدا سوگند یاد کند، برای خدا شریک قرار داده است.»

پاسخ:

با توجه به دلایل گذشته که سوگند بر غیر خدا را تجویز می‌کند، باید این حدیث به گونه‌ای توجیه گردد و این که:

این حدیث از سه بخش تشکیل یافته است:

- ۱ - مردی نزد ابن عمر آمد و می‌خواست که به کعبه سوگند بخورد، ولی او طرف را از چنین سوگندی بازداشت.
- ۲ - عمر در نزد پیامبر به پدر خود (خطاب) سوگند خورد، پیامبر او را از چنین سوگندی بازداشت و گفت سوگند به غیر خدا مایه شرک است.
- ۳ - اجتهاد پسر عمر، سخن پیامبر را، که فرمود: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ»، تعمیم داده و آن را که در مورد سوگند به مشرک (خطاب) وارد شده است، گسترش داده و حتی سوگند به مقدسات؛ مانند کعبه را نیز در کلام پیامبر داخل دانسته است.

-
- ۱ - السنن الکبری، ج ۱، ص ۲۹. نقل از صحیح مسلم و سنن نسائی، ج ۷، ص ۷۷؛ سنن ابن ماجه، ج ۱، ص ۲۷۸ در حدیث دیگری آمده: «لَا تَحْلِفُوا بِأَبَائِكُمْ وَلَا بِأُمَّهَاتِكُمْ وَلَا بِالْأَنْدَادِ» (سنن نسائی، ج ۷، ص ۶)

صفحه

۳۱۲

در این مورد، راه جمع میان این روایت و روایات گذشته - که پیامبر و دیگران بدون دغدغه بر غیر خدا سوگند می‌خوردند - این است که فرمایش پیامبر محدود به موردی است که «مقسم به»؛ آن کس یا آنچه که به آن قسم می‌خورند، مشرک باشد نه مسلمان و نه مقدس؛ مانند قرآن، کعبه، پیامبر و... اجتهاد ابن عمر که معنای کلام پیامبر را گسترش داده، برای خود او حجت است نه برای دیگران.

و علت این که سوگند بر «پدر مشرک» نوعی شرک است، این است چنین سوگندی به ظاهر تصدیق راه و روش آنها است.

این یک تحلیل برای حدیث و اساس آن تخطئه اجتهاد ابن عمر است که از حدیثی که در مورد سوگند به مشرک وارد شده است، معنای وسیع فهمیده، حتی بر مقدسات نیز تطبیق نموده است.

تحلیل واضح تر

سخن پیامبر که می‌فرماید: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ»، مربوط به سوگند به خصوص طواغیتی؛ مانند «لات و عزی» است، نه سوگند بر پدر مشرک تا چه رسد به سوگند بر مقدساتی مانند کعبه، و این اجتهاد ابن عمر است که این قانون مربوط به خصوص بتها را، بر دو مورد (سوگند بر مشرک و سوگند بر کعبه) تطبیق کرده است و گر نه سخن پیامبر چنین گسترشی نداشته است، به گواه این که پیامبر در حدیث دیگر می‌فرماید:

«مَنْ حَلَفَ فَقَالَ فِي حَلْفِهِ بِاللَّاتِ وَالْعُزَّى، فَلْيَقُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ»

صفحه

۳۱۳

الله...» (۱)

«هر کس سوگند یاد کند و در آن بگوید به لات و عزی سوگند، فوراً بگوید: لا اله الا الله»

این حدیث می‌رساند که هنوز رسوب دوران جاهلی در ذهن مسلمانان باقی بوده و گاه و بیگاه به شیوه عادت دیرینه، حتی بر طواغیت سوگند یاد می‌کردند، و پیامبر برای قلع و زدودن این عمل زشت، آن جمله کلی را فرمود، ولی ابن عمر آن را، هم بر سوگند بر مقدسات، و هم سوگند بر پدر مشرک تطبیق کرد.

گواه بر این که سخن پیامبر، نه مقرون با سوگند بر مقدسات و نه مقرون با سوگند بر پدر مشرک بوده است و این ابن عمر است که کلام رسول خدا را، با دو مورد حتی با سوگند عمر بر پدر خود جمع کرده، این مطلب است:

امام الحنابلہ در مسند، جلد ۲، ص ۳۴، حدیث دوم را به شکلی نقل می‌نماید که می‌رساند تطبیق از جانب ابن عمر بوده است.

اینک متن حدیث:

«كَانَ يَحْلِفُ أَبِي فَتَهَاؤُ النَّبِيِّ قَالَ: مَنْ حَلَفَ بِشَيْءٍ دُونَ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ»

«عمر بر پدرش سوگند یاد می‌کرد، پس رسول خدا او را نهی نمود و فرمود: هر کس به چیزی غیر از خدا سوگند بخورد، شرک ورزیده است.»

همانطور که ملاحظه می‌فرمایید: جمله «مَنْ حَلَفَ...» بدون «واو»

۱ - سنن نسائی، ج ۷، ص ۸

صفحه

۳۱۴

عاطفه یا «فاء» آمده است و اگر حدیث دوم ذیل حدیث سوگند بر پدر بود، لازم بود که حدیث دوم با حرف عطف بیاید. باز مؤلف مسند در جلد دوم، ص ۶۷، حدیث: «مَنْ حَلَفَ...» را بطور مستقل، بدون جریان سوگند عمر نقل کرده است و چنین می‌گوید:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ قَالَ فِيهِ قَوْلًا شَدِيدًا»

«کسی که به غیر خدا سوگند یاد کند، آن شخص در این مورد، سخن ناروایی گفته است و یا پیامبر، سخن تندی درباره او گفته است، (مثلاً گفته: شرک ورزیده است)»

فصل: ۱۷

نذر بر اهل قبور

افراد گرفتار و دردمند، نذر می کنند که اگر گرفتاری آنان برطرف و گره از کار آنان گشوده شود، مبلغی را به ضریح یکی از مشاهد بریزند، و یا گوسفندی را برای اطعام زائران آنها ذبح کنند، و چنین می گویند:

«لِلّهِ عَلَيَّ كَذَا إِنْ كَانَ كَذَا»

و این مطلب در میان تمام مسلمانان جهان رواج کامل دارد، بخصوص مراکزی که در آنها قبور صالحان و اولیای الهی است.

وهابی ها نسبت به این نوع نذر ها حساسیت دارند و نویسنده بد زبان آنها (عبدالله قصیمی) می نویسد: «شیعه به خاطر اعتقاد به الوهیت علی و فرزندان او، قبر و صاحبان آن را می پرستند، از این جهت مدفن آنها را آباد کرده و از هر

گوشه جهان، به زیارت آنان می شتابند و نذر و قربانی تقدیم آنها می کنند و خون و اشک بر سر قبر آنها می ریزند» (۱)

این نویسنده وقیح و بد زبان، که از نام کتاب و (۲) پایه فرهنگ و ادب او پیدا است، مسأله را مربوط به شیعه دانسته، در حالی که ریشه و بانی وهابیت (ابن تیمیه) مسأله را در شعاع وسیع بحث کرده و آن را مربوط به نوع مسلمین دانسته است؛ آنجا که می گوید:

«مَنْ نَذَرَ شَيْئاً لِلنَّبِيِّ أَوْ غَيْرِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُبُورِ أَوْ دَبَحَ ذَبِيحَةً كَانَ كَالْمُشْرِكِينَ الَّذِينَ يَذْبَحُونَ لِأَوْثَانِهِمْ وَيَنْذِرُونَ لَهَا فَهُوَ عَابِدٌ لِّغَيْرِ اللَّهِ فَيَكُونُ بِذَلِكَ كَافِراً» (۳)

«هر کس برای پیامبر و یا پیامبران دیگر و اولیا چیزی را نذر و قربانی کند، بسان مشرکان می گردد که برای بت‌های خود نذر می کردند و یا برای آنها ذبح می کردند. او غیر خدا را می پرستد و بدین وسیله کافر می گردد.»

استاد و شاگرد هر دو فریب ظاهر را خورده و به حکم «شباهت ظاهری»، هر دو را با یک چوب رانده اند در حالی که در اعمال مشترک، میزان و ملاک، قضاوت ظاهر نیست، بلکه ملاک نیت و قصد قلبی است.

اگر شباهت ظاهری کافی در قضاوت باشد، بسیاری از اعمال فریضه حج

۱ - الصراخ، ج ۱، ص ۵۴

۲ - او نام کتاب خود را که به اصطلاح آن را به عنوان ردّ بر «کشف الإرتیاب» نگارش علامه سید محسن امین نوشته است، «الصراع بین الاسلام والوثنية» نهاده است؛ یعنی نبرد میان اسلام و بت پرستی! و از این طریق شیعه را که یک چهارم از مسلمانان جهان را تشکیل می دهند، بت پرست خوانده است!

۳ - فرقان القرآن، ص ۱۳۲، نگارش «عزّامی»، نقل از ابن تیمیه.

صفحه

۳۱۷

شبیه اعمال بت پرستان است که بر گرد سنگ و گل طواف می کردند و بت‌های چوبی و فلزی خود را می بوسیدند، و شبیه همین کار را ما نیز انجام می دهیم، دور کعبه که از سنگ و گل است، می گردیم و حجر را می بوسیم و در منا خون می ریزیم و...

ملاک قضاوتها و داوریه‌ها در کارهای به ظاهر مشترک، انگیزه ها، نیتها و قصدها است و هرگز نمی توان به حکم این که ظاهر عمل به هم شبیه است، حکم آنها را یکی دانست.

در این مورد مؤلف کتاب «صلح الإخوان» جمله ای دارد که نقل آن روشنگر وضع مسأله است آنجا که می گوید:

«إِنَّ الْمَسْأَلَةَ تَدُورُ مَدَارَ نِيَّاتِ النَّاذِرِينَ وَإِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، فَإِنْ كَانَ قَصْدُ النَّاذِرِ الْمَيْتَ نَفْسَهُ وَالتَّقَرُّبَ إِلَيْهِ بِذَلِكَ لَمْ يَجْزُ قَوْلًا وَاحِدًا وَإِنْ كَانَ قَصْدُهُ وَجْهَ اللَّهِ تَعَالَى وَانْتِفَاعَ الْأَحْيَاءِ بِوَجْهِهِ مِنَ الْوُجُوهِ وَثَوَابَهُ لِذَلِكَ الْمُنْذُورِ لَهُ الْمَيْتِ، فَيَجِبُ الْوَفَاءُ بِالْمُنْذَرِ» (۱)

«این دانشمند سنی که خود نقاد عقاید و هابیها است در این عبارت کوتاه مسأله را از دیدگاه نیتها و انگیزه ها بررسی می کند و می گوید:

«در اینجا دائر مدار، نیت نذرکنندگان است. همانا ملاک و معیار در هر عملی نیت آن است، اگر هدف از نذر، تقرب به میت است شکی نیست که جایز نیست (زیرا باید نذر برای خدا و برای تقرب به او باشد) و اگر نذر برای خدا و برای تقرب به او است و نتیجه آن، بهره مندی گروهی از

مردم از آن، و اهدای ثواب آن به میت است، در آن اشکالی نیست و باید بر نذر وفا شود.»

سخن حق همان است که این دانشمند در این گفتار آورده است و در میان مسلمانان انگیزه نذر همان است که در شق دوم سخن او آمده است و از همین جا، تفاوت جوهری عمل مسلمانان با عمل بت پرستان آشکار می گردد، هدف آنان از تقدیم هدایا و ذبح حیوان، کسب تقرب به بتان بوده و حتی ذبیحه را به نام آنها ذبح می کردند و کاری جز بت و کسب تقرب به او نداشتند، در حالی که هدف مسلمانان کسب رضای خدا و اهدای ثواب آن به میت است و لذا در نذرهای خود لفظ جلاله (الله) به میان می آورند و می گویند:

«لِلّهِ عَلَيَّ إِنْ قَضَيْتُ حَاجَتِي أَنْ أَفْعَلَ كَذَا» در حقیقت هدف از نذر، کسب تقرب به درگاه الهی است و اهدای ثواب آن به صاحب قبر. و مصرف نذر؛ فقرا، بینوایان و دیگر مصارف خیریه می باشد. در این صورت چگونه این عمل را می توان شرک خواند و با عمل مشرکان در یک ردیف قرار داد؟

بنابر این اینگونه نذرها نوعی صدقه دادن از جانب پیامبران و صالحان است که ثواب آن به آنها باز گردد و احادی از دانشمندان اسلام در اعطای صدقه از طرف اموات اشکال و ایرادی نکرده است.

برای این که خواننده گرامی به شیوه مغالطه آنان آشنا گردد، در این باره کمی گسترده تر سخن می گویم:

در زبان عربی در مورد صدقه، مطلب با «لام» ادا می شود ولی گاهی مقصود از این حرف هدف و غایت و غرض است مانند «لِلّهِ عَلَيَّ» و گاهی مقصود از آن بیان مصرف است؛ مانند: «إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ» و در مقام

اجرای صیغه نذر، هر دو «لام» را به کار می برند و می گویند:

«نَذَرْتُ لِلّهِ إِنْ قَضَيْتُ حَاجَتِي أَنْ أَذْبَحَ لِلنَّبِيِّ»

لام نخست «لِلّهِ» همان لام غرض و غایت است و مقصود این است که هدف از این نذر، کسب رضای خدا و تقرب به درگاه او است در حالی که مقصود از لام دوم، همان بیان موردی است که از این نذر بهره می گیرد و ثواب آن، به او اهدا می شود.

خلاصه لام در «صَلَّيْتُ لِلّهِ» و یا «نَظَرْتُ لِلّهِ» برای بیان هدف و غایت است؛ یعنی به خاطر اطاعت فرمان خدا و کسب رضا و جهت تقرب به وی، نماز گزاردم و نذر کردم.

در حالی که «لام» در «أَذْبَحُ لِلنَّبِيِّ، أَوْ لِوَالِدَيَّ، أَوْ لِوَالِدَتِي» برای تبیین مورد انتفاع است و این که این عمل از جانب او انجام می گیرد و از ثواب آن بهره مند می گردد و چنین نذرهایی نه تنها عبادت آن شخص نیست، بلکه عبادت خدا است در جهت انتفاع مخلوق خدا.

و در احادیث اسلامی بر این مطلب نظایر زیادی است که برخی را می آوریم:

۱ - یکی از یاران پیامبر به نام «سعد» از آن حضرت پرسید: مادرم درگذشته است و اگر او می ماند صدقه می داد، اگر من از طرف او صدقه بدهم، به حال او سودی دارد؟ پیامبر فرمود: بلی، آنگاه پرسید کدام صدقه نافع تر است؟ فرمود: آب. سعد چاهی حفر کرد و گفت: «هَذِهِ لَأُمِّ سَعْدٍ»

همان طور که ملاحظه می فرمایید «لام» این جمله غیر از «لامی» است

صفحه

۳۲۰

که در جمله «نَذَرْتُ لِلَّهِ» آمده است. لام نخست، برای بیان انگیزه و لام دوم بیانگر مورد انتفاع است. (۱)

۲ - مردی در زمان رسول خدا نذر کرد که شتری را در «بوانه» نحر کند، به محضر پیامبر آمد و آن حضرت را از جریان مطلع ساخت، پیامبر فرمود:

«آیا در آنجا، در عصر جاهلیت بتي وجود داشت که پرستش می کردند؟ عرض کرد: خیر. فرمود: آیا در آنجا، در یکی از اعیاد جاهلی، اجتماعی تشکیل می شد؟ عرض کرد: نه، در این هنگام فرمود:

«أَوْفِ بِنَذْرِكَ فَإِنَّهُ لَا وِفَاءَ لِلنَّذْرِ فِي مَعْصِيَةِ اللَّهِ وَلَا فِيمَا لَا يَمْلِكُ ابْنُ آدَمَ»

«به نذر خود جامه عمل بپوشان؛ زیرا نذر در دو مورد درست نیست:

الف - در مورد گناه و نافرمانی خدا ب - در چیزی که انسان مالک آن نیست.» (۲)

۳ - زنی خطاب به پیامبر عرض کرد:

نذر کرده ام در محل خاصی حیوانی را ذبح کنم، فرمود: آیا برای صنم نذر کردی؟ گفت: خیر، فرمود: به نذر خود عمل کن.»

۴ - پدر میمونه گفت که نذر کردم در «بوانه» پنجاه گوسفند سر ببرم، پیامبر پرسید:

«آیا در آنجا بتي هست؟ عرض کرد: خیر، فرمود: به نذر خود وفا کن.»

۱ - فرقان القرآن، ص ۱۳۳، به نقل الغدير، ج ۵، ص ۱۸۱

۲ - سنن ابی داود، ج ۲، ص ۸۰

صفحه

۳۲۱

برای خدا باشد، نه برای بت و یکی از محرمات از نظر قرآن، چیزی است که به نام بت ذبح گردد چنانکه می فرماید:

«وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ» (۱)

«چیزی که به نام بت و برای کسب رضای آن ذبح گردد.»

پرسش کنندگان از رسول خدا، به خاطر وجود فقیران و نیازمندان و یا آسان بودن انجام کار، محل ذبح را معین می کردند.

کسانی که با زائران مشاهد مشرفه سر و کار دارند، به خوبی می دانند که نذر برای خدا کسب رضایت اوست و به نام او ذبح می شود، ولی هدف انتفاع اولیای الهی از ثواب و انتفاع فقیران و یا خود مشاهد از منافع مادی آن می باشد.

۱ - مانده: ۳

صفحه

۳۲۲

فصل: ۱۸

ندای اولیای الهی

یکی از مسائل مورد مناقشه میان گروه وهابی و دیگر طوایف اسلامی، مسأله استغاثه و ندای انسانهای صالح و اولیای الهی در شدايد و ناهمواریهای زندگی است.

استغاثه و کمک خواهی از پیامبران و اولیای الهی در میان طوایف اسلامی، در کنار قبور و غیره کاملاً رایج است و آن را نه ملازم با شرک می دانند و نه منافعی مبانی اسلامی.

در حالي كه گروه وهابي به شدت آن را استنكار کرده و براي ارباب مخالفان، گروهی از آیات را كه كمترین رابطه ای به مدعای آنها ندارد، وارد میدان بحث می کنند و پیوسته شعار می دهند كه:

صفحه

۳۲۳

«وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا» (۱)

«مساجد و یا سجده گاهها، از آن خدا است، پس با خدا کسی را نخوانید.»

برای این كه خواننده گرامی با مجموع این گروه از آیات كه بزرگترین مستمسك در دست وهابیان است، كاملاً آشنا گردد، این بخش از آیات را در این جا می آوریم، آنگاه به تشریح مفاد آنها می پردازیم. این گروه افزون بر آیه گذشته به آیات یاد شده در زیر نیز استدلال می کنند:

«لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ» (۲)

«دعوت حق از آن خدا است، کسانی كه غیر او را بخوانند، هرگز برای آنان پاسخ نمی گویند.»

«وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَظِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ» (۳)

«آنان را كه شما خدا می خوانید، جز خدای یكتا هیچ يك قدرت بر یاری شما بلکه بر یاری خود ندارند.»

«وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ» (۴)

«و به غیر او معبودانی را كه به خدایی می خوانید، در جهان دارای پوست هسته خرمایی نیستند.»

۱ - جن: ۱۸

۲ - رعد: ۱۴

۳ - اعراف: ۱۹۷

۴ - فاطر: ۱۳

صفحه

۳۲۴

«إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ» (۱)

«غیر خدا هر آن کس شما به خدایی می خوانید مانند شما بندگان هستند.»

«قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ مِنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا» (۲)

«(ای رسول ما) بگو آنان را که جز خدا هستند می خوانید، هرگز قادر بر دفع ضرر و برگردانیدن آن، از شما نیستند.»

«أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ» (۳)

«آنان را که (کافران به خدایی) می خوانند، خود خواهان وسیله به سوی پروردگار هستند.»

«وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ» (۴)

«جز خدا کسی را مخوان که نه نفعی به تو می رسانند و نه ضرری»

«إِنْ تَدْعُهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ» (۵)

«اگر آنان را بخوانید، (چون جمادند) نمی شنوند.»

«وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ» (۶)

۱ - اعراف: ۱۹۴

۲ - اسراء: ۵۶

۳ - اسراء: ۵۷

۴ - یونس: ۱۰۶

۵ - فاطر: ۱۴

۶ - احقاف: ۵

صفحه

۳۲۵

«چه کسی گمراه تر از آن فردی است که جز خدا را می خواند، که هرگز به او تا روز قیامت جواب نمی دهد.»

وهابیان از این آیات چنین نتیجه می گیرند که دعوت اولیا و صالحان، پس از درگذشتشان، عبادت و پرستش آنان به شمار می رود. اگر کسی در کنار قبر پیامبر و یا در نقطه ای دور بگوید: «یا محمد» خود این ندا و دعوت، عبادت و پرستش است.

صنعتی در کتاب تنزیه الاعتقاد به نقل از کشف الإرتیاب، ص ۲۷۴ می نویسد:

«وَقَدْ سَمِيَ اللَّهُ الدُّعَاءَ عِبَادَةً بِقَوْلِهِ: (ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ، إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي) وَمَنْ هَتَفَ بِاسْمِ نَبِيِّ أَوْ صَالِحٍ بِشَيْءٍ أَوْ قَالَ إِشْفَعْ لِي إِلَى اللَّهِ فِي حَاجَتِي أَوْ اسْتَشْفَعْ بِكَ إِلَى اللَّهِ فِي حَاجَتِي أَوْ نَحْوَ ذَلِكَ أَوْ قَالَ إِقْضِ دِينِي أَوْ إِشْفِ مَرِيضِي أَوْ نَحْوَ ذَلِكَ فَقَدْ دَعَا النَّبِيَّ وَالصَّالِحَ، وَالدُّعَاءُ عِبَادَةٌ بَلْ مُحْضًا فَيَكُونُ قَدْ عَبَدَ غَيْرَ اللَّهِ وَصَارَ مُشْرِكًا إِذْ لَا يُتِمُّ التَّوْحِيدُ إِلَّا بِتَوْحِيدِهِ تَعَالَى فِي الْإِلَهِيَّةِ بِاعْتِقَادِ أَنْ لَا خَالِقَ وَلَا رَازِقَ غَيْرَهُ وَفِي الْعِبَادَةِ بِعَدَمِ عِبَادَةِ غَيْرِهِ وَلَوْ بَبَعْضِ

الْعِبَادَاتِ، وَعِبَادُ الْأَصْنَامِ إِنَّمَا أَشْرَكُوا لِعَدَمِ تَوْحِيدِ اللَّهِ فِي الْعِبَادَةِ».

«قرآن مطلق دعوت و ندای غیر خدا را عبادت خوانده است، به گواه این که در آغاز آیه می گوید: «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» و در ذیل آن می گوید: «يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي» بنابر این هر کسی پیامبر و یا شخص صالحی را بخواند یا بگوید درباره حاجت من شفاعت کن، یا بگوید: از تو درباره حاجت خود طلب شفاعت می کنم. یا بگوید قرض مرا ادا بنما، یا

صفحه

۳۲۶

بیمارم را شفا بده و مانند اینها، در این صورت این شخص با این گفتار، او را عبادت کرده است و حقیقت پرستش جز خواندن، چیزی نیست، در نتیجه چنین دعوت، غیر خدا را پرستیده و مشرک شده است؛ زیرا باید توحید الوهی (۱) که (جز خدا را رازق و خالق نیست) با توحید عبادت که غیر او را نپرستیدن است، همراه باشد. شرکت بت پرستان تنها همین بود که غیر او را می پرستیدند.»

پاسخ:

شکی نیست که لفظ «دعا» در لغت عرب به معنای «ندا و خواندن» و واژه «عبادت» به معنای «پرستش» است و هرگز نمی توان این دو لفظ را با هم مترادف و هم معنا شمرد؛ یعنی نمی توان گفت هر ندا و درخواستی عبادت و پرستش است؛ زیرا:

اولاً؛ در قرآن مجید لفظ دعوت در مواردی بکار رفته است که هرگز نمی توان گفت مقصود از آن عبادت است؛ مانند:

«قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا» (۲)

«گفت: پروردگارا! من شب و روز قوم خودم را (به سوی تو) دعوت کردم.»

آیا می توان گفت مقصود حضرت نوح این است که من قوم خود را شب و

۱ - صنعانی بر خلاف اصطلاح و هابیهها، لفظ «الوهی» به کار برده در صورتی که باید از نظر آنان لفظ «ربوبی» به کار ببرد.

۲ - نوح: ۵

صفحه

۳۲۷

روز عبادت کردم؟!

«وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي» (۱)

«(شیطان می گوید:) من بر شما تسلطی نداشتم جز این که شما را (به کارهای زشت) دعوت کردم شما نیز اجابت کردید.»

آیا کسی احتمال می دهد که مقصود از این که شیطان آنان را دعوت کرد، این است که شیطان پیروان خود را پرستید؟ در صورتی که اگر پرستش باشد از طرف پیروان شیطان است نه از طرف خود شیطان.

در این آیات و دهها آیه دیگر که از نقل آنها خودداری می شود. لفظ دعوت در معنای غیر عبادت و پرستش بکار رفته است، از این جهت نمی توان گفت دعوت و عبادت مترادف یکدیگرند و اگر کسی از پیامبر یا مرد صالحی استمداد کرد و آنان را خواند در این صورت آنها را عبادت کرده است؛ زیرا دعوت و ندا اعم از پرستش است. (۲)

ثانیاً؛ مقصود از دعا در مجموع این آیات، مطلق خواندن نیست، بلکه دعوت خاصی است که می تواند با لفظ پرستش مرادف باشد؛ زیرا مجموع این آیات درباره بت پرستانی وارد شده است که بت های خود را خدایان کوچکی می پنداشتند که برخی از شوون الهی به آنها سپرده شده و در کار خود نوعی استقلال دارند؛ ناگفته پیداست که خضوع و تذلل یا هر نوع گفتار و رفتار در

۱ - ابراهیم: ۲۲

۲ - از نظر نسبت گیری، میان «خواندن» و «پرستش» عموم و خصوص من وجه است. در مورد استمداد از غیر، به عنوان عامل متکی به خدا، دعوت صدق می کند نه عبادت، اما در ستایشهای فعلی و عملی مانند رکوع و سجود، که همراه با اعتقاد به الوهیت شخص است، عبادت صدق می کند نه دعا، و نیز در مواردی مانند نماز هر دو صدق می کند.

صفحه

۳۲۸

برابر موجودی به عنوان خدای بزرگ و یا خدای کوچک از این نظر که او الله و رب و مالک امور شفاعت و مغفرت است، عبادت و پرستش خواهد بود.

شکی نیست که خضوع بت پرستان و دعا و استغاثه آنان، در برابر بت هایی بود که آنها را به عنوان مالکان حق شفاعت و... توصیف می کردند و آنها را متصرف مستقل در امور مربوط به دنیا و آخرت می شناختند و ناگفته پیداست که در این شرایط، هر نوع دعوت و درخواستی از این موجودات، عبادت و پرستش خواهد بود. روشن ترین گواه بر این که دعوت و خواندن آنان همراه با اعتقاد به الوهیت آنان بود؛ آیه زیر است:

«فَمَا أَعْنَتُ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ» (۱)

«خدایانی را که - جز خدا - می پرستیدند، آنان را بی نیاز نساخت.»

بنابر این، آیات مورد بحث ارتباطی به محل بحث ما ندارد. موضوع بحث ما درخواست بنده ای از بنده دیگر است که نه او را اله و رب می داند و نه مالک و متصرف تام الاختیار در امور مربوط به دنیا و آخرت بلکه او را بنده عزیز و گرامی خدا می شناسد که او را به مقام رسالت و امامت برگزیده و وعده داده است که دعای او را درباره بندگان خود بپذیرد، آنجا که فرموده است:

«وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّاباً رَحِيماً» (۲)

«اگر آنان وقتی بر خویشتن ستم می کردند، نزد تو می آمدند و از خدا درخواست آمرزش می نمودند و پیامبر نیز برای آنان طلب آمرزش

۱ - سوره هود: ۱۰۱

۲ - نساء: ۶۴

صفحه

۳۲۹

می کرد، یقیناً خدا را توبه پذیر و رحیم می یافتند.»

ثالثاً؛ خود آیات یاد شده گواه روشن است که مقصود از دعوت، مطلق درخواست کار و حاجت نیست بلکه دعوت عبادتی و پرستشی است، از این جهت در یک آیه، پس از لفظ «دعوت» بلافاصله از همان معنا به لفظ عبادت تعبیر آورده است؛ مانند:

«وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ» (۱)

همان طور که ملاحظه می نمایید در آغاز آیه، لفظ «ادْعُونِي» و در ذیل همان آیه، لفظ «عبادتی» بکار برده شده است و این گواه روشن است که مقصود از این دعوت، درخواست و یا ناله و استغاثه خاص در برابر موجوداتی بود که آنها را به صفات الهی شناخته بودند.

سید ساجدین امام زین العابدین، در دعای خود می فرماید:

«فَسَمِّيتُ دُعَاكَ عِبَادَةً، وَتَرْكُهُ اسْتِكْبَاراً، وَتَوَعَّدْتَ عَلَي تَرْكِهِ دُخُولَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ» (۲)

«خواندن خود را پرستش، و ترک آن را کبر ورزی نامیدی و به تارکان آن وعده ورود در آتش در حالت ذلت دادی.» و گاهی در دو آیه که به یک مضمون می باشند، در یک جا لفظ عبادت و در دیگری لفظ دعوت وارد شده است؛ مانند:

۱ - غافر: ۶۰

۲ - صحیفه سجادیه، دعای ۴۵ و مقصود آیه ۶۰ سوره غافر است.

صفحه

۳۳۰

«قُلْ اتَّعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرّاً وَلَا نَفْعاً» (۱)

«بگو آیا جز خدا چیزی را می پرستید که برای شما زیان و سودی را مالک نیست.»

و در آیه دیگر می فرماید:

«قُلْ ادْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا» (۲)

«بگو آیا جز خدا، موجودی را بخوانیم که برای ما سود و زیانی ندارند؟»

در سوره فاطر، آیه ۱۳ می فرماید:

«وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ»

«و به غیر او معبودانی را که به خدایی می خوانید، در جهان دارای پوست هسته خرمایی نیستند.»

در این آیه لفظ «تدعون» بکار رفته در حالی که در آیه دیگری که به همین مضمون است، لفظ «تعبدون» بکار برده شده است.

«إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا» (۳)

«غیر خدا هر آن کس را شما به خدایی می پرستید، مالک رزق شما نیستند.»

گاهی در یک آیه، هر دو لفظ وارد شده و در یک معنا به کار رفته است:

«قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ» (۴)

۱ - مائده: ۷۶

۲ - انعام: ۷۱

۳ - عنکبوت: ۱۷

۴ - انعام: ۵۶

صفحه

۳۳۱

«بگو من ممنوع آنها را بپرستم که شما آنها را می خوانید (می پرستید)» (۱)

از خواننده گرامی درخواست می شود که به «المعجم المفهرس» ماده های: «عبد» و «دعا» مراجعه کند تا مشاهده نماید که چگونه یک مضمون در آیه ای به لفظ عبادت و در آیه دیگر به همان مضمون، به لفظ «دعوت» وارد شده است و این خود گواه بر این است که مقصود از دعوت در این آیات، عبادت و پرستش است نه مطلق ندا و صدا کردن.

شما اگر مجموع آیات قرآن را که در آنها لفظ «دعوت» در معنای «عبادت» به کار رفته است، به دقت مورد بررسی قرار دهید، خواهید دید که این آیات یا درباره خداوند است که همه موحدان به الوهیت و ربوبیت و مالکیت او اعتراف دارند، یا در مورد بت ها است که پرستش گران آنها را خدایان کوچک و مالکان مقام شفاعت می دانستند، در این صورت استدلال با این آیات برای مورد بحث - که دعوت یکی از اولیا و استغاثه فردی به یکی از آنان، که با هیچ یک از این صفات قرین و همراه نیست - به راستی شگفت آور است!

فصل: ۱۹

ابعاد سیاسی و اجتماعی حج

مکتب وهابیه‌گری، بسان «مارکسیسم» با برخورد حوادث و رویدادها، که از نظر هدف، با مکتب کاملاً مخالف می‌باشد، رو به تکامل نهاده و به مرور زمان خط و خطوط تازه‌ای برای مسلمانان می‌کشد و احکام جدیدی را صادر می‌نماید.

پیروزی انقلاب اسلامی در ایران وحشت فوق‌العاده‌ای در سران سیاسی مکتب وهابیه‌گری پدید آورد و از نفوذ آن در مناطق مجاور، سخت‌نگران شدند و اندیشه بیداری ملت، همواره آنان را رنج می‌دهد.

در موسم حج که ملت عزیز و شریف و بپا خاسته ایران به حکم وظیفه انقلابی به تظاهرات پرداخته و ملت‌های مسلمان جهان را به وحدت و یگانگی

در مقابل آمریکای جهان‌خوار، کمونیسم بین‌المللی و صهیونیسم دعوت می‌کردند، سیاست‌گذاران سعودی برای تحریم تظاهرات در ایام حج، دست به سوی روحانیون مکتب دراز کردند تا در این باره فکری کنند آن را تحریم نمایند.

عبدالعزیز بن باز، مفتی سعودی، کلیه تظاهرات را، به بهانه این که «حج» یک عمل عبادی است و نباید با مسائل دیگر مخلوط شود، تحریم کرد و در نتیجه شرطه‌های چماق بدست و مسلح با دیگر و سایل به اصطلاح «ضد شورش» به جان زائران خانه خدا و میهمانان عزیز او افتاده و با شتم و سبّ و تحریک مردم بر ضد آنان و ضرب و جرح، از زائران خانه خدا پذیرایی کردند و این حساسیت نظام سعودی همچنان ادامه دارد.

این بخش از کتاب، در پاسخ به فتوای مفتی سعودی نوشته شده و ابعاد سیاسی و اجتماعی این فریضه بزرگ، از طریق آیات و روایات و سیره مسلمین تشریح گردیده است:

هدف از تشریح فریضه حج، دعوت به خضوع در برابر خداست و این مطلب با توجه به اعمال حج، کاملاً روشن و هویدا است.

عبادت و پرستش حق و طرد پرستش غیر او، از نخستین اعمال حج گرفته تا آخرین عمل آن، آشکار است و نیازی به تذکر ندارد، بخصوص اگر این اعمال با دعاها و مستحب و اذکاری که پیرامون آنها وارد شده است توأم گردد و از مجموع این اعمال، چنین نتیجه گرفته می شود:

حج؛ عبادت و پرستش حق است، در بهترین و زیباترین صورت ممکن.

حج؛ خضوع در برابر خدای با عظمت است، در بهترین شکل.

صفحه

۳۳۴

حج؛ تضرع و زاری به درگاه حق است، در عمیق ترین نوع آن.

حج؛ عبادتی است که در آن همه عناصر اظهار عبودیت و بندگی، گرد آمده و خضوع و عبودیت، تقوا و وارستگی از شهوات بریدگی از دنیا، کاملاً در آن به چشم می خورد.

زائران خانه خدا، با پوشیدن دو قطعه لباس، وارستگی خود را از مظاهر مادی به نمایش گذارده و چنین وانمود می کنند که جز خدا، همه چیز حتی فرزند، خانواده و میهن، همه و همه را به دست فراموشی سپرده اند و چیزی که محیط فکر زائر خانه خدا را مشغول می سازد، جز لبیک گفتن به ندای خدای یگانه، چیز دیگر نیست.

این مسأله، با توجه به اعمال فریضه حج و اماکنی که این اعمال در آنجا انجام می گیرد و موافقی که باید زائر در آنجا توقف کند، کاملاً واضح و روشن است، از این جهت باید حج را از بزرگترین اعمال عبادی و فرایض مذهبی شمرد.

ولی در کنار این مطلب سخن دیگری نیز هست و آن این که آیا این عمل عبادی در عین عبادت، بُعد سیاسی و اجتماعی نیز دارد یا نه؟ یا این که بسان نماز شب فقط و فقط در عبادت و پرستش حق، بی آن که با مسائل عمومی اسلامی ارتباط داشته باشد، خلاصه می گردد؟

به دیگر سخن، آیا خدا فریضه حج را بر همه مسلمانان؛ اعم از زن و مرد و پیر و جوان واجب نموده که خدای خود را با این عمل بپرستند، بی آن که - جز عبادت - بُعد سیاسی و اجتماعی آن را در نظر داشته باشند؟! یا این که این فریضه، نقطه التقای عبادت با سیاست و مرکز پیوند پرستش خدا با دیگر

صفحه

۳۳۵

مسائل اجتماعی و اقتصادی است و این همان مطلبی است که ما، در این بحث به دنبال تحقق آن می باشیم.

آیات قرآن و احادیث اسلامی و عمل سلف صالح، دومی را تأیید می کند. اینک بیان مطلب:

۱ - ناظر منافع حج گردیم

قرآن کریم، حج ابراهیمی را به این صورت توصیف می کند:

«وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ.

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فُكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ اللَّهِ وَالْإِنْسَانَ الْفَقِيرَ.

ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ.

ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأَحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ.

حُفَاءَ اللَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ. وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ.

ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ.

لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ» (۱)

۱ - حج: ۳۱ - ۲۷

صفحه

۳۳۶

«ما به ابراهیم گفتیم همه مردم را به حج دعوت کن، تا پیاده و سواره بر مرکبهای لاغر، از هر راه دور بیایند.

تا شاهد منافع گوناگون خویش (در این برنامه حیات بخش) باشند و نام خدا را در ایام معینی بر چار پایانی که خدا در اختیارشان گذاشته است ببرند (وقتی آنها را قربانی کردند) از گوشت آنها بخورید و فقیر بی نوا را نیز اطعام نمایید.

بعد از آن باید آلودگی ها را از خود برطرف سازند و به نذرهای خود وفا کنند و بر گرد خانه کهن طواف نمایند.

این است مناسک حج و هر کس که نشانه آیین الهی را بزرگ شمارد، نزد پروردگارش بر او بهتر است، چهار پایان بر شما حلال شده، مگر آنچه که بعداً خواهیم گفت، از اینها اجتناب کنید و از سخن باطل و زور بپرهیزید.

همگی خالصانه خدا را بپرستید و برای او شرک نورزید، هر کس برای خدا شریکی قائل شود همانند آن است که از آسمان به سوی زمین پرت شده و پرندگان او را در نیمه راه می ربایند و یا این که تندباد او را به دیار دوری پرت می کند.

این است مناسک حج و هر کس شعائر الهی را بزرگ شمارد، نشانه پاکی قلبهاست.

در این حیوانات قربانی، برای شما منافی است تا روز ذبح آنها، سپس محل ذبح آنها کنار خانه قدیمی است (در صورتی که احرام برای عمره مفرده باشد)»

شما از میان این آیات، تنها آیه دوم را در نظر بگیرید و در مفاد جمله «وَلْيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ» دقت کافی به عمل آورید، تا روشن شود که:

اولاً؛ مقصود از این منافع که زائران خانه خدا باید شاهد آن باشند چیست. از این که این جمله در مقابل جمله «وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ» وارد شده، به نوعی می‌رساند که حج دارای دو بُعد است؛ بُعدی عبادی که در ذکر و یاد خدا تجسم می‌یابد و بُعدی اجتماعی که در مسأله مشاهده منافع خلاصه می‌گردد.

ثانیاً؛ در این آیه «منافع» که بیانگر ابعاد اجتماعی و سیاسی است، بر «ذکر الله»، که ترسیم گر جنبه عبادی اوست، مقدم شمرده شده است.

ثالثاً؛ قرآن لفظ منافع را به صورت مطلق و بدون هیچ گونه قیدی آورده است تا شامل هر نوع منافع؛ اعم از اقتصادی، سیاسی و اجتماعی باشد و ما هرگز حق نداریم این جمله را بر منفعت خاصی تطبیق کنیم و در هر حال خواه آن را بر منافع اقتصادی منحصر کنیم و یا اعم بدانیم، این جمله به قرینه مقابله با جمله بعدی (وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ) حاکی است که حج علاوه بر عبادت، قلمرو دیگری دارد که باید از آن نیز بهره گرفت و نباید آن را یک عبادت خشک، بدون این که پیوندی با زندگی مسلمین داشته باشد، اندیشید.

خوب است در اینجا پای سخن رئیس اسبق دانشگاه الأزهر، شیخ محمود شلتوت بنشینیم تا ببینیم او این جمله را چگونه تفسیر می‌کند. وی می‌گوید:

«منافعی که حج وسیله شهود و تحصیل آن می‌باشد و به صورت نخستین فلسفه حج مطرح شده است، مفهوم گسترده و جامعی دارد که هرگز در نوعی و یا خصوصیتی خلاصه نمی‌گردد، بلکه این جمله با

عمومیت و شمولی که دارد، همه منافع فردی و اجتماعی را در برمی‌گیرد. اگر تزکیه نفس و تقرب به سوی خدا منفعت است، مشاوره در ترسیم خطوط گسترش علم و فرهنگ نیز منفعت می‌باشد. اگر این دو، منفعت به شمار می‌روند، دعوت مسلمانان بر این که همگی همت و تلاش خود را در گسترش اسلام متمرکز سازند نیز منفعت محسوب می‌شود، و همچنین... از این جهت این منافع به مقتضای زمان و اوضاع مسلمانان در هر زمان فرق می‌کند. (۱)

شیخ اسبق از هر در جای دیگر می‌گوید:

«حج با توجه به موقعیت خاصی که در اسلام دارد و اهدافی که در آن برای فرد و جامعه در نظر گرفته شده، شایسته است که مردان دانش و فکر، شخصیت‌های علمی و فرهنگی و مسؤولان سیاسی و اداری و آگاهان از مسائل اقتصادی و مالی و معلمان شرع و دین و مردان نبرد و جهاد به آن توجه خاصی بنمایند (و هر گروهی بهره خود را از آن بگیرند).

شایسته است از همه طبقات بر این حرم الهی بشتابند، دارندگان فکر و اندیشه، نظر و اجتهاد، ایمان و اهداف بلند در آنجا گرد آیند، تا دیده شود که چگونه مکه بالهای رحمت خود را بر آنها برکشیده و کلمه توحید آنان را در گرد خانه خدا جمع کرده است و در نتیجه به شناسایی یکدیگر و مشاوره با هم، و معاونت یکدیگر بپردازند آنگاه همگی به سرزمین‌های خود به صورت امت واحدی بازگردند در حالی که دل‌ها یکی، و شعور و احساسات آنان نیز یکی است...» (۲)

۱ - الشريعة والعقيدة، ص ۱۵۱

۲ - الشريعة والعقيدة، ص ۱۵۰

صفحه

۳۳۹

شایسته دقت است که قرآن پس از آیات یاد شده، که همگی بیانگر شئون و منافع حج می باشد، سخن را به آیات جهاد و دفاع از حریم اسلام منتهی می سازد آنجا که می فرماید:

«إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ.

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأْنَهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَيَّ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ.

الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا، وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ.

الَّذِينَ أَنْ مَكَتَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ.» (۱)

«به آنها که از طریق جنگ تجاوز شده است، اذن داده شد از خود دفاع کنند؛ زیرا که مورد ستم قرار گرفته اند و خدا بر نصرت آنان توانا است.

آنان که بنا حق از خانه های خود بیرون رانده شده اند (جرمی نداشتند جز این که می گفتند) خدا پروردگار ماست و اگر خدا برخی از آنها را به وسیله برخی دیگر دفع نکند مرکز عبادت از قبیل دیرها و صومعه ها و معابد و مساجدی که نام خدا در آنها بسیار برده می شود ویران می گردد، و خداوند کسانی را که او را یاری می کنند یاری می نماید خداوند توانا و قدرتمند است.

یاران خدا کسانی هستند که هرگاه در روی زمین قدرت پیدا کنند نماز را

۱ - حج: ۴۸ - ۴۱

صفحه

۳۴۰

بپا می دارند و زکات را می دهند و امر به معروف و نهی از منکر می کنند و سرانجام کارها در دست خداست.»

آیا آوردن آیات مربوط به جهاد و دفاع، پس از آیات حج و همراه ساختن آیات حج و جهاد با یکدیگر، بی جهت و از روی تصادف است؟! حاشا که قرآن آیات نامتناسب را در یک جا گرد بیاورد و پیوند آنها را رعایت نکند.

وحدت سیاق و لزوم ارتباط میان این دو گروه از آیات، ما را بر آن می دارد که بپذیریم میان حج و جهاد و کنگره فکری و میدان دفاع و عمل، رابطه خاصی وجود دارد و آن این که سرزمین حج بهترین نقطه ای است که مسلمانان از طریق

زعماي فكري و روي، در مدت اقامت خود در اين سرزمين، آنچنان آمادگي فكري و روي پيدا كنند كه بتوانند دماغ
كبر و استكبار را به خاك بمالند و استعمار و استعمارگر را به زانو درآورند.

آري اين كنگره عظمي الهي، كه از نمايندگان هر نقطه اي در آنجا گرد مي آيند، بهترين فرصتي است كه متفكران آنها
دور هم جمع شوند و موقف سياسي و دفاعي خود را به بحث بگذارند و در برابر دشمنان صف واحد را تشكيل دهند و
به دشمن درسي را بدهند كه هرگز فراموش نكند. هر چند اين وظيفه منحصر به ايام حج و مكان آن نيست بلكه
مسلمانان بايد با حذف هر نوع حدود زماني و مكاني، به نبرد با دشمن بپردازند ولي ايام حج و اجتماع مسلمانان در آن
مواقف، بهترين فرصت براي انجام اين وظيفه الهي است.

اين تنها شيخ «شلتوت» نيست كه منافع وارد در آيه را بصورت عموم تفسير مي كند بلكه مفسر ديرينه اهل سنت؛
«طبري» پس از نقل اقوالي پيرامون آن، شايسته ترين قول در تفسير آيه را اين مي داند كه بگوييم: خدا از

صفحه

۳۴۱

اين جمله، معنای کلی را قصد کرده است و آن این که مسلمانان هر نوع منفعی که موسم آن را دربردارد، درک کنند و
بدیگر سخن هر نوع منافع دنیوی و اخروی را به دست بیاورند و هرگز روایت و یا حکم عقلی این جمله را از معنای
وسیع آن، به معنای خاص تخصیص نداده است. (۱)

۲ - کعبه قوام زندگی است

قرآن مجید کعبه و بیت حرام را با جمله «قیاماً للناس» توصیف می کند آنجا که می فرماید:

«جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَاماً لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقُلَائِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا
فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ.» (۲)

«خداوند کعبه را قوام (حیات) مردم قرار داده و همچنین ماه حرام و قربانیهای بی نشان و با نشان را. این احکام به
خاطر آن است که بدانید خداوند به آنچه که در آسمانها و زمین است، و به همه چیز دانا است.»

کلمه قیام که در این آیه آمده، در آیه دیگری نیز آمده است، آنجا که می فرماید:

«وَلَا تُؤْثِرُوا السُّفْهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَاماً.» (۳)

«هرگز اموال خود را که خداوند وسیله قوام زندگی شما قرار داده، به دست

۱ - تفسیر طبری، ج ۱۷، ص ۱۰۸ طبع بیروت.

۲ - مائده: ۹۷

۳ - نساء: ۵

سفیهان نسپارید.

«قیام» در اینجا به معنای «قوام» است و در حقیقت مرادف با الفاظ «عماد» و «سناد» می باشد و معنای آیه این است که: «مراسم حج و زیارت کعبه و حضور در کنار خانه خدا، قوام زندگی دنیوی و اخروی جامعه اسلامی است.»

اجتماع در موسم، نه تنها حیات معنوی مسلمانان را تأمین می کند بلکه مایه تأمین همه نوع عنصری است که در حیات فردی و اجتماعی ما دخالت دارد، دقت در معنای آیه ما را به یک معنای وسیع رهبری می کند و آن این که آنچه با مصالح مسلمین در ارتباط است و قوام حیات و کیان آنها به شمار می رود در این مراسم تأمین می شود، آیا با چنین اطلاق و گسترده گویی، جا دارد که ما آن را فقط و فقط در مصالح مربوط به عبادت و پرستش خلاصه کنیم؟

چه مصلحتی بالاتر از یک عمل سیاسی که به مسلمانان در برابر استعمار و استثمار تشکل و وحدت و سپس مقاومت و ایستادگی بخشد و آنان را در صف واحدی قرار دهد که همگی در برابر دشمن جبهه واحدی تشکیل دهند. قرآن به اولیای سفیهان اجازه نمی دهد که اموال خود را، که مایه قوام زندگی آنها است، به سفیهان بسپارند و می فرماید:

«اموال خود را که وسیله قوام زندگی شما است به دست سفیهان نسپارید.»

آیا با توجه به مضمون این آیه، صحیح است موسم حج در اختیار کسانی قرار گیرد که آن را نمی شناسد و از نقش آن در حیات پویای مسلمین بکلی

صفحه

۳۴۳

غافلند؟

برای این که خواننده گرامی از نظر مفسران، که همگی بر محور واحدی دور می زنند، آگاه شود، برخی از تصریحات آنان را پیرامون جمله «قیاماً لِلنَّاسِ» می آوریم:

طبری می گوید: خداوند کعبه و بیت الحرام را برای مردم قوام (زندگی) قرار داده است.

آنگاه اضافه می کند:

«وَجَعَلَهَا مَعَالِمَ لِدِينِهِمْ وَمَصَالِحَ أُمُورِهِمْ»

«کعبه را محل نشانه های آیین مردم و پایگاه مصالح امور آنها قرار داده است.» (۱)

مؤلف «المنار» در تفسیر آیه یاد شده چنین می نویسد:

«خداوند کعبه را قوام کارهای دینی مردم قرار داده؛ بگونه ای که تهذیب گر اخلاق آنان و پرورش دهنده نفوسشان است، آنهم از طریق فریضه حج که بزرگترین رکن دین ماست و آن عبادتی است معنوی که ابعاد اقتصادی و اجتماعی را در بردارد.»

آنگاه اضافه می کند:

این «جعل» در آیه «جَعَلَ اللَّهُ...» اعم از جعل تکوینی و تشریعی است که تضمین گر همه نوع مصالح دینی و دنیوی مردم است. (۲)

۱ - تفسیر طبری، ج ۷، ص ۴۹

۲ - المنار، ج ۷، ص ۱۱۹

صفحه

۳۴۴

۳ - اعلام بیزاری در موسم حج

شما اگر در عمومیت جمله های «لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ» و یا «قِيَاماً لِلنَّاسِ» شک و تردید کنید، هرگز نمی توانید در عمل نماینده پیامبر گرامی در موسم حج، که صد در صد یک عمل سیاسی بوده، تردیدی بخود راه دهید.

زیرا پیامبر گرامی در سال نهم هجرت علی - ع - را مأمور کرد قطعنامه ای را که متضمن اعلام بیزاری از مشرکان بود در موسم حج قرائت نماید و این زمانی بود که شانزده آیه از آغاز سوره برانت بر قلب پیامبر گرامی نازل شد که آغاز آنها عبارت است از:

«بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ. فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ. وَأَذَانٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابِ أَلِيمٍ» (۱)

«اعلام بیزاری است از جانب خدا و رسول او به آن گروه از مشرکان که با آنها پیمان بسته اید (به آنان برسانید که) می توانید در روی زمین چهار ماه آزادانه گردش کنید و بدانید که شما خدا را عاجز نخواهید کرد و خدا کافران را خوار خواهد نمود. این اعلامی است از جانب خدا و رسول او به مردم در روز حج اکبر که خدا و رسول او از مشرکان بیزار است. اگر توبه کردید برای شما نکوست و اگر روی برگردانید، بدانید که شما خدا را

۱ - توبه: ۳ - ۱

صفحه

۳۴۵

عاجز نخواهید کرد و گروه کافر را به عذاب دردناک بشارت ده»

امیرمؤمنان پس از قرائت این آیات، قطعنامه ای را که متضمن مواد چهارگانه بود، به این شرح ایراد کرد و گفت: هان ای مشرکان:

۱ - بت پرستان حق ندارند وارد خانه خدا شوند.

۲ - طواف با بدن برهنه ممنوع است.

۳ - بعد از این، هیچ بت پرستی در مراسم حج شرکت نخواهد کرد.

۴ - کسانی که با پیامبر پیمان عدم تعرض بسته اند و از اوّل به پیمان خود وفادار بوده اند، پیمان آنان محترم است و تا انقضای وقت پیمان، جان و مالشان محترم می باشد، ولی به مشرکانی که با مسلمانان پیمانی ندارند و یا عملاً پیمان شکنی کرده اند، از این تاریخ (دهم ذی حجه) چهار ماه مهلت داده می شود که تکلیف خود را با حکومت اسلامی روشن سازند، یا باید به گروه موحدان و یکتاپرستان بپیوندند و هر نوع مظاهر شرک و دوگانه پرستی را درهم بکوبند و یا آماده جنگ و نبرد گردند. (۱)

چه عملی سیاسی تر از این، که در بحبوحه فریضه حج آنهم در حالی که مشرکان و مسلمانان سرگرم طواف و یا مشغول رمی جمره بودند، ناگهان علی روی نقطه بلندی قرار می گیرد و به لغو بخشی از پیمانها مبادرت میورزد و به مشرکان شبه جزیره چهار ماه مهلت می دهد که یا شرک را ترک گویند و به صفوف موحدان بپیوندند و یا آماده جنگ و نبرد شوند.

۱ - تفسیر طبری، ج ۱۰، ص ۴۷؛ سیره ابن هشام، ج ۴، ص ۵۴۵

صفحه

۳۴۶

۴ - قصیده سیاسی فرزددق در مسجد الحرام

روزی در یکی از مراسم حج که هشام فرزند عبدالملک حضور داشت و طواف خانه با ازدحام عجیبی روبرو بود، هشام چندین بار خواست حجر اسود را استلام کند. اما موج جمعیت به او مجال نداد و هشام به ناچار گوشه ای نشست و به تماشا پرداخت. ناگهان چشمش به مردی لاغر اندام، خوش سیما و نورانی افتاد که آهسته آهسته به سوی «حجرالاسود» گام برمی دارد و همه مردم به او احترام می کنند و بی اختیار عقب می روند که او حجر را استلام کند، مردم شام که دور فرزند عبدالملک بودند از او پرسیدند این مرد کیست؟ هشام در حالی که او را به خوبی می شناخت از معرفی امام خودداری کرد و به دروغ گفت: نمی شناسم.

در این هنگام شاعری به نام «فرزدق» که از حریت و آزادی خاصی برخوردار بود، بی درنگ اشعاری چند سرود و امام سجاد را به خوبی معرفی کرد، بخشی از ابیات آتشین فرزدق چنین است:

هَذَا الَّذِي تَعْرِفُ الْبَطْحَاءُ وَطَأْتَهُ *** وَالْبَيْتُ يَعْرِفُهُ وَالْحِلُّ وَالْحَرَمُ

هَذَا بْنُ خَيْرِ عِبَادِ اللَّهِ كُلَّهُمْ *** هَذَا النَّقِيُّ الطَّاهِرُ الْعَلَمُ

هَذَا بْنُ فَاطِمَةَ إِنْ كُنْتَ جَاهِلُهُ *** بَجَدَهُ أَنْبِيَاءُ اللَّهِ قَدْ خُتِمَ

يَكَادُ يُمَسِكُهُ عِرْفَانُ رَاحَتِهِ *** رُكْنُ الْحَاطِمِ إِذَا مَا جَاءَ يَسْتَلِمُ (۱)

«این کسی است که خاک بطحاء جای پای او را می شناسد و کعبه و حرم و خارج آن به خوبی با او آشنایند»

۱ - الأغاني، ۵ ج ۲۱، ص ۳۷۶ و ۳۷۷؛ مناقب ابن شهر آشوب، ج ۴، ص ۱۶۹ و قصیده یاد شده فرزدد در بسیاری از کتابهای تاریخی و ادبی آمده است. شک و تردید در صحت این اشعار، نوعی مخالفت با اخبار متواتر است.

صفحه

۳۴۷

«این فرزند بهترین بندگان خدا است. او است پرهیزگار و پیراسته و پاک و شناخته شده»

«اگر او را نمی شناسی، او فرزند فاطمه دخت پیامبر گرامی است پیامبری که باب نبوت به وسیله او برای همیشه ختم شده است»

«نزدیک است که «حجرالاسود»، هنگامی که او آن را استلام کند، دیگر آن دست آشنا را رها نسازد»

اشعار فرزدد آن چنان مؤثر افتاد که هشام را خشمگین کرد، فوراً دستور توقیف او صادر شد و امام پس از آگاهی از تعهد او، از وی دلجویی کرد.

۵ - ابعاد اجتماعی و سیاسی حج در احادیث اسلامی

تا این جا از آیات و شیوه کار پیامبر روشن گشت که حج در حالی که یک عمل عبادی است، ابعاد سیاسی بارزی دارد که خود رسول گرامی گاهی بدان عینیت می بخشید و در احادیث و کلمات پیامبر نیز به این ابعاد اشاره شده است که برخی را می آوریم:

از رسول گرامی سخنانی به این ترتیب در کتاب «التاج الجامع للاصول» جلد ۲، صفحه ۹۹-۹۸ نقل شده است:

۱ - بهترین جهاد حجتی است که پذیرفته و قبول شده باشد. (۱)

۲ - حج و عمره مفرده، جهاد همگانی است و در آن، زن و مرد و ناتوان و توانا شرکت می کنند. (۲)

۱ - أَفْضَلُ الْجِهَادِ حَجٌّ مَبْرُورٌ.

۲ - جِهَادُ الْكَبِيرِ وَالصَّغِيرِ وَالضَّعِيفِ وَالْمَرْأَةِ، وَالْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ.

صفحه

۳۴۸

۳ - آیا برای زنان جهادی است؟ بله برای زنان جهادی است که در آن جنگ مطرح نیست و آن شرکت در مراسم حج است. (۱)

۴ - گروه برگزیده نزد خدا سه طایفه اند: مجاهد، زائر خانه خدا برای حج و زائر خانه خدا برای عمره. (۲)

در این احادیث «حج»، جهاد همگانی و یا جهاد زن معرفی شده است و در حدیث آخر، جهاد کننده با زائر خانه خدا به عنوان گروه برگزیده معرفی شده اند که خدا آنها را دعوت کرده است.

اگر در این روایت، حج، جهاد خوانده شده است، باید میان این دو، نوعی نشانه و همرنگی وجود داشته باشد تا بتوان نام «جهاد» را بر «حج» اطلاق کرد و یکی از علل نام گذاری حج به جهاد این است که:

حج بسان جهاد است در آثار و اهداف، و این فریضه الهی در عین عبادت، تلاش خاصی در موضع معینی است و نقشه های جهاد عملی و وسائل ارتباط و نحوه همکاری مسلمانان با یکدیگر در همین مراسم طرح ریزی می شود.

۶ - سخنان سیاسی پیامبر در مراسم حج

اجتماع عظیم و با شکوهی در مسجد الحرام، گرد خانه خدا پدید آمده بود، مسلمانان و مشرکان و دوست و دشمن در کنار هم قرار داشتند و هاله ای از عظمت اسلام و بزرگواری پیامبر، محوطه مسجد را فرا گرفته بود.

۱ - نَعَمْ عَلَيْهِمْ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ، الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ.

۲ - وَقَدْ لَهِ ثَلَاثَةٌ: الْغَازِي وَالْحَاجُّ وَالْمُعْتَمِرُ.

صفحه

۳۴۹

در این هنگام پیامبر گرامی داد سخن داد و سیمای واقعی دعوت خود را که تقریباً بیست سال از آغاز آن می گذشت، برای مردم ترسیم کرد. فرازهایی از آن گفتار تاریخی را در ذیل مطالعه می کنیم:

الف: ای مردم، خداوند در پرتو اسلام افتخارات دوران جاهلیت و مباهات به وسیله انساب را از میان شما برداشت، همگی از آدم بوجود آمده اید و او نیز از گِل آفریده شده است. بهترین مردم کسی است که از گناه و نافرمانی چشم ببوشد. (۱)

ب: مردم! عرب بودن جزء ذات شما نیست، بلکه آن تنها زبانی گویا است و هر کس در انجام وظیفه خود کوتاهی کند، افتخارات پدری او را به جایی نمی رساند و کمبود کار او را جبران نمی کند. (۲)

ج: همه مردم در روزگار گذشته و حال، مانند دندانهای شانه مساوی و برابرند، و عرب بر عجم و سرخ بر سیاه برتری ندارند. ملاک فضیلت تقوا و پرهیزگاری است. (۳)

د: من تمام دعای مربوط به جان و مال و همه افتخارات موهوم دوران گذشته را زیر پای خود نهاده، و تمام آنها را بی اساس اعلام می نمایم. (۴)

ه: مسلمان برادر مسلمان است و همه مسلمانان برادر یکدیگرند و در برابر اجانب حکم یک دست را دارند. خون هر یک با دیگری برابر

۱ - أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَذْهَبَ عَنْكُمْ نَحْوَةَ الْجَاهِلِيَّةِ وَتَفَاخُرَهَا بَابَائِهَا إِلَّا إِيَّاكُمْ مِنْ آدَمَ وَآدَمُ مِنْ طَيْنِ إِلَّا إِنَّ خَيْرَ عِبَادِ اللَّهِ عَبْدٌ اتَّقَاهُ.

۲ - أَلَا إِنَّ الْعَرَبِيَّةَ لَيْسَتْ بِأَبِ الْوَالِدِ وَلَكِنَّهَا لِسَانٌ نَاطِقٌ فَمَنْ قَصَرَ عَمَلُهُ لَمْ يَبْلُغْ بِهِ حَسَبَهُ.

۳ - إِنَّ النَّاسَ مِنْ لَدُنْ آدَمَ إِلَى يَوْمِنَا هَذَا مِثْلُ أَسْنَانِ الْمُشْطِ لَا فَضْلَ لِلْعَرَبِيِّ عَلَى الْعَجَمِيِّ وَلَا لِلْأَحْمَرِ عَلَى الْأَسْوَدِ إِلَّا بِالتَّقْوَى.

۴ - أَلَا إِنَّ كُلَّ مَالٍ وَمَأْتَرَةٍ وَدَمٍ فِي الْجَاهِلِيَّةِ تَحْتَ قَدَمَيَّ هَاتَيْنِ.

صفحه

۳۵۰

است. کوچکترین آنها از طرف مسلمانان می تواند تعهد نماید. (۱)

و: پس از این آیین عقب گرد نکنید که برخی بعض دیگر را گمراه کرده و مالک یکدیگر بشوید. (۲)

ز: خونها و اموال شما برای شما حرام است و محترم؛ مانند احترام امروز و این ماه و این بلد. (۳)

ح: خونهایی که در جاهلیت ریخته شده است، همگی بدون اثر اعلام می شود و نخستین خونی را که زیر پای می نهم خون ربیعه فرزند حارث است. (۴)

ط: هر مسلمانی برادر مسلمان دیگر است و مسلمانان برادرند چیزی از مال او بر دیگری حلال نمی شود مگر این که با طیب خاطر آن را ببخشد. (۵)

ی: سه چیز است که قلب مرد مؤمن بر آن خیانت نمی کند.

۱ - اخلاص عمل برای خدا.

۲ - خیرخواهی به پیشوایان حق.

۳ - ملازمت به اجتماع مؤمنان. (۶)

۱ - الْمُسْلِمُ أَخُ الْمُسْلِمِ وَالْمُسْلِمُونَ إِخْوَةٌ، وَهُمْ يَدُّ وَاحِدَةٍ عَلَى مَنْ سِوَاهُمْ، تَتَكَافَوُ دِمَائُهُمْ يَسْعَى بِذِمَّتِهِمْ أَدْنَاهُمْ.

۲ - لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّاراً مُضِلِّينَ يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ.

۳ - إِنَّ دِمَائَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ عَلَيْكُمْ حَرَامٌ كَحَرَمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا.

۴ - وَدِمَاءُ الْجَاهِلِيَّةِ مَوْضُوعٌ وَأَوَّلُ دَمٍ أَضَعُهُ دَمُ رَبِيعَةَ بِنِ حَارِثٍ.

۵ - إِنَّ كُلَّ مُسْلِمٍ أَخُ الْمُسْلِمِ وَإِنَّ الْمُسْلِمِينَ إِخْوَةٌ، فَلَا يَحِلُّ لِأَمْرِيءٍ مِنْ أَخِيهِ إِلَّا مَا أَعْطَاهُ، عَنْ طَيْبِ نَفْسِهِ مِنْهُ.

۶ - ثَلَاثٌ لَا يَغُلُّ عَلَيْهِنَّ قَلْبُ أَمْرِيءٍ مُسْلِمٍ: إِخْلَاصُ الْعَمَلِ لِلَّهِ وَالنَّصِيحَةُ لِأَيِّمَةِ الْحَقِّ وَالزُّرُومُ لِجَمَاعَةِ الْمُؤْمِنِينَ. مدارک ما در نقل این فرازها: روضه الکافی، ض ۲۴۶ «سیره ابن هشام» ج ۲، ص ۱۲۴، المناری واقدي، ج ۲، ص ۸۸۲۶ و غیره.

۷ - شعارهای سیاسی در فتح مکه

مسلمانان هنگام فتح مکه در برابر دیدگان حیرت زده مشرکان مأمور شدند که در ضمن انجام فریضه حج دعای یاد شده در زیر را که سراسر شعار توحیدی و حماسی است سر دهند و همگی بگویند:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعَدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ.» (۱)

«نیست خدایی جز او، برای او شریکی نیست، حکومت از آن او است. و ستایش به او اختصاص دارد. زنده می کند و می میراند. او بر همه چیز توانا است.»

«نیست خدایی جز او، تنهایی تنها است، وعده خود را به پایان رسانیده، بنده خود را کمک کرده و به تنهایی قدرتهای بهم پیوسته را درهم شکست.»

۸ - اشارات و تلویحات

رسول گرامی، در تعیین بُعد سیاسی حج، به این مقدار از بیان اکتفا نکرده، گاهی به طور اشاره و تلویح می رساند که جزئی ترین اعمال حج، از بعد

۱ - به کتابهای حج صحیح بخاری مسلم و غیره مراجعه شود.

سیاسی دور نیست تا آنجا که در سعی میان صفا و مروه در نقطه خاصی به مشی و راه رفتن خود سرعت بخشید تا از این طریق شایعه مشرکان را که مهاجران و یاران پیامبر در اثر بدی آب و هوای مدینه، ضعیف و ناتوان شده اند، تکذیب کند، از این جهت در «عمره قضا» هم در سعی و هم در طواف دستور داد تا به سرعت و بحالت دویدن طواف و سعی کنند تا قدرت و قوت خود را به مشرکان ارانه کنند. (۱)

رسول گرامی در نماز طواف در رکعت نخست، سوره توحید و در رکعت دوم سوره کافرون را تلاوت کرد، همگی آگاهیم که مفاهیم این دو سوره چه ابعادی را در بردارد و چگونه هر نوع اندیشه غیر توحیدی و یا پیوستن به یکی از اردوگاه های کفر را رد و منع می کند.

در تاریخ است که مسلمانان هنگام استلام حجر چنین می گفتند:

بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَلَيَّ مَا هَدَانَا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا شَرِيكَ لَهُ آمَنْتُ بِاللَّهِ وَكَفَرْتُ بِالطَّاغُوتِ.» (۲)

۹ - ابعاد سیاسی حج در سخنان پیشوایان معصوم

۱ - امام صادق - ع - پیرامون فلسفه حج و اسرار تشریع آن چنین می فرماید:

«وَجَعَلَ فِيهِ الْإِجْتِمَاعَ مِنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لِيَتَعَارَفُوا وَلِيَعْرِفَ آثَارُ رَسُولِ اللَّهِ وَتُعَرَفَ أَخْبَارُهُ وَلَا تُنْسَى، وَلَوْ كَانَ كُلُّ قَوْمٍ إِنَّمَا

۱ - جامع الاصول، ج ۴، کتاب حج.

۲ - تاریخ مکه، ج ۱، ص ۳۳۹ نگارش ابو الولید ازرقی.

صفحه

۳۵۳

يَتَّكِلُونَ عَلَى بِلَادِهِمْ وَمَا فِيهَا هَلَكُوا، وَخَرِبَتِ الْبِلَادُ وَسَقَطَ الْجَلْبُ وَالْأَرْبَاحُ وَعَمِيَتِ الْأَخْبَارُ وَلَمْ يَقِفُوا عَلَى ذَلِكَ، وَذَلِكَ عِلَّةُ الْحَجِّ.» (۱)

«در سرزمین مکه اجتماعی از شرق و غرب پدید آورد تا همدیگر را بشناسند و آثار رسول الله (احادیث و اخبار) شناخته شود و فراموش نشود و اگر هر گروهی به آنچه که در سرزمینهای خود جریان دارد تکیه می کرد، ناپود می شدند و بلاد روی زمین رو به ویرانی می گذاشت و امر تجارت و بازرگانی به تباهی می گرایید اخبار و گزارشها به دست افراد نمی رسید این است فلسفه حج.»

این جمله می رساند که حج دارای ابعاد علمی، اقتصادی و سیاسی است و در حقیقت موسم حج حلقه اتصالی است میان مسلمانان که از این طریق به تبادل اخبار و اوضاع جاری جهان و کسب آگاهی از آثار و سنتهای رسول خدا که از طریق صحابه و تابعان و محدثان در شرق و غرب عالم پخش شده، پردازند و در ضمن هر گروهی متاع بلاد خود را در آنجا عرضه کرده و راه بازرگانی و نحوه مبادله کالاها شناخته شود.

۲ - و باز امام صادق - ع - می فرماید:

«مَا مِنْ بُقْعَةٍ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهِ مِنَ الْمَسْعَى لِأَنَّهُ يُذَلُّ فِيهِ كُلُّ جَبَّارٍ.» (۲)

هیچ نقطه ای از جهان برای خدا محبوبتر از محل سعی بین صفا و مروه نیست زیرا در این نقطه همه گردنکشان خوار و ذلیل می شوند و عبودیت و

۱ - بحار الانوار، ج ۹۹، ص ۳۳ نقل از علل الشرایع صدوق.

بندگی خود را به نمایش می گذارند.

۳ - تاریخ به روشنی گزارش می دهد که سلف صالح از صحابه و تابعان، از این موسم به نفع اسلام و مسلمانان بهره می گرفتند و نطفه بسیاری از حرکتهای جنبشهای آزادیبخش در این موسم بسته می شد و ملتها را به پرخاشگری و ستیزه جویی با حُکام ظالم دعوت می کردند در این مورد کافی است به سخنان حسین بن علی در روز منا گوش فرا دهیم. آن حضرت در موسم حج فرزندان هاشم و شخصیتهای بزرگ و زنان و علاقمندان آنان و حتی گروهی از انصار را، که به وی علاقه داشتند، در سرزمین منا گرد آورد، بگونه ای که جمعیتی متجاوز از هزار نفر پای سخنرانی اش حاضر شدند. در این موقع فرزند پیامبر در حالی که صحابه و فرزندان ایشان سرپا گوش بودند سخنان خود را چنین آغاز کرد:

أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّ هَذَا الطَّاعِيَةَ قَدْ صَنَعَ بِنَا مَا قَدْ عَلِمْتُمْ وَرَأَيْتُمْ وَشَهِدْتُمْ وَبَلَّغْتُمْ وَإِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَسْأَلَكُمْ عَنْ أَشْيَاءَ فَإِنْ صَدَقْتُ فَصَدِّ قُونِي وَإِنْ كَذَبْتُ فَكَذِّبُونِي اِسْمَعُوا مَقَالَتِي وَاکْتُمُوا قَوْلِي ثُمَّ ارْجِعُوا إِلَيَّ أَمْصَارَكُمْ وَقَبَائِلَكُمْ مَنْ أَمْنْتُمُوهُ وَوَقَّعْتُمْ بِهِ فَادْعُوهُمْ إِلَيَّ مَا تَعْلَمُونَ فَإِنِّي أَخَافُ أَنْ يَنْدَرَسَ هَذَا الْحَقُّ وَيَذْهَبَ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ...» (۱)

«پس از ستایش خدا و درود بر پیامبر او، ای مردم بدانید که این طغیانگر (معاویه) همانطور که می دانید و دیده اید و به شما رسیده است، چه کارهای بدی درباره ما انجام داد! من از شما اموری را سؤال می کنم اگر

۱ - کتاب سلیم بن قیس التابعی الکوفی الهلالي، ص ۱۸

راست می گویم مرا تصدیق کنید و اگر دروغ می گویم سخن مرا تکذیب کنید، هم اکنون سخن مرا بشنوید و آن را در دل پنهان دارید سپس به بلاد و اوطان و میان قبائل خود باز گردید، هر فردی که او را امین می شمارید و به او اعتماد دارید او را به آنچه که می دانید (وظیفه شرعی)، دعوت کنید من می ترسم که آیین حق فرسوده گردد و محو شود هر چند خدا پایان رسان نور خود است، اگر چه کافران آن را بد شمارند.»

آنگاه حسین - ع - بخشی از آیاتی را که در حق خاندان پیامبر فرود آمده است، تلاوت کرد و به مردم سوگند داد که در بازگشت به بلاد خود سخنان او را به آن گروه از مردم که اعتماد دارند برسانند سپس از کرسی خطابه پایین آمد و مردم متفرق شدند.

این تنها حسین بن علی نیست که از این اجتماع عظیم بهره برداری کرد، حتی برخی از اهل کتاب که تحت حمایت حکومت اسلامی می زیستند، گاهی که مورد تعدی قرار می گرفتند، در این مراسم دادخواهی کرده و حق خود را از حاکم اسلامی می طلبیدند و این گواه بر وجود چنین سنتی در میان مسلمانان می باشد.

تاریخ می گوید:

یکی از قبطیان در دوران حکومت عمرو عاص در مصر با فرزند حاکم به مسابقه پرداخت و در مسابقه پیشی گرفت، پیروزی یک قبطی بر فرزند حاکم، بر عمرو عاص و فرزندش گران آمد و سرانجام به وسیله فرزند

صفحه

۳۵۶

عمرو مضروب شد.

قبطی در موسم حج جریان را به حاکم وقت (عمر بن خطاب) رسانید و مظلومیت خود را تشریح کرد، عمر فرزند عاص را طلبید و جمله معروف خود را در این مورد گفت:

«مَتِي اسْتَعْبَدْتُ النَّاسَ وَقَدْ وَلَدْتُهُمْ أَمْهَاتُهُمْ أَحْرَارًا.» (۱)

«از چه زمانی مردم را برده خود قرار داده اید در حالی که آنان آزاد از مادران زاییده شده اند؟!»

آنگاه قصاص فرد مضروب را از ضارب گرفت.

تاریخ که از این حوادث بسیار نقل کرده، خود گواه بر این است که این موسم تنها موسم عبادت و پرستش منهای دیگر ابعاد نیست. جایی که حج مرکز طرح شکایت است، چرا جایی طرح شکایت از دست استعمارگران شرق و غرب نباشد.

۱۰ - سخنان متفکران معاصر پیرامون فلسفه حج

اکنون جا دارد این بحث را با نقل کلماتی از گروهی از محققان اسلام پیرامون فریضه حج به پایان رسانیم و اینک به نقل سه گفتار از سه نویسنده معاصر بسنده می کنیم که یکی از آنان مستشار در دانشگاه عبدالعزیز در عربستان سعودی است:

الف: «فرید وجدی در دائرة المعارف اسلامی در ماده حج می نویسد:

۱ - دائرة المعارف فرید وجدی، ماده حج، ج ۳، ص ۳۵۰

صفحه

۳۵۷

فلسفه تشریع حج بر مسلمانان چیزی نیست که بتوان در این کتاب بیان کرد، آنچه اکنون به ذهن خطور می کند این است که اگر سران حکومت‌های اسلامی از این مراسم در ایجاد وحدت اسلامی میان ملت‌های مسلمان بهره گیرند، کاملاً به نتیجه می رسند؛ زیرا گرد آمدن ده ها هزار نفر از نقاط مختلف جهان در نقطه واحد و توجه دل‌ها و قلب‌های آنان به چیزی که در این نقطه با آنان القا می شود، سبب می گردد که یک پارچه از آنچه که گفته می شود متأثر گردند و همگی یک روح و یک دل به اوطان خود بازگردند و آنچه را که شنیده اند و آموخته اند، میان برادران خود تبلیغ کنند، مثل این گروه مثل اعضای یک کنگره بزرگی است که از همه نقاط عالم در آن گرد آیند آنگاه پس از پایان یافتن کنگره، به اطراف جهان پخش شوند و حامل پیام کنگره گردند. اثر این کنگره عظیم هر چه باشد، اجتماع در این موقف و سپس تفرق در بلاد

همان اثر را دارد.

ب: دکتر قرضاوي نویسنده معاصر در کتاب «العبادة في الإسلام» می نویسد:

بزرگترین نتیجه ای را که می توان از این اجتماع گرفت این است که حج مهمترین عامل برای بیدار کردن امت اسلام از خواب دیرینه است و به همین جهت برخی از حکومت‌های دست نشانده و یا اشغالگر بلاد اسلامی، مانع از آن هستند که مسلمانان به زیات خانه خدا بیایند؛ زیرا می دانند که اگر حرکتی در میان مسلمانان پا بگیرد به هیچ عاملی نمی توان آن را از حرکت بازداشت.

وي همچنین در کتاب «الدين والحج علي المذاهب الأربعة» صفحه ۵۱

صفحه

۳۵۸

می نویسد:

حج وسیله آشنایی مسلمانان با یکدیگر و مایه پدید آمدن علاقه و پیوند میان جنسیت‌های مختلف است که زیر پرچم توحید زندگی می کنند؛ زیرا در این مراسم قلوب آنها یکی شده و سخنشان متحد گشته آنگاه برای اصلاح وضع خود و راست کردن کجی های جامعه قیام می کنند.

دکتر محمد مبارک مستشار دانشگاه «الملک عبدالعزيز» چنین می نویسد: حج یک کنگره جهانی است که همه مسلمانان در سطح واحدی برای پرستش خدا گرد می آیند ولی این عبادت خالصانه جدا از زندگی آنان نیست بلکه پیوند خاصی با زندگی آنان دارد.

قرآن در این مورد می فرماید:

«لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ»

مقصود از این مشاهده منافع و درک سودها، چیزی جز یک معنای عام که همه جنبه های مصالح مسلمین را در بردارد، نیست:

نتیجه

اگر برآستی فریضه حج دارای چنین موقف و موقعیتی است که کتاب و سنت و سیره مسلمانان گذشته و افکار نویسندگان معاصر، ما را به آن رهبری می کنند، چرا باید در بهره گیری از آن کوتاهی بورزیم.

اگر حج وسیله تألیف قلوب و توحید کلمه و ایجاد خط واحد برای مسلمانان است، چرا نباید از این طریق، قدرتهای اسلامی و نیروهای فزاینده

صفحه

۳۵۹

مسلمین را علیه متجاوزان بر بلاد اسلامی؛ مانند فلسطین و افغانستان بسیج نکنیم؟ اگر حج بُعد اقتصادی و فرهنگی و علمی دارد، چرا باید در موسم حج مسلمانان در بهبود تنگناهای اقتصادی و اوضاع نابسامان خود چاره جویی نکنند و

سامان نبخشند.

چرا نباید برای ستمدیدگان فلسطین و عراق و افغانستان و آفریقا و لبنان و ... مجال دهند تا فریاد خونین خود را به گوش مسلمانان برسانند و مسلمانان را برای دفاع از حقوق بحق خویش، به کمک و یاری بخوانند.

چرا نباید در موسم حج اجتماعات و کنگره های بزرگ و گسترده ای بر ضد استعمار شرق و غرب و برنامه های جهنمی آنان بر پا شود تا مسلمانان با افکار بیدار و برنامه واحدی به کشورهای خود بازگردند و فکر و اندیشه منسجمی بر همه جوامع حکومت کنند؟

تا کی ما باید این فرصتهای طلایی را از دست بدهیم و این خسارتهای را متحمل شویم؟

به امید روزی که دست اجانب، که پشت پرده کار می کنند، از حریم شریفین کوتاه گردد و مشاهد الهی و معالم اسلام به وسیله یک جمعیت منتخب از جامعه اسلامی اداره گردد، و اهداف حج و آثار سازنده آن از هر نظر تحقق پیدا کند.

بمئه و کرمه

فهرست

